

Lilian Jackson Braun
KOČKA, KTERÁ HRÁLA DOMINO

Tato kniha vychází u příležitosti 15. výročí založení nakladatelství MOBA
KOČKA, KTERÁ HRÁLA DOMINO

Lilian Jackson Braun Kočka, která hrála domino
Z anglického originálu Cat who came to Breakfast přeložila Helena Smolaková
Odpovědná redaktorka Květa Matoušková Technický redaktor Zdeněk Valach
Vydalo nakladatelství MOBA Kotlářská 53, 602 00 Brno
DTP a grafická úprava Studio MOBA Obálka Studio MOBA Tisk flfeFiNioR. s. r. o., Český
Těšín
© 1994 by Lilian Jackson Braun © Moravská Bastei MOBA. s. r. o. Brno 2006
Vydání první
ISBN 80-243-2460-1
Cena včetně DPH 199 Kč

Kapitola první

Byl překrásný červnový víkend - ideální počasí na projížďku lodí. Malý motorový člun s kajutou, na jehož pravoboku sotva zaschl nově namalovaný nápis Dvojitá šestka, si to pomalu šinul po jezeře. Na palubě stály kufry, krabice, velký pekáč na krůtu bez držadel a malá drátěná přenoska, přes kterou byla přehozená letní bunda.

Jsou potichu," křičel kapitán člunu, aby překřičel hluk motoru.

Jeho pasažér, muž s nápadným knírem, mu odpověděl: „Líbí se jim vibrace motoru!"

„Ano. A taky cítí jezero."

Jak dlouho to trvá na druhý břeh?"

„Trajekt to zvládne za třicet minut! Já jedu o něco pomaleji, aby nedostali mořskou nemoc!"

Pasažér nadzvedl rukáv od bundy a nakoukl do přenosky. „Zdá se, že se jim to líbí!"

Kapitán u kormidla ukázal na tenký černý pruh na horizontu a hlasitě oznámil: „Tam je už vidět! ... Snídaňový ostrov, ahoj!"

JOU!" ozval se pronikavý baryton z klece.

„To je Koko!" volal pasažér. „Zná význam slova ‚snídaně'."

„M-m-ňaaám!" následovalo další zamňoukání, tentokrát .soprán.

Kapitán zvýšil rychlost. Pro všechny přítomné kromě něho to byla plavba do neznámého světa.

Snídaňový ostrov ležel několik mil od pevniny a od okresu Moose County, ale na Žádné námořní mapě byste ho nenašli. Hruškovitý ostrovní útvar, širší na jihu a úzký a protáhlý na severu, pojmenovali kartografové v devatenáctém století Pear Island neboli Hruškový ostrov. Kapitáni lodí, kteří tenkrát brázdili moře a přišli o své lodi i náklady na záludných strmých útesech dávali ostrovu i jiná jména, mnohem méně lichotivá.

Jižní pobřeží bylo pohostinnější než severní. Rybáři z pevniny, kteří po léta vyplouvali za úsvitu na ryby, tam většinou přistávali se svým úlovkem a část z něj si pekli ke snídani. Nikdo přesně neví, kdy a jak přišel ostrov ke své citově zabarvené přezdívkě, ale určitě to bylo dlouho předtím, než lidé vynalezli další z ekonomických vymožeností, které se dnes říká turismus.

Moose County leželo čtyři sta mil od zbytku světa a jako turistický ráj bylo objeveno teprve nedávno. Jeho obliba stoupala sice pomalu, což bylo způsobeno tím, že nemělo jinou propagaci než ústní, ale zato stabilně. Naproti tomu o Snídaňový ostrov nastal náhlý zájem zásluhou jednoho realitního makléře, který ho objevil, jedné finanční instituce, která ho živila, a dalekosáhlé reklamy, která ho zalévala.

Dva dny před plavbou na Dvojitě šestce byl náhlý zájem o Snídaňový ostrov hlavním tématem hovoru dvou párů u stolu ve Starém kamenném mlýně, což byla restaurace na pevnině.

„Připijme si na nové letovisko na Hruškovém ostrově," pronesl Arch Riker, vydavatel místních novin. „Nic lepšího nemohlo náš okres potkat."

„Nemohu se dočkat, až ho uvidím," přidala se Polly Duncanová, vedoucí místní veřejné knihovny.

Mildred Rikerová navrhla: „Vyjedme si tam všichni čtyři na výlet — s přenocováním a snídání."

Čtvrtý člen společnosti seděl u stolu v zamyšleném mlčení a hladil si svůj velký hustý knír.

„Co na to říkáš, Qwille?" naléhal Riker. „Připiješ si na to?"

„Ne!" odpověděl Jim Qwilleran. „Nelíbí se mi, co s tím ostrovem udělali. Nevidím žádný důvod ke změně jeho názvu a nechci tam jet!"

„No tohle!" řekla překvapeně Polly Duncanová.

„Překvapuješ mě, Qwille!" přidala se Mildred.

Oba muži byli staří přátelé - novináři „zdola z jihu", jak říkali obyvatelé Moose County hustě zalidněným oblastem Spojených států jižně od svého okresu. Riker si teď splnil svůj sen o tom, že bude vydávat malé místní noviny, a Qwilleran jako dědic obrovského majetku si žil

pohodlným životem starého mládence v Pickax City (3000 obyvatel), a psal pravidelné články pro Všechno z Moose County. Přestože mu prošeďivý knír smutně visel dolů a v očích s těžkými víčky měl melancholický výraz, našel tu ve svém pokročilém věku spokojenost a štěstí. Chodil na procházky, jezdil na kole a vdechoval do plic zdravý venkovský vzduch. Poznal nové lidi a nevyhýbal se novým životním výzvám. Navázal známost s Polly Duncanovou a byl spokojený. Bydlel v originálně přestavěné stodole, kde dřívě skladovali jablka, a trávil svůj každodenní život ve společnosti dvou siamských koček.

„Vysvětlím vám," pokračoval, obrácen ke svým společníkům, „proč jsem proti tomu letovisku. Krátce předtím, než jsem se sem přistěhoval z jihu, mě na ten ostrov vzalo pár majitelů člunů. Přivázali jsme čluny ke starému dřevěnému kůlu. Byl tam absolutní klid, jen sem a tam bylo slyšet křik racka, nebo šplouchnutí vody, jak vyskočila ryba. Bože! Byl to takový klid a mír! Žádná auta, žádné asfaltky, žádné telefonní stožáry, a žádní lidé, jen pár skromných rybářských chat na kraji lesa, které nebylo téměř rozeznat." Odmlčel se a zadíval se na své posluchače, aby viděl, jak na ně jeho slova zapůsobila. „A jestlipak víte, co na tom opuštěném pobřeží stojí dnes? Dvoupatrový hotel, kotviště pro padesát člunů, pizzerie, obchod s potištěnými tričky a dva obchody s cukrovinkami."

Jak to víš?" zkoušel ho Riker.

„Čtu reklamní tiskoviny. To stačí, aby mě to znechutilo."

„Kdyby ses zúčastnil recepce pro tisk, udělal by sis o tom objektivnější názor." Riker s růžovým obličejem a kulatým bříškem, editor Všechno, nevynechal jedinou recepci.

„Kdybych se zúčastnil toho jejich oběda pro novináře, čekali by ode mne, že je ve svém sloupku vychválím až do nebe," vrátil mu to Qwilleran. „Ne, ne, Archi, stačilo, že jim ty věnoval titulní stranu, tři fotografie uvnitř a redakční článek."

Ke slovu se přihlásila novopečená manželka, Mildred. „Qwille, byla jsem s Archem na té recepci a musím říct, že mě společnost XYZ, pokud jde o ten hotel, přesvědčila o tom, že má vkus. Je to stavba, která zapadá do okolního prostředí. Po obou stranách hotelu jsou obchody, rovněž venkovsky pojaté, a jejich vývěsní štíty jsou standardizované, ale v žádném případě nevypadají lacině. „Z úst ženy, která vyučuje na státních školách výtvarnou výchovu, to byla velká pochvala. „Nicméně musím připustit, že sladká vůně je cítit po celém ostrově."

„A koně," dodal její manžel. „To je kombinace, která stoupne do hlavy každému, to vám řeknu! Jelikož je tam zákaz jakýchkoliv motorů, najímají si hosté kočáry a bryčky tažené koňmi, půjčují si kola, nebo chodí pěšky."

„Dovedeš si představit ty dopravní zácpy, k jakým bude na tak malém ostrově docházet, když po něm budou jezdit hordy cyklistů, drožek s výletníky a chodit zástupy turistů?" zeptal se ho Qwilleran podrážděně.

Polly Duncanová mu zlehka položila ruku na paži. „Qwille, drahý, není ten tvůj odmítavý postoj dán pocitem viny? Pokud ano, tak na to zapomeň!"

Qwilleran se zarazil. Její dobře míněná poznámka v sobě měla kus nepříjemné 'pravdy'. Zpřístupnění ostrova bylo z velké části financováno právě jeho penězi. Když zdědil obrovské Klingenschoenovo bohatství získané v Moose County, založil Klingenschoenovu nadaci, která nyní rozdělovala miliony dolarů ve prospěch celého okresu, a tím se on sám zbavil zodpovědnosti za jejich správu. Zasluhou takto přidělovaných peněz se uskutečnilo mnoho změn, z nichž ne se všemi souhlasil. Přesto zachovával zásadu nevměšování.

Polly s upřímným nadšením pokračovala: „Vzpomeň si, kolik toho Klingenschoenova nadace udělala pro školství, zdravotnictví a úroveň vzdělanosti! Bez finanční podpory Klingenschoenovy nadace bychom neměli ani dobré místní noviny, ani plány na vlastní univerzitu!"

Riker se přidal: Jen hotel na Hruškovém ostrově vytvoří pracovní místa pro tři sta lidí, z toho hodně sezónních přes léto, která jsou tolik potřebná pro mladé lidi. Poukazovali jsme na to na naší redakční straně. Na té recepci jsem se setkal s vydavatelem Lockmasterského dřevaře a ten mi řekl, že v lockmasterském okrese jsou přímo zelení závidí. Prý říkají, že máme těsně u pobřeží zlatý důl. To, že se firma XYZ ujala tak velkého projektu, je obdivuhodné. Všechno

materiál museli přepravovat na nákladních lodích. Stavební materiál, těžké stroje, nábytek. Měli s tím nemalé problémy."

Muž s nápadným knírem si do něj zlostně zafuněl.

„Proč jsi tolik proti tomu, Qwille? Nemí snad Klingenschoenova nadace filantropická instituce? Nedostala mandát, aby dělala to, co je pro obec nejlepší?"

Qwilleran se nervózně zavrtěl na židli. „Nepletl jsem se clo toho, protože o obchodech a o financování nic nevím a ani mě nezajímají, ale kdybych se byl víc angažoval, možná by se developéři víc snažili skloubit ekonomické zájmy s ekologií. Mám stále větší obavy o budoucnost naší planety."

„Na tom něco je," připustil Riker. „Připijme si na všeobecné ekologické povědomí!" pronesl zvesela a zvednutím prázdné sklenky upozornil číšníka, který procházel nedaleko jejich stolu. Derek Cuttlebrink očividně jejich hovor poslouchal. Ještě jednu skotskou, Dereku."

„Pro mě už nic," řekla Mildred.

Polly stále ještě upíjela z první sklenky sherry.

Qwilleran zavrtěl hlavou. Vypil už dvě sklenice místní minerální vody.

Chtěli si objednat něco k jídlu a Riker se zeptal, zda je dnes nějaká místní specialita.

„Kuře Florentine," odpověděl číšník a zatvářil se tak, že museli všichni pochopit, že ji nedoporučuje.

Čtyři hosté se po sobě podívali a Mildred řekla: „Och, tak to ne!"

Radili se, co si objednájí, a nakonec to dopadlo tak, že Mildred si objednala pstruha, Polly brzlík a pánové jehněčí kotlety. Potom se Qwilleran znovu vrátil k předchozímu tématu: „Proč ostrov přejmenovali na Hruškový? Připadá mi, že jméno Snídaňový v člověku evokuje příjemné, chuťově povzbudivé pocity."

„Stěžovat si nepomůže," odpověděl mu Riker. „Firma XYZ zaplatila jmění za to, a by pro svůj projekt získala novináře a za pohoštění pro ně, a pak všechny noviny v zemi opěvovaly objevení Hruškového ostrova. V každém případě je to název uvedený v mapách a ten ostrov má náhodou opravdu tvar hrušky. Don Exbridge říkal, že z průzkumů veřejného mínění vyplývá, že název Hruškový je pro náročný trh dole na jihu mnohem přitažlivější než Snídaňový. Říkal, že je to podobné jako X v názvu firmy XYZ."

„Líbí se jim erotický hruškovitý tvar," zamručel Qwilleran. „Ale jako ovoce je hruška buď nezralá, nebo zase přezralá, moučná nebo hruškovitá, a buď má mdlou chuť, nebo vůbec žádnou."

Proti tomu zaprotestovala Mildred: „Já tvrdím, že nemůže být nic lepšího než krásná zlatohnědá Boscova lahvice s kouskem rokfóru!"

„No ovšem! Mdlá chuť hrušky je vděčná za každé vylepšení! Politá čokoládou, nebo s čerstvými malinami chutná výborně. V takové úpravě by chutnalo dobře všecko!"

„Qwill už je zase ve svém živlu!" poznamenal Riker.

„Co se týče názvu ostrova, já s Qwillem souhlasím," řekla Polly. „Připadá mi, že název Snídaňový ostrov má v sobě zvláštní staromódní půvab. Názvy ostrovů uvedené v mapách jsou výrazy, jaké používají byrokrati, kterým chybí fantazie."

„Nechme už debaty o hruškách!" požádal Riker a v předstíraném zoufalství obrátil oči vzhůru. „Začněme jíst."

Mildred se zeptala Qwillerana: „Nemáš náhodou přátele, kteří si na ostrově otevřeli penzion s ubytováním a snídání?"

„Mám, a to mě zneklidňuje. Nick a Lori si původně chtěli přestavět jednu ze starých rybářských chat. Potom vypukl ten cirkus s letoviskem na Hruškovém ostrově a oni se nechali vtáhnout do víru masivní reklamní kampaně. Ale i jim by bylo milejší, kdyby ostrov zůstal co nejvíce nedotčený."

„Už nám nesou jídlo," oznámil Arch Riker a povzdechl si úlevou.

Qwilleran se obrátil na mladého muže, který jim přinesl hlavní chod: Jak to, že dnes servírujete vy, Dereku? Já myslel, že vás povýšili na pomocného kuchaře."

No... ano... dali mě k hranolkům a česnekovým toastům, ale tady vydělávám víc, protože mám spopitné, víte? Pan Exbridge, který je majitelem podniku, mi říkal, že mi možná dá přes prázdniny práci ve svém novém hotelu na ostrově. Když pracujete v takovém letovisku, užijete si spousty zábavy. Chtěl bych dělat vrchního v hotelové jídelně, kde vám hosté strčí desetidolarovku jen za to, že jim dáte dobrý stůl."

„Z vás by byl dobrý vrchní," řekl Qwilleran. Derek Cuttlebrink měřil šest stop osm palců a stále ještě rostl.

„Teď, když bude mít Pickax vlastní vysokou školu, přemýšlíte o tom, že byste si zvýšil vzdělání" zeptala se ho Polly.

Jestli se tam bude vyučovat ekologie, tak možná ano.

Začal jsem chodit s tou dívkou, jak jsem vám říkal, a ona je velká ekoložka."

„To je ta dívka s modrým nylonovým stanem?" otázal se Qwilleran.

„No, vyrazili jsme si loni v létě pod stan. Hodně jsem se přitom naučil... Budete si přát ještě něco?"

Když se Derek odporoučel, Riker pronesl tlumeným hlasem: „Kdy mu ty hranolky a hot dogy začnou vyživovat mozek místo rukou a nohou?"

„Nech ho na pokoji, je chytřejší než si myslíš," usadil ho Qwilleran.

Při jídle už o Snídaňovém ostrově nemluvili. Rikerovi popisovali novou přístavbu ke svému domku na písečných dunách u jezera nedaleko Mooseville. Polly se pochlubila, že ji bývalá spolužačka ze studií pozvala do Oregonu. A Qwilleran řekl, když na něho naléhali, že možná bude přes léto psát knihu.

Příjemně překvapená Polly se ho zeptala: „Už máš nějaký zajímavý námět, miláčku?" Jako knihovnice se nevzdávala naděje, že Qwilleran jednou napíše mistrovské literární dílo. Pokaždé když na to téma zabrousil, se mu podařilo probudit v ní znovu zájem.

„Ano... už přemýšlím o... jistém projektu," řekl vážně. „Možná začnu psát kočičí seriál pro televizi. Co byste řekli takovému scénáři?... Na konci první epizody na sebe Fluffy a Ting Foy prskají, protože o Fluffy se ucházel cizí kocour, na což Ting Foy reagoval zjezeným ocase. Další epizoda začíná dlouhým záběrem Fluffy a Ting Foye u misek, jak vedle sebe sedí jako nejlepší přátelé a krmí se. Pak přijde čelní záběr na prázdné misky a na kočičí rituál tělesné očisty. Potom... záběr zblízka na kukačky na zdi (bude slyšet odbíjení). Ting Foy odejde ze záběru, (je slyšet škrábání v kočičím truhlíku). Střih, kamera přejde na kočku, která spokojeně sedí a medituje. Obrátí hlavu - něco slyší! Chová se neklidně. Že by se vrátil její neznámý milenec? Vráti se Ting Foy z truhlíku? Co mu tak dlouho trvá? Co se stane, jestli se ti dva potkají?... Pokračování zítra ve stejnou dobu.

Riker se hlasitě rozesmál. „To má obrovsky potenciál pro sponzory, Qwille: kočičí krmivo, kočičí stelivo, obojky proti blechám..."

Mildred se tiše hihňala a Polly se opatrně usmívala. „To Je opravdu zábavné, milý Qwille, ale já bych si přála, abys svůj talent zaměřil na náročnější literaturu."

„Znám své možnosti," odpověděl. Jsem novinář, dobrý novinář, zvědavý, agresivní, nedůvěřivý a cynický."

„Prosím, Qwille!" zaprotestovala Polly. „Dokážeme se zasmát něčemu, co je lehce nesmyslné, ale nebudme absurdní."

Novomanželé z druhé strany stolu se na sebe podívali

chápavým pohledem dvou lidí ve středním věku, šťastných, že se potkali. Byli už dost staří na to, aby měli vnoučata, ale ještě dost mladí na to, aby se pod stolem drželi za ruce. Oba prožili manželské krize, ale teď si dobrácký vydavatel vzal dobrosrdečnou Mildred Hanstableovou, která vyučovala na státních školách výtvarnou výchovu a domácí práce. Psala také pro Všechnu pravidelný sloupek pro hospodyňky. Měla na první pohled nadváhu, ale tu měl i její manžel.

Mildred na dnešní večer upekla čokoládový dort, proto navrhla, aby zajeli do jejich domu na pláž na kávu a moučník. Novou přístavbou se plocha malého žlutého domku zdvojnásobila a

z rozšířené terasy byl krásný výhled na jezero. Někde tam ležel Snídaňový alias Hruškový ostrov.

I interiér domu na pláži prodělal od jejich svatby velké změny. Ručně šité přikrývky, kterých byly předtím plné zdi i nábytek, byly pryč. Teď byl interiér světlý a vzdušný, se spoustou jasně žluté barvy. Všemuváděla japonská televize s plochou obrazovkou z pozůstalosti po Van Brookovi, kterou jim dal Qwilleran jako svatební dar.

Riker řekl: „Není snadné najít řemeslníky na tak malou zakázku, jako je přístavba soukromého domu, ale Don Exbridge nám poslal prvotřídní stavební četli, která stavbu provedla obratem ruky. A počítal si jen práci a materiál.“

Vtom se mezi ně přiloudal zvědavý černobílý kocour, který jim byl představen jako Toulouse. Zamířil si to přímo ke Qwilleranovi a nechal se od něho poškrábat za ušima.

„Původně jsme si chtěli pořídit čistokrevnou kočku,“ řekla Mildred, „ale pak se jednoho dne objevil u našich dve

ří Toulouse a jednoduše se k nám nastěhoval.“

„Barevně se skvěle hodí k té žluté barvě, které je tu plno,“ poznamenala Polly.

„Zdá se ti, že je jí tu moc? Je to moje oblíbená barva a mám sklon přehánět to s ní.“

„To vůbec ne. Navozuje živou a veselou atmosféru. Odráží tvůj nový životní styl.“

Do hovoru se vmísil Riker: „Toulouse je milý kocour, ale má jeden zlozvyk. Když Mildred vaří, vyskočí si na pracovní desku a krade. Tu garnátu, tam vepřovou kotletku, přímo jí pod nosem. Když jsem ještě bydlel dole na jihu, měli jsme také kocoura, který neustále skákal na pracovní desku. Odnaučili jsme ho to tím, že jsme ho pokaždé postříkali vodou ze sifonové láhve. Několik týdnů byl náš kocour pořád mokrý, ale nakonec to pochopil a po zbytek života byl vzorem způsobného chování. Až na chvíle, kdy jsme se nedívali.“

Večer skončil dřív než obvykle, protože Polly musela ráno do práce. Ostatní v sobotu nepracovali. Riker od svatby netrávil ve své kanceláři v redakci sedm dní v týdnu a Qwilleran vedl svobodný život, jehož jediná pravidelnost spočívala v tom, že krmil a kartáčoval siamky a čistil jim pekáč se stelivem. „Dřív jsem se považoval za novináře a teď jsem komorníkem dvou siamských veličenstev,“ říkával rád. „Zodpovídám za jejich tělesné blaho a za péči o jejich vzácné kožíšky.“

Vydali se s Polly na zpáteční cestu do Pickaxu. Bydlela nu Goodwinterově bulváru nedaleko jeho stodoly. Když vyjeli z domu na pláži, vyrukoval na ni s otázkou: „Co to mělo znamenat, že pojedíš do Oregonu? Nikdy ses mi o tom nezmínila.“

„Omlouvám se, miláčku. Volala mi moje bývalá spolubydlící z koleje těsně předtím, než jsi pro mě přijel, a to pozvání bylo tak nečekané, že jsem nevěděla, co mám dělat. Ale mám ještě čtrnáct dní dovolené a v Oregonu jsem ještě nebyla. Říká se, že je to moc hezký stát.“

„Hmm,“ zamručel Qwilleran a v duchu zvažoval všechny aspekty jejího náhlého rozhodnutí. Jednou odjela sama do Anglie a onemocněla tam. Jednou odjela na víkend do Lockmasteru a potkala tam jiného muže. Nakonec se jí zeptal: „Mám ti chodit krmit Bootsieho, až budeš pryč?“ „To je od tebe laskavé, Qwille, ale na tak dlouhou dobu bude potřebovat někoho, kdo by mu dělal společnost. Moje švagrová se ke mně nastěhuje. Ale až se vrátím, měli bychom vážně uvažovat o tom, že si na víkend zajedeme nu ostrov a ubytujeme se v tom zajímavém hotelu.“

„Dva dny vdechovat vůni fondánu by mohlo ohrozit naše zdraví,“ namítl. „Bezpečnější by bylo letět s Rikerovými dolů do Minneapolisu. Ty a Mildred byste mohly nakupovat a my s Archem bychom chodili dívat na míčové hry.“ Hladil si nerozhodně knír a přemýšlel, kolik jí toho má říct. Současná situace, která měla kořeny v jeho minulosti, kdy ještě s Rikerem pracovali pro velké noviny dole na jihu, se mu vůbec nelíbila. Vyhýbali se oba z principu užším kontaktům s velkými inzerenty, lobisty a politiky. A teď se Arch nebezpečně blízce spřátelil s Donem Exbridgem, protože XYZ byla jedním z nejdůležitějších inzerentů

Všehochuti. Exbridge přenechal Rikcrovým svůj prázdninový dům, aby v něm strávili líbáňky, a také jim zařídil stavbu přístavku k Mildreidinu domku na pláži.

Qwilleranovi připadalo, že to nepovede k ničemu dobrému. Na druhé straně si snažil namluvit, že Pickax je malé město a v malých městech je všechno jinak. Je tu méně lidí, kteří se neustále někde potkávají — v kostele, v různých spolcích, obchodních společnostech a různých klubech. Všichni se znají jménem a vzájemně si pomáhají. A někdy také jeden druhého kryjí. On sám se s Donem Exbridgem setkal při různých společenských událostech a ve spolku přátel Pickaxu a považoval ho za srdečného a sympatického muže, který každému podával ruku a skládal poklony. Jeho veselá tvář působila vždycky čistě a vymydleně, jako ostatně celá jeho hlava, která byla až na úzký věneček hnědých vlasů lysá. Exbridge byl tvůrčím duchem XYZ a s oblibou tvrdil, že jeho hlava může produkovat pouze jedno, buď myšlenky, nebo vlasy, nikoliv obojí.

Polly řekla: Jsi dnes nějak tichý, Qwille. Bavit ses dobře? Vypadáš skvěle, o deset let mladší." Pod blejzrem měl totiž její dárek k narozeninám - odvážně proužkovanou košili s bílým límečkem a vzorovanou kravatu.

„Děkuji. Ty taky vypadáš moc dobře. Jsem rád, že teď nosíš pestřejší barvy. Předpokládám, že to znamená, že jsi šťastná."

„Ty víš, že jsem šťastná, drahoušku — šťastnější než kdy-koliv předtím ve svém životě... Jak se ti líbil nový interiér u Mildred?"

Jsem rád, že vyhodila par těch patchworkových dek. Ta žlutá se mi docela líbila."

Odbočili na Goodwinterův bulvár, širokou třídu lemovanou starými kamennými domy, ve kterých se brzy usídlí nová městská univerzita. Klingschoenova nadace je vykoupila i s pozemky a věnovala je městu. Toho času se vedly diskuse, zda školu pojmenovat po Goodwinterovi, který město založil, nebo po prvním Klingschoenovi, zhýralém majiteli saloonu. Polly měla byt v bývalé kočárovně za jedním panským domem, odkud to měla kousek pěšky do městské knihovny, a dostala příslib, že jí město prodlouží nájemní smlouvu.

„Tahle ulice ožije, až škola zahájí provoz," upozornil ji Qwilleran.

„To nevadí. Já mám kolem sebe ráda mladé lidi," řekla, a pak šibalsky dodala: „Nechceš jít nahoru a dát dobrou noc Bootsiemu?"

Když se Qwilleran vracel domů do stodoly, přemýšlel po cestě o tom, jak moc je nebezpečné, když Polly nechá na čtrnáct dní odjet. Tato milující, přitažlivá a inteligentní žena věku přiměřeného k jeho, s příjemným hlasem, který ho ani za tu dlouhou dobu nepřestával vzrušovat, byla jako stvořená k tomu, aby mu byla dokonalou společnicí.

V Oregonu se jí může stát cokoli, řekl si a pustil rádio. Po obvyklém pátečním večerním zpravodajském shrnutí průběhu fotbalového utkání Moose County proti Lockmasteru řekl hlasatel pickaxské stanice WPKX:

„V hotelu na Hruškovém ostrově došlo k další vážné události, již druhé za necelý týden. Dnes v noci ve třiadvucet patnáct byl v bazénu nalezen utonulý muž. Jméno obci i nebylo dosud oznámeno, ale jak nám policie sdělila, nejde o obyvatele Moose County. Tato tragická událost se stala bezprostředně poté, co došlo k hromadné otravě jídlem, která postihla patnáct hotelových hostů, z nichž tři byli ve velmi vážném stavu. Podle oficiálního stanoviska jí způsobilo zkažené drůbeží maso."

Hned jak Qwilleran přijel do stodoly, zavolal Rikerovi. „Poslouchal jsi noční zprávy?"

„To je otřesné!" zareagoval vydavatel. „O tom ostrově se tolik psalo po celé zemi, že se média zcela jistě na ty dvě nešťastné události vrhnou s perverzní škodolibostí. Největší starost mi dělá dopad, jaký tahle publicita bude mít nu hotel a ostatní oblasti tamního podnikání. Lidi do toho projektu nastrkali spoustu peněz."

„To si vážně myslíš, že šlo o nehody?"

„A už to zase začíná! U tebe je vždycky za vším zločin," opáčil Riker. „Počkej chvílku. Mildred mi chce něco říct." Po krátké pauze se vrátil k telefonu. „Chtěla by, aby sis to s tím víkendem na ostrově ještě rozmyslel. Jeli bychom tam všichni čtyři, až se Polly vrátí z dovolené. Mildred si myslí, že by to mohlo být fajn."

„No... ty víš, Archi... že já letoviskům, plavbám na lodi a podobným věcem moc nefandím."

„Ano, to vím. Ty dáváš přednost pracovním dovoleným. No, přesto se na to ještě vyspi. Holcám by to udělalo radost... a když jsi takový workoholik, co bys řekl tomu, abys přes léto psal tři sloupky týdně místo dvou? Naši zaměstnanci odjedou na dovolenou a my nebudeme mít co tisknout."

„Tak ty své zaměstnance nepouštěj na Hruškový ostrov," nabádal ho Qwilleran. „Nemohu se zbavit pocitu, že staří bohové ostrova se hněvají."

Kapitola druhá

Brzy ráno po nálezu utopeného muže v hotelovém bazénu vzbudil Qwillerana telefon. Podíval se na hodiny a rozmrzele se ohlásil.

„Promiňte, že volám tak brzy," ozval se dobře známý hlas, „ale musím s vámi mluvit."

„Kde jste?"

„V Mooseville, ale mohl bych být tak za půl hodiny v Pickaxu."

„Přijďte sem," rozhodl se rychle Qwilleran. Když odložil sluchátko, brumlal si pro sebe a šel zapnout automat na kávu. Pak si oblékl něco na sebe a učesal se mokrým hřebínkem.

Z horního patra, kde měly kočky svůj pokoj, se neozývaly žádné zvuky, proto se rozhodl, že je nebude budit, když spí. Byl myšlenkami u Nicka Bamby. Byl to on, kdo mu volal, že s ním musí nutně mluvit.

Nick a Lori byli podle Qwillerana příkladný manželský pár. Lori byla dříve vedoucí pošty v Mooseville, než přišly děti i ona zůstala doma. Nick pracoval jako hlavní inženýr ve státní věznici. Odjakživa snili o penzionu a doufali, že Nick by potom mohl odejít ze svého dobře placeného, ale deprimujícího místa. Zásluhou nízkých úroků, na jaké jim Klingenschoenova nadace půjčila peníze, si koupili starou rybářskou chatu na Snídaňovém ostrově. Ale ještě než ji představili na penzion a otevřeli, i je pohltil proud všeobecné komercializace primitivního ostrova.

Podle toho, jak Qwilleran pochopil historii ostrova, byl po generace obydlen potomky ztroskotavších námořníků a cestovatelů. Podle pověstí se z prvních ztroskotanců na opuštěném pobřeží ostrova stali piráti, kteří kvůli přežití lákali jiné lodi k útesům na pobřeží, a tam je pak vyloupili. Ale byly to jen pověsti. Historikové pro to nenašli žádné důkazy. Jedno se ale zjistilo: Generace jejich potomků žily velmi primitivním způsobem. V létě ostrované loví ryby do sítí a v zimě se živili nasolenými sušenými rybami a divokými králíky, ke kterým jedli všechno, co vyrostlo na neúrodné kamenité a písčité půdě, a pili kozí mléko. Během let se hodně z obyvatel ostrova přestěhovalo na pevninu, ale ti, kteří zůstali, byli nezávislí lidé, výjimečně hrdí na své tradice. Tolik se Qwilleran dověděl od Homera Tibbitta, historika Moose County.

Podle Tibbitta objevily ve dvacátých letech ostrov bohaté rodiny z jihu. Železniční baroni, obchodní baroni, bohatí majitelé pivovarů a továren na zpracování masa sem začali jezdit rybařit, dýchat zdravý vzduch a také kvůli absolutní opuštěnosti ostrova. Postavili si na západním pobřeží ostrova takzvané rybářské chaty - venkovské vilky, tak velké, aby v nich mohli mít rodiny, služebnictvo a přijímat hosty. Obyvatelé ostrova se nechali najímat jako služebnictvo a jejich zásluhou se v jednom období mezi zbohatlíky stal módou kozí sýr. Potom v roce 1929 přišel krach na burze, a najednou u pobřeží nekotvily žádné jachty, na terasách se nekonaly žádné badmingtonové večírky s ginem. Až po druhé světové válce se potomci magnátů a velkopodnikatelů začali na ostrov vracet, aby unikli znečištěnému životnímu prostředí a stresům přetechnizovaného světa dole na jihu.

Po celou tu dobu si ostrované uchovali jednoduchý životní styl svých předků. Když Qwilleran jednou s několika přáteli navštívil jižní cíp ostrova, připadal mu naprosto opuštěný, až se z lesa vynořili dva vyhublí staříci a nepřátelsky si je měřili. Bylo to několik let předtím, než tam firma XYZ vyslala své projektanty a reklamní agenty.

Pickup Nicka Bamby vjel před stodolu v přesně dohodnutou dobu. Mladý muž s kapitánskou čepicí na vlnitých berných vlasech z něj vyskočil a vešel do stodoly. Rozhlížel se kolem svýma jiskrnýma černýma očima a řekl to, co fikal vždycky: „Páni! Z tohohle skvostu by se dal udělat penzion!"

Stodola s půdorysem ve tvaru osmiúhelníku byla hodně přes sto let stará, základy byly z lomového kamene, obvodové zdivo z cihel a okna měla různé velikosti a tvary. Vnitřní prostor byl až po střechu rozdělen na čtyři otevřená patra a kolem obvodových zdí se spirálovitě vinula rampa, která spojovala místnosti ve třech poschodích. Přesně Uprostřed přízemí stál obří bílý krb ve tvaru krychle a rozděloval obrovský prostor na prostory určené

ke spaní, jídlu a vaření. Vaření v Qwilleranově pojetí znamenalo otevírání konzerv, ohřívání mražených polotovarů a zapínání automatu na kávu.

Nalil kávu do šálků a zavedl svého hosta do obývacího prostoru. Nick za normálních okolností sršel vitalitou, ale dnes působil unaveně, přepracovaně a bez nálady. Aby nenucené zahájil konverzaci, zeptal se Qwilleran: Je celá vaše rodina na ostrově?"

Mladý muž mu monotónním hlasem vypočítával: Jason je přes týden u mé matky v Mooseville, protože musí chodit do školy. Na víkendy ho беру s sebou na ostrov. Oba nejmenší jsou s Lori na ostrově v penzionu. A kočky taky. Máme jich teď pět. Jedna z nich je březí. Na ostrově se to hemží zdivočelými kočkami, proto ty naše nesmějí ven, ale mohou se volně pohybovat po celém penzionu. Půjčujeme je hostům, kteří mají zájem vzít si na pokoj kočku na noc. Zatím to jen zkusíme a nebereme za to žádný příplatek."

Je Lori schopná vést penzion a zároveň se věnovat dětem?"

„Vzala si na výpomoc jednu místní paní."

„Doufám, že jste si stanovili dost vysoké ceny, aby se Vám podnikání vyplatilo."

„No, Don Exbridge nám při stanovování cen radil. Nejsme levní, ale jsme konkurenceschopní."

„Kolik pokojů máte?"

„Sedm pokojů, dvě apartmá a pět chat."

Nickovy stručné odpovědi svědčily o jeho nervozitě, proto Qwilleran řekl: „Chtěl jste se mnou o něčem naléhavě mluvit."

„Slyšel jste o tom muži, který se včera v noci utopil?"

„Jenom z rádia. Za jakých okolností k tomu došlo? Víte o tom něco?"

„Popíjel v hotelovém baru. Budou muset večer zamykat vchody k bazénu, nebo ho nechat lépe hlídat. Ale nejhorší byla ta otrava jídlem! Zkažené kuřecí maso z pevniny! Všechny potraviny se musí dovážet lodí."

„Odrážela se ta první událost na obchodech?" zeptal se ho Qwilleran.

„A jak! Nedělní noviny po celé zemi dělaly ostrovu všemožnou reklamu, a když se příznaky otravy objevily u patnácti hostů, bylo to pro ně pochopitelně tučné sousto. V tu nejnevhodnější chvíli! Lidé hromadně rušili rezervace v hotelu. Nám odřekli novomanželé, kteří u nás měli trávit v červenci líbáanky."

„To mě mrzí."

Nick se smutně odmlčel a Qwilleran dolil šálky. Nick řekl: „I u nás došlo minulý čtvrtek k nepříjemné nehodě."

„Co se stalo? Neslyšel jsem o tom."

Jeden ze schodů na verandu se propadl a jeden host na něm upadl a zlomil si žebro. Byl to postarší pán. Museli ho dopravit do nemocnice na pevninu vrtulníkem. Nebyla to zas taková katastrofa, jakou z toho udělaly novinové titulky, ale přesto mi to dělá starosti."

„Obáváte se žaloby? Co to bylo za člověka?"

„Duchovní na penzi z Indiány. Nebojíme se, že by s tím šel k soudu. Není to ten typ, co by chtěl vytlouct peníze z pojišťovny. Zaplatíme mu lékaře a necháme ho u nás bydlet zadarmo, ale... Qwille, ty schody byly v naprostém pořádku! Přísahám! Celý dům byl důkladně zkolaudován, než jsme dostali úřední povolení k provozování!"

Qwilleran si poklepával na knír a v duchu si blahopřál, je to přesně tak, jak předpokládal.

„Chcete tím naznačit, že jde o sabotáž, Nicku?"

„No, vy už víte, jak funguje můj mozek po osmi letech práce ve věznici. Já už automaticky předpokládám, že za tím je zlý úmysl. Tři nešťastné události bezprostředně po okázalém otevření letoviska! To je přece podezřelé! Co myslíte?"

Qwilleran byl v pokušení dát mu za pravdu. Z tahu v horním rtu, který byl zdrojem jeho špatných předtuch, usuzoval, že jde o organizovaný komplot, jehož cílem je zdiskreditovat a finančně zlikvidovat letovisko na Hruškovém ostrově. „Máte nějaké podezření?" zeptal se Nicka,

„No, možná to bude znít hloupě a nikomu jinému než vám bych to neřekl." Nick se předklonil v křesle. „Na ostrov pravidelně jezdí skupina výletníků z Lockmasteru, kteří tam zůstanou jen na jeden den. Takoví ti provokatéři, kteří se producírují v kovbojských botách po pláži a povykují. Nosí trička s nápisem ‚Lockmasteru, a kšiltovky s šestipalcovými štítky a mají takové ty ordinérní průpovídky. Očividně vyhledávají konflikty."

Rivalita mezi Moose County a jeho relativně bohatým jižním sousedem Lockmasterem byla všeobecně známá. Na fotbalových zápasech často docházelo k výtržnostem. Věční provokatéři si v pravidelných intervalech vymýšleli historky o incidentech na hranici mezi okresy, a potom si hráli na rozčilené občany prahnoucí po pomstě. Dokonce i starší obyvatelé Lockmasteru se rádi chlubili svou nadřazeností, chovem ušlechtilých koní, dobrými školami, vítěznými sportovními zápasy a dobrými restauracemi. To bylo ještě předtím, než Qwilleran zčista jasně dědil. Potom se díky Klingenschoenovým milionům postupně zlepšila kvalita života v Moose County. Bylo postaveno lepší letiště a plavecký bazén olympijských rozměrů pro střední školu. Klingenschoenovy peníze lákaly nejlepší učitele, lékaře, kadeřníky a televizní opraváře z Lockmasteru. A teď měl okres ještě ke všemu letoviště na Hruškovém ostrově - z finančního hlediska rozinkový koláč, pocukrovaný publicitou po celé zemi.

Nick pokračoval: „Minulou neděli seděli tři z těch grázlů u nás na verandě na houpačkách a kouřili bůhvíco. Ukázal jsem na nápis se zákazem kouření a zeptal se jich, jestli se v Lockmasteru neučí číst. Sprostě mi ukázali, co jim můžu, a kouřili klidně dál. Tak jsem zavolal ostrovní bezpečnostní službu. Okres nám neposkytl dostatečnou policejní ochranu - Don Exbridge usiluje o to, aby ji posílil - tak si zatím najímáme vlastní bezpečnostní službu na víkendy. Nosí uniformy jako kanadská jízdní policie a na koních vzbuzují respekt. Ti grázlové pak beze slova odešli, ale... musím na to pořád myslet."

„Řekl jste o svém podezření Exbridgeovi?"

„No, on na ostrov o víkendech nejezdí, a já tam zase nemůžu jezdit přes týden. A pak, připadal bych si jako pitomec, když nemám v rukou nic jiného než nepříjemný pocit. Přál bych si, abyste přijel na ostrov vy, Qwille, a trochu se tam porozhlédl. Jste na takové věci dobrý. Mohl byste přijít na nějaký důkaz, nebo přinejmenším na stopu. Mohl byste se ubytovat v jedné naší chatce. A vezměte s sebou i kočky."

Qwilleran byl od přírody zvědavý a chtěl najít odpovědi na všechny otázky. Vždyť byl taky dole na jihu několik let policejním reportérem. „Hmm," řekl protáhle, potěšen představou, že si zase jednou pořádně začmucha.

„Na ostrově je opravdu moc hezky a bude vám tam chutnat," řekl Nick. „Lori dělá výborné snídaně, aspoň to všichni říkají. A v hotelu je šéfkuchař z New Orleansu."

„Z New Orleansu?" opakoval Qwilleran s rostoucím zájmem. Při jeho rozhodování hrálo jídlo často velkou roli. Jestli se rozhodnu pro, kdy byste navrhoval, abych tam přijel?"

„Co nejdřív. Zítra odpoledne sem musím odvézt Jasona, a pak bych mohl odvézt vás na ostrov. Mám vlastní člun. Kdybyste mohl přijít ve čtyři odpoledne do přístaviště ^ Mooseville, měl byste ještě dost času na to, abyste se ubytoval a zašel si do hotelu na dobrou večeři."

Jenom ne kuře!" poznamenal Qwilleran.

Když se s ním Nick rozloučil a nasedl do pickupu o nic veselejší než při svém příchodu, bylo ještě brzy, ale Qwilleran vyšel po rampě do kočičího pokoje, aby pustil ven siamky. Překvapené tak časným budičkem se rozespale vyppotácely ven, zívaly, protahovaly se a měly ještě skelné oči.

„Snídaně!" stačilo jim oznámit, a ony se okamžitě rozběhly do kuchyně a po cestě do sebe narážely. „Co byste dravci chtěli dneska ráno jíst? Směl bych vám nabídnout šťavnaté jehněčí kotletky ze známé kuchyně ve Starém mlýně? Nakrájel bych vám je nadrobno a polil výbornou masovou šťávičkou." Když měl dobrou náladu, rád k nim hovořil jako na divadle. A čím hlasitěji mluvil, tím byly kočky vzrušenější. Poskakovaly v kruhu a opisovaly osmičky a hlasitě mňoukaly. Když položil talíř na podlahu, okamžitě ztichly a vrhly se na jídlo.

Byly to siamské kočky s modrýma očima, lesklou sametovou srstí pískové barvy, která na konci ocasu, na maskách a na uších přecházela v tmavě hnědou. Yum Yum byla roztomilý větroplach s jemnou tvářičkou a mazlivou povahou. Koko, který se celým jménem jmenoval Kun K'o Kung, byl velký kocour s majestátní chůzí a hlubokým pohledem. Byl to typický siamský kocour s vyjímečnými schopnostmi, o kterých se v žádné odborné příručce o kočkách nepíše.

Qwilleran je pozoroval, jak polykají snídani, a promýšlel si přitom další krok: jak sdělí tu novinku Archi Rikerovi, neztratil tvář. Poté, co celý večer brojil proti letovisku na Hruškovém ostrově, tam teď chce odjet na celé dva týdny - na dobu Pollyiny dovolené.

Počkal do osmi a potom zavolal Rikerovi do plážového domku. „Včera večer to bylo fajn, Archi. Byl jsem hodně otravný?“

Jak to myslíš?“

„Tak, že ty moje tirády proti Hruškovému ostrovu musely být poněkud nudné. Chtěl bych to nějak napravit.“

„Aha! V Čem je háček?“ zeptal se člověk, který Qwilleraná znal od mateřské školky. Jejich přátelství přežilo půl století vzájemného svěřování, vtípkování, hádek, a pak zase byli jedno srdce a jedna duše a vzájemně si pomáhali. „Mám podezření, že máš postranní myšlenky.“

„No, abych pravdu řekl, Archi, na mém nesouhlasu s komerčním drancováním Snídaňového ostrova se nic nezměnilo, ale jsem ochoten - aniž bych se vměšoval do politiky — odjet tam na pár týdnů a napsat o historii ostrova, o tamních zvycích a legendách, které se o něm tradují. Nazvu to ‚Druhá strana ostrova. Jak to zní?‘“

„Já ti řeknu, jak to zní, ty kryso! Zní to tak, že Polly odjíždí na čtrnáct dní z města a ty nevíš, co by sis tu bez ní počal! Já do tebe pořád ještě vidím. Znáš tě moc dlouho na to, abych naletěl na ty tvoje triky.“

„Odsouhlasíš mi diety?“ zeptal se Qwilleran, aby ho popíchl.

Ve sluchátku bylo chvíli ticho. Riker byl vydavatel a nakladatel Věsňáku z Moose County, ale Klingenschoenově nadaci list patřil. „No dobře, dělej, co uznáš za vhodné,“ řekl Riker. „Ale běda ti, jestli to nebude dobré.“

„Budu bydlet u Nicka a Lori v jejich penzionu. Neznám telefonní číslo, ale jmenuje se to Domino.“

Když překonal tuto překážku, dál už to bylo snadné. Zavolal svému údržbáři panu O'Dellovi, který když uslyšel, kam chce odjet, řekl: „Mě už by na ten ostrov nedostali ani párem koní! Dávají tamější přírodě pěkně zabrat! Z toho nevzejde nic dobrého, to vám říkám!“

Pak Qwilleran požádal svůj sekretariát, aby mu posílali poštu na Hruškový ostrov, ale jen dopisy z Oregonu.

Nakonec zavolal Andrewovi Brodiemu v sobotu večer domů. Brodie byl policejním šéfem v Pickaxu. Byl to vysoký statný Skot se širokou hrdou chůzí a na svatbách a o pohřbech hrával na dudy. Ozvala se paní Brodieová. V pozadí bylo slyšet televizi, a když přišel k telefonu Brodie ohlásil se nevrle jako člověk, kterého vyrušili od televize.

Qwilleran začal přátelsky: „Omlouvám se, že vás ruším od vašeho oblíbeného krimiseriálu.“

„Děláte si legraci? Já se dívám na dokumentární film o přírodě. Strašné, co se děje s pralesy! Minulý týden to byli černí medvědi a předtím ropná skvrna! Co chcete? Můžu vám jít zahrát na dudy na svatbu s Polly? Pro vás dva bych to udělal zadarmo.“

„Polly odlétá do Oregonu a možná se už nikdy nevrátí. A já odjíždím na takzvaný Hruškový ostrov a možná už se taky nikdy nevrátím. Říká se, že výpary z horkého fondánu mohou být smrtící.“

„Proč tam chcete jet? Nebude se vám líbit, co z našeho Snídaňového ostrova udělali,“ prorokoval Brodie.

„V první řadě budu psát pro Qwillerovo o životě na ostrově,“ vysvětloval mu ochotně Qwilleran. „Ale možná jsi u toho zahravu i na soukromého detektiva. Událo se tam pár věcí, které vzbuzují otázky. Tři nešťastné události za týden a něco.“

„Já jsem slyšel jen o dvou - o té otravě jídlem a o tom utonulém muži. Ostrov patří do kompetence šerifa a já jsem rád. Řeknu vám, že bude mít přes léto plné ruce práce? Všichni ti turisté zdola z jihu - samí budižkničemové! Budižkničemové!"

„Andy, jak to, že nikdy nic neslyšíme o výsledcích vyšetřování, které provádí šerifova kancelář?"

„Když jde o nějaký větší případ, zavolají k tomu policii. Kdy ne... tak... bez komentáře. Berete si s sebou toho svého chytrého kocoura? Mohl by ty hochy v šerifově kanceláři něčemu přiučit."

„Beru obě kočky. Stodola bude čtrnáct dní prázdná, ale pan O'Dell má klíč a bude ji chodit pravidelně kontrolovat."

„My na ni taky dohlédneme," slíbil policejní šéf.

Brodie byl jedním z mála lidí, kteří věděli o kriminalistických schopnostech Koka. Všechny kočky jsou zvědavé, všechny kočky mají šestý smysl, ale Kao K'o Kung byl výjimečný. Svými smysly pokaždé poznal, že se k něčemu schyluje. V mnoha případech poznal, co se stalo, a někdy poznal i to, co se stane. Když zachycoval vibrace, černý čumáček se mu chvěl, hnědé uši mu cukaly, modré oči hleděly upřeně do prázdna a vousy se mu zkroutily dopředu. Podle Qwillerana to byly právě jeho vousy, kterými zachycoval neznámé vibrace. I jemu se naježil knír pokaždé, když měl špatnou předtuchu. A také cítil podivný tah v horním rtu. Tyto pocity spolu s jeho vrozenou zvědavostí často přivedly Qwillerana do situací, které se ho vlastně vůbec netýkaly. Ani osud Snídaňového ostrova se ho netýkal, ale z nějakého důvodu ho ten ostrov přitahoval, a on si čím dál častěji poklepával na knír.

Pravidelná sobotní večere s Polly odpadla, protože si musela balit věci na cestu, ale v neděli ráno ji odvezl na letiště. Nezminil se o svém vlastním výletě, protože jí nechtěl nic vysvětlovat. „Budeš mi chybět," řekl jí. A byla to pravda, nemusel se přetvařovat. „Předpokládám, že si bereš dalekohled a knihu o ptácích."

„To byly první věci, které jsem si nabalila," řekla nadšeně. „Bylo by vzrušující, kdybych si mohla do svého seznamu připsat nějaké ptáky žijící u Pacifiku. Moc ráda bych jednou viděla papuchalka. Ta moje spolubydlící bydlí na pobřeží a dost dobře zná vodní ptáky."

„Je taky knihovnice? Nebo je to knihovník?"

Polly ho láskyplně poplácala po koleně. „Je architektka a já jí chci ukázat fotografie tvé stodoly. Určitě se jí to bude líbit. A co budeš dělat ty, když budu pryč? Ale možná bych se na to neměla ptát," dodala koketně.

„Však ono už mě něco napadne," řekl. „Ale život bez tebe bude nudný a neveselý."

„Ach, Qwille! Mám se rozplakat, nebo rozesmát?"

Když Polly nastoupila do letadla do Minneapolisu, odjel Qwilleran domů, aby si sbalil kufry. Byl červen a teplota v Moose County byla ideální, ale na ostrově uprostřed jezera může být proměnlivé počasí. Nabalil si svetr a letní bundu, krátké kalhoty a sandály. Jelikož netušil, v jakém společenském oblečení se chodí do hotelu, přidal k praktickému oblečení i několik lepších košil a lehký blejzr. Vzal si i psací stroj, rádio, kazetový magnetofon a několik knih ze své antikvariátní sbírky klasiků: Thoreaův Život v lesích a Ostrov tučňáků od Anatola France. Připadalo mu to jako vhodná literatura.

Kočky starostlivě přihlížely, jak bere pytel s kočičím stelivem a dává do krabice několik konzerv s delikatesami pro ně. Potom přinesl z komory drátěnou přenosku a Yum Yum se dala na útěk. Qwilleran ji chtěl chytit, ale vyklouzla mu a proběhla mu mezi nohama. Honička pokračovala po rampě, přes galerie, až ji nakonec dohonil ve sprše pro hosty. „Pojď sem, miláčku," řekl jí chlácholivě a něžně ji vzal ho do náruče. Yum Yum si dala říct a spokojeně se mu tam uvelebila.

Snesl ji do přízemí, strčil ji do přenosky a oznámil: Všichni na palubu! Jedeme na Snídaňový ostrov!" Jou" řekl Koko a vlezl do přenosky. To bylo neobvyklé. Obvykle nerad měnil místo

pobytu. Ví o tom, že se na ostrově dějí sabotáže? Nebo jen rozumí slovu snídaně? probíhalo Qwilleranovi hlavou.

Se zavazadly v kufru svého sedanu a s přenoskou na zadním sedadle vyjel Qwilleran směrem na sever do Mooseville. Projížděl kolem charakteristických orientačních bodů, které v jeho současném životě hrály důležitou roli, jako Dimsdaleská bouda, Ittibittiwassée Road, krůtí farma (pod vedením nového majitele), rozsáhlý areál federální věznice a kůl s důležitým písmenem K, který označoval hranici Klingenschoenova pozemku.

Nick Bamba na něho čekal u městského přístaviště, kde kotvil jeho nový člun Dvojitá šestka a líně se pohupoval na vlnách. Zachmuřená tvář mladého muže přiměla Qwillerana k otázce: Je všechno v pořádku?"

„Další incident!“ odpověděl Nick. „Dnes odpoledne! Jachta s kajutou vybuchla v přístavišti jachet. Majitel přitom zahynul.“

„Nenapadá vás, co to mohlo způsobit?“

„No, on si tu jachtu právě koupil. Byla moc pěkná, teprve tři roky stará a natankovaná přímo u čerpací stanice v přístavu. Její majitel se domnívá, že ten člověk asi zapomněl vypustit benzinové páry, než nastartoval motor.“

„Nezkušený jachtař?“

„Vypadá to tak. Když jsem si já koupil tento člun, zúčastnil jsem se školení o bezpečnosti provozu lodí, ale většina nových majitelů si s tím neláme hlavu. A to je velká chyba.“

„Komu patří přístav?“

„Všecko na jižním pobřeží patří XYZ. Výbuch poškodil i molo a okolní čluny, ale naštěstí byla většina majitelů člunů v tu dobu na jezeře lovit ryby. Co mě na tom trápí nejvíce, Qwille, je to, že ten člověk byl rodinný typ. Přijel trajektem na ostrov, koupil člun, zaplatil ho a chtěl se vrátit na pevninu pro ženu a pro děti.“

„To je smutné,“ řekl Qwilleran.

„A je tu ještě jedna věc, která mě znepokojuje,“ dodal Nick. „A to je pomyšlení, že... to možná vůbec nebyla nehoda.“

Kapitola třetí

Když odnosili zavazadla a přenosku s kočkami na palubu Dvojité šestky, Nick Bamba řekl: Je to od vás moc hezké, Qwille, že to pro mě děláte. Jak dlouho zůstanete na ostrově?"

„Dva týdny. Oficiálně tam jedu sbírat materiál pro svůj sloupek.“

„Víte, že jste mým hostem. Zůstaňte, jak dlouho budete chtít.“

„Vážím si vašeho pozvání, ale nechte noviny, ať vyrovnej účet. Bude to vypadat líp a ony si to mohou dovolit.“

Když Nick odnášel na palubu pekáč bez držadel, zeptal se „K čemu to je? Vy hodláte vařit? Já sice vím, že jsou vaše kočky celé divé po krutém mase, ale v chatce je všechno nádobí, včetně hrnců, kastrolů a pánví. Nebo si můžete půjčit od Lori.“

„To je kočičí záchod,“ řekl Qwilleran, jako by to byla největší samozřejmost na světě.

„Tak takový jsem ještě nikdy neviděl, a to jsem viděl spoustu různých kočičích toalet.“

„Je to praktické.“

„Doufám, že Koko a Yum Yum nedostanou mořskou nemoc.“

„Ještě nikdy na lodi nejeli, pokud si vzpomínám,“ řekl Qwilleran. „Přehodím přes ně bundu, kdyby náhodou foukal silný vítr, nebo kdyby stříkala voda hodně vysoko. Zdá se, že jsou dost vysoké vlny. Doufám, že plavba nebude moc bouřlivá. O Koka si nedělám starosti, ale YumYum má choulostivý žaludek.“

Ale nemusel si dělat starosti o žádnou z nich. Během plavby byly kočky jako omámené všemožnými pachy a vůněmi. Měly zvednuté hlavy jako tuleni na pláži a zvědavě vdechovaly všechny nové vůně. Ve vzduchu nad jezerem se vznášely vůně vodních živočichů, rostlin, racků a výfukových plynů z motorových člunů. Když přistáli u ostrova, ucítily pachy vycházející z kbelíků s návnadami na ryby, beden s rybami, koní, fondánu a nejrůznějších nových věcí: přístavních mol, hotelu, obchodů s novým zbožím, nové asfaltky a nových kol. Na jejich citlivé nosánky zaútočily také pachy velkého množství turistů, mladých i starých, pubertálních i předpubertálních, umytých i neumytých, zdravých i nezdravých, opilých i střizlivých. Kokův radar možná zaznamenával i to, kteří z nich jsou přátelští a kteří nepřátelští, nebo nevinní a vinní.

Pokud šlo o Qwillerana, tomu se ostrov jevil úplně jinak než přírodní scenérie, na jakou si vzpomínal. Videi sice fotografie v novinách, ale to, co viděl na vlastní oči, jak tu lidé změnili přírodní prostředí, mu připadalo absolutně neuvěřitelné. Celé pobřeží bylo obklopené stožáry plachetnic a rybářských bárek. Trajekt — něco mezi vlečným a nákladním člunem — právě vypouštěl turisty i s jejich zavazadly na břeh, a další, opálení výletníci, kteří sem přijeli na jeden den, zase nastupovali a vraceli se na pevninu. Z přístavu bylo vidět fasádu nového hotelu, rafinovaně omítnutou tak, aby vypadala, že je padesát let stará. Budova byla dvoupatrová o velikosti jednoho městského bloku a po celém obvodu se táhla terasa. V reklamách se právě tato terasa s padesáti houpacími křesly objevovala nejčastěji. Za hotelem bylo vidět tmavě zelené jehličnany a vysoké staré duby, které tvořily zelené pozadí a které tu byly dřív, než na ostrově přistáli první trosečníci.

Qwilleran se na to díval a hlavou mu táhlo: To je prales a ty borovice a smrky si teď říkají: „Ó bohové! Co se to tu děje?“

Obě strany hotelu lemovaly řady jednoduchých obchodů a před všemi byly kůly k uvázání koní. Lidé se loudali po chodnících z palubek, kterým se v prospektech říkalo promenáda a prohlíželi si výlohy.

Nick řekl: „Tak tomuto lidi z XYZ říkají centrum.“ Připomíná mi to filmové kulisy,“ opáčil Qwilleran. „Ještě že měli tolik vkusu, aby nenakreslili na asfaltku žluté pruhy.“

„Ano. Don Exbridge chce, aby všechno vypadalo co nejpřirozeněji. Jezdit motorovými vozidly má povoleno jen Policie, ambulance a hasiči, ale nesmějí používat sirény kvůli koním. Jenom pípátka.“

Díky zákazu motorů bylo kolem vody opravdu nezvykle málo hluku. Ozývaly se jen lidské hlasy, koňská kopyta, křik racků a výkřiky nadšených dětí.

Nick zavolal drožku taženou koňmi, naložil do ní zavazadla a řekl starému zamračenému kočímu, který seděl na kozlíku s otěžemi v rukou: „Penzion Domino“. Stařík neodpověděl, jen trhl otěžemi a koně vykročili.

„Jak jste přišli na ten název?“ zeptal se Qwilleran.

„Dům byl ve dvacátých letech soukromé letní sídlo a rodina, které patřil, vášnivě hrála domino. Koupili jsme dům i se zařízením včetně několika tuctů sad domina. Já se celým jménem jmenuju Dominik, to víte, a Lori dospěla k závěru, že to je osud, že máme ten dům koupit a nazvat ho Domino. V každém případě je jiný než ostatní domy tady na ostrově.“

Asfaltka a dřevěný chodník končily a ulice přecházela ve směs písku, štěrk a plevele. „Tahle cesta se jmenuje West Brach Road,“ pokračoval Nick. „Měla by se vyasfaltovat, ale okres je skoupý na peníze. Sice už jim jdou na účet veškeré daně, ale nechťejí nic financovat.“ Zamával členovi ochranky v červeném kabátě a klobouku s tuhou střechou sedícímu na koni. „Na západním pobřeží máme nádherné západy slunce. Dál po cestě je exkluzivní Grand Island Club, kde mají bohatí odjakživa svou klubovnu, soukromou loděnici a velké letní vily. Naše letní domy stojí až za ‚Zlatou oponou‘, jak se tomu říká. Je to areál určený pro komerční účely. Stojí tam tři penziony. V tom našem jsou velmi příjemní hosté, tiši a přátelští. Hrajete domino?“

„Ne!“ odpověděl Qwilleran velmi energicky a jako když střelí.

„Vím, že máte rád pohyb. Je tam písčná pláž, kam můžete chodit na procházky, nebo si můžete vypůjčit kolo i a zjet si k majáku. Cesta sice vede do dost strmého kopce, ale o to příjemnější je pak zpáteční cesta dolů! Zkuste to někdy! Kromě toho vede lesem stezka. Jestli vás baví hledat acháty, tak si zajděte na veřejnou pláž na opačné straně ostrova. Tam jsou jen oblázky a žádný písek.“

„A jste schopní zamezit přístupu veřejnosti na pláž? Já myslel, že v tomto státě odhlasovali novou vyhlášku.“

„Nová vyhláška platí jen pro nové majitele jako jsme my,“ vysvětloval Nick. „Pro členy Grand Island Clubu platí to, co platívalo za jejich předků. Alespoň to tvrdí. Nevím, jestli je to podle zákona, ale v každém případě jim to prochází.“

„Kde žijí starousedlíci?“

„V Pirátském městě, v lese, velmi izolovaně. A turisté se tam neodvážejí.“

Na západním pobřeží bylo méně cyklistů a dopravních prostředků, než Qwilleran předpokládal, což ho přivedlo k otázce: Jak jdou obchody?“

„Začalo to velkým třeskem, ale teď se to zhoršuje. Lori říká, že v červnu se lidi hodně žení a vdávají, a také končí vyučování na školách, takže doufáme, že v červenci se to zase zlepší. Zatím ještě nevíme, jak moc nám uškodí negativní publicita kvůli těm tragickým událostem.“

Projeli kolem skupinky šesti turistů s velkými batohy na zádech, kteří šli husím pochodem směrem k trajektu. Nick řekl, že jsou to paraglidisté, kteří létají z vysoké písčné duny od majáku.

Kočky se chovaly v přenosce velmi tiše. Qwilleran si ji postavil k nohám na dno drožky. Ale teď se z přenosky ozvaly nespokojené zvuky. Než je stihl uklidnit, projela kolem nich drožka směrem do centra, ve které seděla žena v klobouku se širokou střechou na hlavě, zamávala mu, a uličnický se na něho usmála. Qwillerana to tak překvapilo, že jen mlčky pokývl hlavou.

„Kdo byla ta žena?“ obrátil se na Nicka, i když si myslel, že ji poznal podle světlého make-upu a červených vlasů.

„Kde? Jaká žena? Nedával jsem pozor. Díval jsem se na ty lidi s batohy. Já si stejně špatně pamatuju jména a obličeje. Lori říká, že se to budu muset naučit, jestli chci vést penzion. Pro mě jsou teď lidi jen čísla.“

Qwilleran ho poslouchal jen napůl ucha. Ta rudovláska byla jediným člověkem, který se mu doopravdy protivil, Polly k ní cítila totéž. Naštěstí jela opačným směrem a měla drožku po

vrch plnou zavazadel. Qwilleran přemýšlel, co asi dělala na Hruškovém ostrově, který rozihodně nepatřil k místům, na jakých by trávila dovolenou. Třeba ji někdo pozval za Zlatou oponu. To mu připadalo nepravděpodobnější.

Když vyjeli z centra, cesta vedla stále víc do kopce. Pláž, na kterou se scházelo po schodech, teď ležela pod nimi a na druhé straně se před nimi otevřela zalesněná krajina. Cesta kopírovala pobřeží, a když drožka vyjela ze zatáčky a zastavila, Qwilleran vyjel: „To je vaše, Nicku? Neuvěřitelní! Proč jste mi nic neřekl?”

„Chtěl jsem vás překvapit. Je jediný na celém ostrově, možná jediný na celém světě!”

Penzion Domino byla velká, neforemná budova s malými okny a se zdmi kompletně obloženými bílou březovou kůrou. Qwillerana napadlo: Proč někdo nechal oloupat celý březový háj, aby vytvořil takovou ohavnost? Jak mohli beztrestně něco takového udělat? Ale hned si na tu otázku sám odpověděl: Protože to ve dvacátých letech nikoho nezajímalo! Pak se zeptal: Proč si Nick s Lori něco takového koupili? A proč jim to Klingenschoenova nadace financovala?

Nick, který si jeho mlčení nesprávně vyložil jako obdiv, hrdě řekl: „Myslel jsem si, že se vám to bude líbit. Zmiňovaly se o tom skoro všechny nadregionální noviny ve svých propagačních článcích.”

Qwilleran měl pocit, že by něco takového mělo být zakázané. Hrozilo tu vysoké riziko požáru. Mohli, nebo spíše měli by to napadnout termiti. V duchu dům přejmenoval na „Penzion hrůzy”.

Drožka zajela do vjezdu a zastavila u dřevěného schodiště vedoucího na prostornou verandu. Nebyla tu houpací křesla, zato ze stropu visely na řetězech houpačky. Vstupní dveře se rázem otevřely a z nich vyběhla Lori, seběhla po schodech a radostně Qwillerana objala. Jeho bývalá sekretářka byla nyní majitelkou penzionu a matkou tří dětí, ale stále nosila zlaté vlasy zapletené do dívčích copů s modrými stužkami.

„Nemohla jsem se dočkat, až vás uvidím!” volala vzrušeně. „Počkejte, až to uvidíte zevnitř! Pojd'te honem dál!”

Jestli vám to nevadí, rád bych napřed vyložil kočky. Jestli je brzy nevypustím, mohly by vyjádřit své pocity vel«*J mi nepříjemným způsobem. Nakrmím je, a pak za vámi přijdu, zapsat se do hotelové knihy.”

„Potřebujete nějaké krmení pro kočky? Nebo stelivo?”

„Ne, děkuji. Jsme dobře vybaveni.”

Nick řekl kočímu, aby je odvezl dál za penzion ke čtvrté chatce. Písčitá cesta byla opatřena tabulí s nápisem: Dominové pole. Qwilleranovi to připadalo jako nějaký odborný vojenský výraz, proto se zeptal, co to znamená. Dověděl se, že uvidí a že tečkám na dominových kostkách se říká oka. \

„Vaše chatka se jmenuje „Čtyři oka” a je hlouběji v lese než ty tři před ní. Kočky mohou pozorovat ptáky nebo králíky z prosklené verandy vzadu. Tady je klíč. Jděte dovnitř a já zatím vyložím vaše věci.”

Schody před černými dveřmi se čtyřmi bílými tečkami byly jen tak tak dost široké na boty šestačtyřicítky. Qwilleran odemkl velkou dominovou kostku a vešel do nejmenšího obytného prostoru, jaký kdy viděl, s výjimkou vojenského stanu. Byl vysoký a statný, zvyklý bydlet ve třípatrové stodole, a tady byl mrňavý pokojíček, ještě menší ložnička, kuchyňský kout a koupelnička, kterou by mohl strčit do kapsy. Byla tu sice prosklená veranda, ale tak malá, že spíš vypadala jako klec. Jak v takovém těsném prostoru přežije dva týdny s kočkami, které potřebují prostor pohyb?

A byla tu ještě další nepříjemná překvapení. Zdi byly vymalované na bílo a polepené plakáty vzdálených zemí. Pak asi někomu přeskočilo a potáhl čalouněný nábytek, postel a dokonce i okna metry a metry látky s obrovskými růžemi, kosatci a kapradinami.

Jak se vám to líbí?” zeptal se ho Nick a rozhlížel se po volném místě, kam postavit zavazadla. „Na podlaze není moc místa,” připustil, „a když je chatka zavřená, je tu trochu zatuchlý vzduch.” Obešel Qwillerana a šel pozotvírat okna. Přitom svému hostu říkal, že kuchyňský

kout je nový a stejně tak i vodovod, i když chvíli trvá, než se ohřeje voda. Chatky byly původně postavené pro služebnictvo.

„Zaslechl jsem něco jako výstřel," řekl Qwilleran.

„To jsou jen lovci, kteří loví v lese králíky. Z Pirátského městečka... Kdybyste něco potřeboval, stačí zapískat."

Qwilleran rozsvítil dvě lampy a řekl mu, že by potřeboval silnější žárovky na čtení.

„Zařídím. Ale teď už budu muset jít. Musím dopravit Jasona na pevninu. Uvidíme se o příštím víkendu... Nashledanou, uličníci," rozloučil se s kočkami v přenosce.

Vylezly ven s vousy nedůvěřivě nasměrovanými dopředu, břicha a ocasy přilepené k zemi. Začaly očichávat tlustý zelený koberec. Opatrně přičichly k látkovým potahům a hned ucukly. Qwilleran čenichal také. „Zatuchlý" nebyl ten pravý výraz pro tak pronikavý pach. Napadlo ho, že by tak mohly páchnout barvy na těch pestrobarevných potazích. Zřejmě pocházejí z nějakého naparáděného plesového sálu nějakého hotelu v Jižní Americe.

Než vybalil, schoval do zásuvek všechny ozdobné předměty, kterými Lori zpříjemnila prostředí: háčkované dečky, sušené květiny, figurky a jiné. Kočky ho přitom pozorovaly, dokud je nevylekalo klepání na dveře a nezalezly pod postel. Na schodech stál malý chlapec a podával mu hnědý papírový sáček. „Děkuji," řekl mu Qwilleran. Jsou v tom žárovky?" Poslíček pronesl dlouhou řeč, která byla pro starého bezdětného mládence ve středním věku nesrozumitelná. Ale navzdory tomu se snažil zachovat společensky. Jak se jmenuješ, synku?" Chlapec mu odpověděl něco v cizí řeči a odběhl zpátky do penzionu. Když Qwilleran zavíral, všiml si cedule přibité na vnitřní stěně vedle zákazu kouření:

VÍTÁME VÁS V PENZIONU DOMINO

Pro vaše pohodlí, spokojenost
i vaši vlastní bezpečnost poskytujeme:

V hlavní budově

- snídaně v letní jídelně od 7 do 10 hodin
- hry, skládky, knihy, noviny a časopisy

v Dominovém sále

- telefon na schodišti do plesového sálu
- televize v herně
- koš s ovocem v hale. Poslužte si!

Ve vaší chatce

- domino
- dvě kapesní svítilny
- petrolejové lampy a zápalky
- deštník
- sprej proti hmyzu
- hasicí přístroj
- tampony do uší

Seznam vybavení byl podepsaný majitelem s dodatkem „Přejeme příjemný pobyt".

No jistě, pomyslel si Qwilleran cynicky, krásná představa, že tu může Člověk očekávat déšť, moskyty, lesní požáry, výpadky elektřiny, zbloudilé kulky z lesa a další věci, kvůli kterým je zapotřebí strkat si do uší tampony, a to všecko v krabici s potahy na polštáře, které vypadají jako zahradníková noční mūra. Začal chatku prohledávat a opravdu našel všechny položky uvedené v seznamu. Objevil i domino. Bylo v dřevěné krabici potažené odřeným hnědým sametem. Uložil ji do zásuvky, aby ji neměl na očích. Zásuvky se těžko otevíraly,

pravděpodobně proto, že na ostrově byla vysoká vlhkost vzduchu. Yum Yum, která měla nadání otevírače sejfů a vykradače zásuvek, bude jistě zklamaná. A když je zklamaná, skřehotá jako kakadu. Třeba mu ty tampony do uší budou přece jen užitečné. Koko už si prohlížel nástěnný kalendář s trhacími listy pohledem, který nevěstil nic dobrého. Na tento měsíc byla na kalendáři fotografie basseta. Byl to reklamní dárek od firmy vyrábějící krmivo pro psy.

Qwilleran zašel do penzionu zapsat se, dřív než se převlékne k večeři a nakrmí kočky. Po cestě zjistil, že chatky stojí asi patnáct metrů od sebe. V páté chatce s názvem „Pět ok“ byly stažené žaluzie. Za ní začínala asi ve výšce jeho očí lesní cesta, která ho zvala, aby se šel projít. Předním oknem „Tři ok“ viděl postarší manžele, kteří hráli nějakou stolní hru. Před „Dvěma oky“ stála dvě hypermoderní kola s helmami na řídítkách. Jedno oko“ vypadalo prázdné. Na začátku cesty stál sloup, na kterém visel na provaze velký farmářský zvonec. Pod ním byla cedule s nápisem: POUŽIJTE JEN V KRAJNÍM PŘÍPADĚ. U zadního vchodu do penzionu se toulavé kočky hrabaly v odpadcích.

A potom už Qwilleran vysel po schodech do penzionu, vesel do haly a užasle zvedl oči ke stropu. Asi v desetimetrové výšce bylo střešní okno a po obvodu všech čtyř zdí se táhla galerie, z níž se vcházelo do pokojů. Celá konstrukce byla nesena čtyřmi obrovskými kmeny, které měly v průměru skoro celý yard. Kůra na nich byla ještě zcela zachovalá a sem tam z nich vyčníval pahýl uřezané větve.

V tuto dobu tu nebylo vidět žádné hosty, ale chlapec, který mu přinesl žárovky, seděl na zemi a stavěl si z kostek. Jakmile uviděl pána s velkým knírem, vyskočil a rozběhl se ke dveřím s nápisem KANCELÁŘ.

Za chvíličku z nich vyšla Lori. „Co na to říkáte, Qwille? Líbí se vám to?“ Rozmáchla se rukama a ukázala na gigantické kmeny.

„Chybějí mi slova,“ řekl pravdivě. „Víte jistě, že ty kmeny nejsou z betonu?“

Jsou skutečné. Myslím, že je to jeden z divů světa. A doufám, že na vás udělaly dojem i ty potahy.“ Veškerý nábytek v hale byl potažen stejně vzorovanou látkou s růžemi a kosatci. Ke kmenům metrového průměru se kupodivu hodily. „Sama jsem je Šila a trvalo mi to celých šest měsíců. Vykoupila jsem veškeré zásoby látky přímo z továrny a prakticky nic mě to nestálo.“

Byli rádi, že se toho zbavili, pomyslel si Qwilleran.

Chlapec, který utekl za matkou, se přiloudal zpátky, a znovu na Qwiilerana spustil tím svým nesrozumitelným jazykem.

Tentokrát přišla Lori na pomoc. „Mitchell vám chce říct, že minulý týden viděl nad jezerem létající talíř.“

„To máš štěstí, synku!“

„Mitchellovi jsou čtyři roky a zajišťuje nám tady roznášku a komunikaci s hosty. Ta práce ho moc baví,“ řekla. Zašli do kanceláře, aby se Qwilleran zapsal do knihy hostů. „Doufám, že se vám vaše chatka líbí, Qwille. Nahoře máme i apartmá pro novomanžele, kdybyste jednou s Polly změnili názor.“

„V té věci je rozhodnuto. Polly a já zůstaneme šťastně svobodní, dokud nás smrt nerozdělí,“ řekl stroze. Ale hned se o něco příjemněji zeptal: „Kdo natřel dveře od chatek jako domino?“

Zvedla pravou ruku. „To já. Potřebovaly nový nátěr, tak jsem si řekla, že by mohlo být docela prima natřít je načerno s bílými oky. Nick mi říkal, že je to šílený nápad, ale Don Exbridge je toho názoru, že by všechno mělo být co nejlegračnější. Co si o tom myslíte vy, Qwille?“

Já si myslím, že je to šílené... i legrační. A k jakému účelu je venku ten sloup se zvoncem?“

„Ó, ten! Tím se vyhlašuje požární poplach. Máme tady dobrovolný hasičský sbor — Nick má pohotovostní službu o víkendech - ale zatím jsme tu ještě požární poplach neměli — musím to zaklepat.“

„Nick mi říkal, že jeden z vašich hostů, nějaký postarší pán, se propadl na vstupním schodišti.“ Lori smutně přikývla. Je mi z toho hrozně! Byl to pan Harding ze trojky. Býval vikářem v malém kostelíku v Indiáne, než odešel do penze. Manželé Hardingovi jsou velice

příjemní lidé. On už je zpátky z nemocnice a trvá na lom, že tady se uzdraví rychleji než dole na jihu."

„Kdo ty schody opravil?" zajímal se Qwilleran.

„No, stalo se to minulé úterý. Nick tu nebyl, tak jsem musela najít někoho z místních. Nakonec to jeden udělal. Vypadal tak na sto let, ale opravil to dobře a nevzal si za to moc."

„A řekl vám, co s tím schodem bylo?"

„Tihle ostrované jsou málomluvní, ale říkal, že tam byly rezavé hřebíky. Celé schodiště rozebral a znovu je stloukl novými hřebíky a ještě nějak zpevnil svorkami."

„Ale technik z okresu stavbu schválil, než jste ji otevřeli," divil se Qwilleran.

„To je pravda. Člověk si říká, jak důkladně si to asi prohlédl. Víte, z okresu tlačili na to, aby letoviště zahájilo provoz v polovině května, protože chtěli začít vybírat daně. Vsadila bych se, že řekli inspektorům, aby nebyli moc velcí puntičkáři."

Qwilleran se podíval na hodinky. „Potřebuji rezervaci, abych mohl povečeřet v hotelu? Mám si vzít oblek a kravatu?"

„Probůh, ne! Tady je všechno neformální. Ale já tam zavolám a řeknu jim, že přijdete. Natáhnou červený koberec pro populárního pisatele sloupku do Vsehochuti z Moose County."

„Ne, jen to ne!" protestoval Qwilleran. „Nechci kolem sebe budit žádnou pozornost."

„Dobrá. Mám vám zavolat koňský taxík?"

„Myslím, že ne. Půjdu pěšky. Ale stejně děkuji."

„Běžte po krajnici," radila mu Lori. „Kvůli koním, víte."

Na zpáteční cestě do chatky, aby nakrmil kočky a oblékl si čisté tričko, potkal Qwilleran manželský pár ze Trojky. „Nezmeškejte večer západ slunce," řekl mu starý pán, který měl na hlavě francouzský černý baret. „Pro nové hosty objednáváme mimořádné představení."

Qwilleran viděl kočky na zadní verandě a obešel chatku, aby s nimi mohl mluvit přes sklo.

„Tak co, cestovatelé, máte chuť na konzervu skvělého kuřecího masíčka importovaného z Pickaxu?"

Na verandě byla dvě křesla, z nichž jedno bylo pohodlnější, a ony si svým kočičím instinktem samozřejmě vybraly právě to. Klidně si tam ležely - až moc klidně. To znamenalo, že jedna z nich vyvedla nějakou lumpárnu, na kterou byla pyšná. Znal je dobře!

Když odemkl dveře, uviděl místo činu. Deska psacího stolu byla pokrytá útržky papíru, zbytek byl roztroušený po podlaze. Na jednom útržku bylo úterý. Na jiných byly prázdné čtverce s číslicemi v levém horním rohu. Byly to kousky listu s nástěnného kalendáře nad stolem. Barevná fotografie basseta a název krmiva pro psy zůstaly nedočtený, ale červen byl vytržený a roztrhaný na kousky. Pro čtyřku už byl červenec.

„Který z vás dvou nenapravitelných uličníků tak poničil len kalendář?" křičel směrem k verandě. Ale kočky si ho nevšímalý, zaujaté zvuky z lesa.

Ale Qwilleran znal viníka. To Koko byl v jeho rodině tím kdo vášnivě rád trhal papír na kusy, ovšem jen tehdy, když k tomu měl nějaký důvod. Myslí si, že může uspíšet čas tím, že zruší červen? Nebo se chce dostat ven z téhle, dominové krabice a jet domů? „Myslí ti to," zavolal na něho Qwilleran, „ale bohužel, takhle čas nezrušíš."

Kapitola čtvrtá

V červnu jsou dny dlouhé a na severu země ještě delší. Když Qwilleran přišel do centra na svou první večeři do hotelu Hruška, slunce stálo ještě vysoko na obloze. Po cestě prošel kolem řady venkovských obchodů lemujičích chodník. Nápis na nich byly vyryté jednotným písmem do desek ze ztrouchnivělého dřeva pomocí počítačové technologie. Jednoduché tabule oznamovaly druh prodávaneho zboží: UPOMÍNKOVÉ PŘEDMĚTY, ČAJOVNA, STAROŽITNOSTI, PIZZA, TRIČKA a samozřejmě CUKROVINKY. Uviděl ve starožitnostech něco, co ho zaujalo, ale dveře byly zamčené, ačkoliv ve výloze byla tabulka s nápisem OTEVŘENO. V prodejně triček měli pestrobarevně batikované zboží, nabízeli možnost nechat si na tričko vytisknout logo či nápis podle vlastního výběru, a dále trička s velikou červenou hruškou velikosti melounu. Jachtaři, mládež, důchodci, páry držící se za ruce se procházeli a rodiče se svými ratolestmi se bezcílně loudali po chodníku z palubovek, nebo stáli ve frontě na fondán. Na terase hotelu se turisté houpali v padesáti houpacích křeslech a několik jich jedlo pizzu, kterou si přinesli ze stánku.

Vstupní hala v hotelu byla holdem pirátství. Na zdech visely velké obrazy drsných pirátů kolem truhel plných zlata. Ze stropu visely černé pirátské vlajky s bílou lebkou a zkříženými kostmi. Recepční na sobě měli proužkované košile, červené šátky na hlavách a velkou zlatou náušnici v jednom uchu. Qwilleran se zahleděl na orientační tabuli. Měli tu bar, který se jmenoval „Pirátské doupě“. Dvě jídelny nesly název „Korzárský sál“ a „Pašerácká zátoka“. Do „Pirátské jeskyně“ vedly prosklené dveře, byl tam obrovský bazén lemovaný lehátky a stolky se slunečníky. Na úzké straně bazénu, kde bylo dětské brouzdaliště s mělkou vodou, kvičely a cákaly se děti, zatímco dospělí seděli u kraje a popíjeli různé nápoje. Mladé servírky a číšníci, oblečení v černých tričkách s pirátskými motivy, byli v neustálém pohybu.

Qwilleran zašel do Pirátského doupěte a sedl si k baru. U zadní stěny baru stála osvětlená bedna zlatáků a nad ní byl verš z námořnické písničky: Na rakvi patnáct popíjí chlapů, johoho! Ať teče rum! Qwilleran se na barové stoličce cítil jako doma. Než kvůli dědictví radikálně změnil způsob života, potuloval se po všemožných barech pressklubů po celých státech a získal oko barového povaleče, který okamžitě poznal profesionalitu barmana podle toho, jak mixoval a naléval nápoje. V Pirátském doupěti byli tři barmani, všichni v tričku s lebkou a zkříženými hnáty. Luskal prstem na jednoho, který vypadal, že tu šéfuje, a zeptal se ho: „Není protizákonné objednat si Bloody Mary bez alkoholu?“

„Jak ostrou?“ zeptal se barman s bezvýrazným obličejem a hlasem a sáhl po sklenici.

„Požární poplach třetího stupně.“ Qwilleran počítal, kolik dávek ostré rajské šťávy barman přidal do nápoje, ochutnal a souhlasně přikývl. Barman složil ruce na prsou a opřel se zády o stěnu za barem, což bylo pro Qwillerana znamením, že je svolný navázat hovor. „Vedete to tady suverénně.“

„Máme plné ruce práce. Máme na starosti dvě jídelny, plavecký bazén a také samozřejmě tenhle bar a vstupní halu. V baru je pětadvacet míst na sezení a v pátek a v sobotu večer tu lidi stojí ve dvou řadách.“ Při mluvení nepřetržitě sledoval dění v baru.

„Já vím, co to je,“ opáčil Qwilleran chápavě. „Sám jsem obsluhoval u baru.“ Myslel tím jeden sobotní večer v posledním roce studia na novinářské fakultě. „Nejste z Washingtonu? Připadá mi, že jsem vás viděl v Mayfloweru.“

„Ne, to jsem nebyl já.“

„Tak v Shorehamu! Tam jsem vás viděl.“

Barman zavrtěl hlavou. „V Chicagu. Pracoval jsem osmnáct let v centru města. Tam jsem se narozléval tolik chlastu, že by zatopil celý Commiskey park.“

„Tady máte jiný druh hostů.“

„To mi nemusíte říkat! Moc lidí, malé stoly a menší dýška.“ Rychle se rozhlédl po baru a pokračoval: „Nejhorší jsou ti, co pijí kolu! Objednají si nealkoholický nápoj, nalijí si do něj vlastní alkohol z lahví, které si přinesli, a cpou se oříšky, které podáváme zdarma.“ Jeho zkušené oči objevily prázdnou sklenici a hned pokynul pomocnému číšníkovi.

Qwilleran se ho zeptal: „Co je to za nápoj, to ‚Pirátské zlato‘, které tak propagujete?”

„Z čerstvých přírodních produktů. Ovocná šťáva se dvěma druhy rumu a tajnou přísadou. Cvoci do zdravé výživy jsou po něm celí diví.”

Qwilleran dopil rajskou šťávu a svezl se z barové stoličky. „Děkuji vám. Jak se jmenujete?”

„Bert.”

„Moc dobře mixujete nápoje, Berte. Kéž bych vás byl znal, když jsem ještě pil tvrdý alkohol. Přijdu zas.” Nechal tak velké spropitné, aby si ho barman zapamatoval.

U rezervací v hale seděl nebezpečně vyhlížející chlap oblečený jako pirát.

Qwilleran se ho zeptal: „Máte tu restauraci pro nekuřáky?”

„V celém hotelu je zákaz kouření, pane - protipožární opatření, které nařídili hasiči.”

„Výborně! Máte tu i zónu, kam nesmí děti?” V hale se to hemžilo dětmi, které křičely a honily se.

„Ano, pane! Kapitán v Korzářském sále vám přidělí stůl.”

V té chvíli se halou rozlehl přátelský hlas: „Qwille, vy starý knihomole! Co tu děláte?” Nějaký mladý muž ho chytil za rukáv. Dwight Somers byl zaměstnaný u XYZ jako vedoucí pro styk s veřejností. Seznámili se na zájezdu po Skotsku a hned si porozuměli. Dwight mu začal z legrace říkat knihomol a Qwilleran mu to vrátil přezdívkou „ministr propagandy”.

„Pokud se tu pirátství nevztahuje i na ceny,” odpověděl Qwilleran, „vezmu život do vlastních rukou, risknu to a půjdu se navečeřet. Nechcete jít se mnou?”

V Korzářském sále byl klid. Na stolech, z větší části neobsazených, byly bílé ubrusy, stály na nich sklenice na víno a křišťálové vázy. „Provádíme tu nějaké změny,” řekl Dwight. „Tohle elegantní provedení odrazuje průměrné turisty. Chceme sem dát igelitové ubrusy a láhve s kečupem. Jen zákaz vstupu v tričku bez rukávů ponecháme. Když se tu rozhlédnete, zjistíte, že my dva jsme tu jediní v klubových košilích.”

Ke stolu přišel číšník v oficiálním pirátském tričku a Qwilleran řekl svému společníkovi: „Nezdá se vám, že to s tím pirátským laděním trochu přeháníte?”

Propagační vedoucí firmy XYZ omluvně pokrčil rameny. „Dětem se to líbí a Don Exbridge říká, že to má historické pozadí. Ostrov býval kdysi útočištěm pirátů. Lákali lodi k útesům a pak je oloupili o náklad.”

„Měli byste hotel přejmenovat na, Hotel Černo vous’. Slyšel jsem, že tu minulý týden utonul nějaký host v bazénu. A ten kousek té námořnické písničky nad barem trefuje přímo do černého - patnáct hostů otrávených a jeden mrtvý. Kdo byl ten muž? Znal jste ho?”

„Nějaký opilec z jihu, který chtěl ulovit nějakou holku, nebo něco takového.”

„Zajímalo by mě, co je to za tajnou přísadu, kterou přidáváte do Pirátského zlata, řekl Qwilleran.

Číšník jim přinesl nápoje a Dwight řekl: „Kde jste celou dobu byl? Don se mě ptal, proč jste nepřišel na tu recepci pro tisk.”

Já raději pátrám inkognito a hledám si vlastní příběhy. Zůstanu tady čtrnáct dní.”

„Kde jste se ubytoval? Víím, že v hotelu nahlášený nejste, pokud tu nejste pod falešným jménem. Denně si prohlížím záznamy nových hostů.”

„Bydlím v penzionu Domino.”

„Proč? Na západním pobřeží stojí daleko pohodlnější penzion Island Experience. Patří dvěma vdovám. Je pochopitelně drahý, ale mnohem lepší než ten, kde bydlíte.”

„Víte, musel jsem si vzít kočky,” vysvětloval Qwilleran. „A Nick s Lori mi dali k dispozici chatku, kde budou kočky v bezpečí.”

„To je samozřejmě důvod, ale není Domino ta nejhroznější bouda, jakou jste kdy viděl? Na druhé straně se objevoval v reklamě po celé zemi, takže Nick a Lori možná přece jen věděli, co dělají... Mám hlad. Co si dáte?”

„Žádné kuře! Odkud se do hotelu dováží drůbež?”

„Z drůbeží farmy v Lockmasteru. Prochází veterinární kontrolou. Hotel na tom nenesl žádnou vinu. Máme to černé na bílém. Don Exbridge byl v Pickaxu a uklidnil rozbouřené vlny. Co se

týče toho muže, co se utopil, zaplatil za to náš vedoucí baru. Vyhodili jsme ho, protože mu naléval příliš mnoho alkoholu."

Qwilleran přikývl a pomyslel si: Hotel mu vyplatí odstupné a Exbridge mu přidá ještě odměnu, aby mlčel. Na jídelníčku byly kreolské a cajunské speciality. Qwilleran si objednal gumbo, které jídelní lístek popisoval jako „neuvěřitelně chutnou směs gamátů, krůtího masa, rýže, okry a výtažku z mladých lístků sassafrasů." Slovo krůtí bylo přepsáno přes původní zabílené slovo.

„Bude vám to chutnat," řekla mu nadšeně servírka. „V kuchyni to všichni vychvalují." Obsluhující personál byli studenti a studentky vysokých Škol, kteří roznášeli jídla i dobrou náladu. Stále se usmívali a měli vtipné poznámky. A obsluhovali velmi rychle.

Dwight, kterýsi objednal steak, řekl: „Okra! Jak můžete jíst něco tak kluzkého?"

„Víte, že gumbo je africký výraz pro okru?" zeptal se ho Qwilleran a povytáhl obočí jako skutečný znalec.

„Ať se tomu říká jak chce, stejně je to kluzké." Oba se nějakou dobu soustředili na salát, potom promluvil Dwight: Jak se vám líbí ty neutrální štíty nad obchody? V tomhle letovisku je velká fluktuace, a jestli Luigiho pizzerie letos nic nevydělá, může ji příští léto převzít Giuseppe."

„To vypadá jako Exbridgeův nápad.

„Ano, někdy má docela dobré nápady, někdy méně. Jako s tím vrtulníkem. Za stanicí první pomoci je přístávací plocha a Don chtěl najmout vrtulník a nabízet návštěvníkům lety nad ostrovem."

„Jestli to udělá," pronesl Qwilleran s výhrůžným výrazem v obličeji, „tak ho původní obyvatelé ostrova sestřelí loveckými puškami. Soukromý klub ho zažaluje a já osobně ve svém sloupku rozsekám XYZ na kusy. A bude mi úplně jedno, kolik peněz nám platí za reklamu."

„Ani já tím nejsem právě nadšený," řekl Dwight, „ale naším šéfem se nedá rozumně mluvit, a teď je navíc špatně naladěný kvůli tomu, že vybuchla ta jachta a že tu o víkendu chodili před hotelem demonstranti."

„Co to bylo za lidi?"

Pár mladých z pevniny, kteří protestovali proti tomu, že Snídaňový ostrov přejmenovali na Hruškový. Zkazili lidem, kteří se houpali v křeslech na terase, výhled, a jejich pokřikování plašilo racky a koně."

„Ale nezaměřují se jenom na centrum," řekl Qwilleran. Slyšel jste o nehodě v Dominu?"

Dwight zpozorněl. „O jaké nehodě?" Qwilleran mu řekl o propadlém schodu a starém pánovi, který utrpěl úraz.

„Podle mě se ten dům jednoho dne zhroutí jako domeček z karet, Qwille."

„Mají ostrované svého zástupce v komisi? Nebo je to případ exploatace bez reprezentace?"

„No, mají takzvaného ostrovního komisaře, ale ten bydlí v Pickaxu a ještě tady nebyl. Trpí na mořskou nemoc. Ale spolupracuje celkem dobře a s Donem si docela rozumějí."

Servírka jim přinesla hlavní chod a chvíli je bavila veselým tlacháním: „Gumbo vypadá moc dobře a kukuřičný chléb zrovna vytáhli z pece... A podívejte se na ten steak! Hm, člověku se úplně sbíhají sliny co?"

Když byla z doslechu, obrátil se Qwilleran na Dwighta: „Píšete jim, co mají říkat? Nebo absolvovali Exbridgeovu školu šarmu?"

Několik minut se věnovali jídlu, a potom řekl Dwight: „Dá se předpokládat, že první hosté přijeli na ostrov z čiré zvědavosti. Proto mám ze úkol jejich zájem o ostrov udržovat - organizují závody na kolech nebo v pouštění draků, soutěže, kdo uloví největší rybu a podobné akce. Ale potřebujeme i nějakou zábavu pro lidi, kteří se houpají v křeslech na verandě. A také musíme lidi nějak zabavit, když bude pršet - chraň bůh! Ekologičtí aktivisté jim budou promítat filmy o ochraně přírody ze světa zvířat i rostlin a o bezpečnosti provozování motorových člunů.. Nechtěl byste udělat přednášku o naší cestě po Skotsku?"

„To bych nechtěl. Zeptejte se Lyla Comptona. On zná události ze skotských dějin, při kterých člověku vstávají vlasy na hlavě.“

„To je dobrý nápad!“ Dwight si to zapsal do notýsku. „Máte ještě nějaké jiné? Můžeme nabídnout přenocování s večeří pro dvě osoby plus malý honorář.“

„Co Fran Brodiová? To, co ví o bytové architektuře, je zábavné i poučné. A je hezká.“

Dwight si to poznamenal. „To by bylo něco pro ženy, když budou muži někde venku.“

„Nebo naopak,“ poznamenal Qwilleran.

„Dneska jste skutečně pohotový, Qwilie. Nestimuluje náhodou ta okra mozkové buňky? Jestli ano, tak bych ten odporný rosol měl přece jen ochutnat.“

„A pak bych měl ještě Mildred Hanstableovou Rikerovou,“ pokračoval Qwilleran. „Mohla by mít přednášku o kočkách a promítat video.“

„Tak na to můžeme zapomenout. Můj šéf kočky nesnáší. Kolem hotelu je plno zdivočelých.“

Po obědě si jako moučník Qwilleran objednal koláč ze hladkých brambor s pekanovými ořechy. Přinesla ho servírka, samý elán a jako květ. Když odešla, Qwilleran se zeptal Dwighta: „Kde jste vzali tu veselou studentskou obsluhu? Když jsem chodil na fakultu, neměl jsem ani zdaleka takový švih. Nedává jim váš šéf do gumba steroidy?“

„Nejsou to skvělí mladí lidé? Chceme s nimi uspořádat v sobotu večer kabaret. Stačí, když budou hodně nahlas zpívat a divoce tančit. Lidi na dovolené nejsou příliš nároční. Jednou jste se zmínil, že jste na studiích psával studentský časopis. Nechtěl byste pro nás napsat skeč?“

Qwilleran mu odpověděl, že by mohl například napsat purodickou písničku, jako třeba: Fondán, to je vůně, až z ní člověk stůně! „Ovšem Riker si přeje, abych psal především články pro jeho noviny.“

„Chápu... no, když budete potřebovat, můžete použít hotelový fax k odesílání svých článků, Qwilie.“

„Děkuji. Toho možná využiji.“

Pak učinil Dwight šokující oznámení: „Don angažoval doktorku Halliburtonovou jako vedoucí hudebního a zábavního programu.“

„Koho?“

June Halliburtonovou, vyučuje na školách v Moose Country hudbu.“

Ano, to je známá věc,“ odpověděl Qwilleran podrážděně. „Jen jsem nevěděl, že je doktorka.“

„Ale ovšem! Má spousty akademických titulů a talentů a vypadá moc sexy. Po skončení školního roku tu zůstane celé léto. Teď sem jezdí jen na víkendy, aby nasála atmosféru.“

Qwilleran si odkašlal. „Myslím, že když jsem dnes přijel, viděl jsem ji mířit k přístavišti trajektu.“

„Tak vy se znáte! To je dobře! Budete sousedé, pro případ, že byste spolu chtěli něco napsat pro náš kabaret.“

Qwilleran si otráveně foukl do kníru. „Proč nebydlí v hotelu?“

„Chce mít svou kuchyňku a taky pracovnu. Necháme jí dopravit do její chatky i malý klavír. Ale já osobně si myslím, že pravý důvod je, že ráda kouří, a Don zakázal kouření v celém hotelu.“

Tou pro Qwillerana zničující zprávou ukončili večeři. Když Qwilleran vyšel z hotelu, měl špatnou náladu. Myslel na dva týdny před sebou, které budu muset strávit ve stísněném prostoru, a navíc v sousedství ženy, která se mu z hloubi duše protiví. Když zkoumal nákupní uličku z druhé strany hotelu, jeho nálada se nezlepšila: VIDEO, LAHŮDKY, UMĚLECKÉ PŘEDMĚTY, POSTA, další CUKROVINKY a SMÍŠENÉ ZBOŽÍ. Tam prodávali všechno možné, od rybářského vybavení, přes nafukovací a jiné míče na plážové hry, až po kapesní vydání zamilovaných románek. Obrátil se a vydal se na zpáteční cestu domů, lépe řečeno do chatky, kterou bude muset v následujících čtrnácti dnech akceptovat jako svůj domov.

Když procházel kolem starožitností, podíval se znovu do výlohy. Bylo v ní to, po čem odjakživa toužil - dvě klasické masky představující tragédii a komedii. Měly jemně pozlacený povrch a byly vyrobené buď z keramiky, kovu, nebo vyřezané ze dřeva. Mimoto bylo ve výloze sklo, porcelán, mosaz a měď. Nápis na malé vkusné tabulce hlásal:

STAROŽITNOSTI NOISETTE
PAŘÍŽ....PALM BEACH

Ten nápis probudil jeho zvědavost. Proč by obchodník, který má obchody v Paříži a v Palm Beach, přes léto prodával své zboží na Hruškovém ostrově?

Byly tu ještě jiné věci, které vzbudily jeho zájem. Tabulka ve výloze, kde předtím stálo OTEVŘENO a obchod byl zavřený, byla teď obrácená na ZAVŘENO, a přitom bylo i otevřeno. Na skle u vstupních dveří byl ještě nalepený i další nápis:

DĚTEM VSTUP POVOLEN POUZE V DOPROVODU DOSPĚLÉ OSOBY. V prodejně nebyli žádní zákazníci a Qwilleran uhodl proč Noisette prodávala jen starožitností, žádné pohlednice, cukrovinky, ani trička. Nápadně pomalu vesel dovnitř, protože nechtěl, aby hned poznala, že má vážný zájem o masky. To bylo pravidlo číslo jedna při nákupu starožitností, jak mu bylo řečeno. Nejdřív si prohlížel zadní stranu talířů a proti světlu zkoumal předmět z křišťálového skla, jako by byl znalec.

Koutkem oka pozoroval ženu za pultem, která si četla francouzské noviny. Nebyla to taková ta lidová, přátelská prodavačka, jakou by si člověk představoval na ostrově čtyři sta mil na sever od zbytku světa. Měla přirozený půvab který mu připomínal Pařížanky. Tmavé vlasy sčesané dozadu, aby zdůraznily pěkně tvarovaný obličej, jiskrné oči nezvykle hnědé barvy a náušnice s malými diamanty.

„Dobrý večer,“ pozdravil ji svým neodolatelným hlasem, Ketrý používal vždy, když si chtěl naklonit nějakou ženu.

„Ó pardon!“ omluvila se. „Neviděla jsem vás vejít.“ Její precizní způsob mluvy říkal „Paříž“, ale když se postavila a šla k němu, její hedvábná halenka jantarově žluté barvy a dokonale střížené kalhoty říkaly „Florida“.

Male tu pár zajímavých věcí,“ řekl jí a v duchu je porovnával s plastovými hruškami a samolepkami na auta v obchodě vedle.

„Co sbíráte?“ zeptala se.

„Nic konkrétního. Už jednou jsem šel kolem, ale měla jste zavřeno.“

„Omlouvám se, asi jsem si jen odskočila.“ Zamířila k zamčené prosklené vitrině se skleněnými figurkami. „Zajímá vás předkolumbovský styl? Vyndám nějaké figurky a ukážu vám je.“

„Ne, děkuji. Není třeba. Jen se tu rozhlížím.“ Chvilí ještě bezcílně chodil po obchodě, než řekl: „Ty masky ve výloze, z čeho jsou vyrobené?“

„Z kůže, je to velmi stará benátská práce, velmi precizní. Získala jsem je ze sbírky jednoho slavného francouzského herce, ale nesmím prozradit jeho jméno, lituji.“

„Hm,“ pronesl Qwilleran bez velkého zájmu. Vzal do ruky obyčejně vypadající předmět ze zeleného skla. „A co je toto?“

„Lisované sklo z třicátých let.“

Obdélníkový podnos ze zeleného skla v něm probudil mlhavou vzpomínku. Jeho matka měla takovou skleněnou misku na komodě s toaletními potřebami. Pokaždé ho požádala: „Jamesi, přines mi prosím tě brýle z toho krásného skleněného podnosu z komody. – Hodný chlapec.“ Jemu ten podnos krásný nepřipadal, ale vzpomínal si na vzor vyražený na skle.

„Kolik byste za to chtěla?“ zeptal se.

„Pěťadvacet dolarů. Mám celý servis ze stejného skla – šestnáctidílný – za velmi příznivou cenu, když si vezmete všechno.“

„A kolik chcete za ty masky?“

„Tři stovky. Jste divadelní herec?“

„Ne, jsem novinář, ale mám divadlo rád. Přijel jsem na ostrov, abych o něm něco napsal. Jak vám tu jdou obchody?“

„Přijde sem dost lidí jen tak se podívat, ale zatím je brzy. Skuteční znalci sem ještě nepřijeli.“ S nastudovanou nonšalancí ji Qwilleran navrhl: Mohla byste mi ukázat ty masky z blízka?“

Šla do výlohy pro masku komedie. Překvapilo ho, jak je lehká (i když vypadala těžká) a jak je hladká (i když vypadala drsně). Zdržel se však komentáře a zachoval kamenný výraz.

„Ještě se vám doopravdy líbí, dám vám slevu,“ navrhla mu prodavačka.

„No.... Nechte mě o tom chvilku přemýšlet. Mohl bych se vás zeptat, co vás přivedlo na ostrov?“

„Ovšem. Mám obchod na Floridě. Mí zákazníci odlétají v létě na sever, tak jsem také odletěla na sever.“

„To dává smysl,“ řekl chápavě. Po promyšlené pauze se zeptal: „Kam až byste byla ochotná jít s tou slevou?“

„Pro vás na dvě stě sedmdesát pět, protože připadá, že se vám líbí.“

Qwilleran váhal. „A co byste si vzala za ten skleněný podnos?“

„Patnáct.“

„Znovu váhal.“

Vtom Noisette řekla: „Jestli se vezmete ty masky, tak vám to sklo přidám zdarma.“

„To je lákavé,“ řekl.

„Je pravděpodobné, že se vrátíte a koupíte si ten servis.“

„A... zeptal se nejistě, „vzala byste šek?“

„Když mi předložíte řidičský průkaz, tak ano.“

„Koho mám vyplnit jako příjemce?“

„Starožitnosti Noisette.“

„Ta Houseete jste vy?“

„Ano, tak se jmenuji.“ Zabalila mu masky i sklo do látky a dala do elegantního sáčku z lesklého papíru.

Na odchodu poznamenal: „Vy a váš obchod to by bylo téma pro noviny, do kterých pravidelně píšete – Všechno z Moose Country – na pevnině. Nebyla byste mi ochotna poskytnout interview?“

„Ó, to ne, lituji, ale nemám ráda osobní publicitu. Ale děkuji za nabídku.“

„To je v pořádku. Rozumím. Máte vizitku?“

„Ale ne. Objednala jsem si je, ale ještě mi je nedodali. Nevím, jak si to zdržení mám vysvětlit.“

Když Qwilleran krácel po západním pobřeží se sáčkem v ruce, často se dotýkal kníru. Jeho zvědavost ohledně Noisette se změnila v podezření. Kdokoliv podniká a odmítá publicitu, je podezřelý. Má omezený sortiment zboží. Chodí k ní málo zákazníků, pokud vůbec někdo. Na Hruškovém ostrově je absolutně na nepravém místě. Sem by se mnohem lépe hodil bleší trh. Ceny má vysoké, i když... co on ví o cenách? Ví, co se mu líbí, to je všechno. A ty masky se mu líbí.

Když šel po West Beach Road, na obloze už se připravovalo představení západu slunce. Dokonce i penzion Domino vypadal v růžovém světle méně odpudivě a všechny houpačky na terase byly obsazené. Všichni čekali na barevné představení. Řetězy dřevěných houpaček pro dva vrzaly, sice muzikálně, ale v nesprávné tónině. Když Qwilleran přecházel verandu, aby se pozdravil s Lori, dvě bělovlasé dámy se na něho sladce usmály a Hardingovi mu zamávali.

Jaká byla večere?“ zeptala se ho Lori.

„Výborná! Gumbo s garnáty. Pak jsem se zastavil ve starožitnictví a koupil misku na tužky ze zeleného lisovaného skla, z třicátých let. Bude se výborně hodit na váš psací stůl.“

„Ó, děkuji vám! Moje babička takové sklo sbírala!“

„Také jsem koupil dvě masky, které bych chtěl pověsit na zeď do pokojíku v chatě, pokud je to dovoleno.“

„Ale jistě,“ řekla Lori. „Těm starým zdem dvě další dírky neuškodí. Dám vám kladívko a pár hřebíčků. Jak se kočkám líbí v chatce?“

„Myslím, že jsou v kulturním šoku." Z galantnosti se nezmínil o potazích, které jim vadily jak svým vzorem, tak pachem.

„Kočky vycítí, když je nablízku voda," řekla Lori znalecky. „Ale za tři dny si zvyknou na cokoliv."

„Koko už poničil váš nástěnný kalendář, ale já vám koupím nový a pověsím ho z Kokova dosahu," ujistil ji Qwilleran. „Ten uličník potřhal červenový list a teď"... Náhle zmlkl, protože ho začaly šimrat kořínky vousů. „Mimochodem, kdo je mým sousedem z druhé strany?"

„Ve trojce jsou pan a paní Hardingovi, velmi milí manželé? Pětku jsme na léto pronajali June Halliburtonové z pevniny. Jsem si jistá, že ji znáte."

„Znám," odpověděl zamračeně. „Bydlel někdo ve čtyřce, než jsme přijeli?"

„No, víte, zpočátku tam bydlela ona, první dva víkendy, ale potom nás požádala, aby se mohla přestěhovat na konec řady. Bála se, že by mohla hudbou rušit Hardingovy. Bylo to od ní velmi ohleduplné...Půjďte se podívat na verandudu na západ slunce, Qwille?"

„Mám na práci něco důležitějšího," odpověděl cestou ke dveřím.

Kapitola pátá

Když se Qwilleran vrátil z večere v hotelu do chatky, siamky stále ještě bojkotovaly potahy. Místo aby si lehly na postrované sedací plochy křesel nebo na postel, ležely v pokroucených polohách na stole, na pracovní desce v kuchyni, nebo na malém stolku.

„Tak, vy dva! Pohněte se z místa! Zkusíme malý experiment," přikázal jim. Vyhnal je na verandu a stáhl všechny potahy, sundal závěsy a svlékl i povlečení na posteli. Otevřel všechna okna, aby zahnal nepříjemnou vzpomínku na June Hailiburtonovou, která se pokoušela překrýt vyčichlý pach cigaret morušovým parfémem. Vědí Nick a Lori, že je nenapravitelná kuřačka? Pravděpodobně ne. Nacpal páchnoucí potahy prozatím do skříně v ložnici.

Když zmizely všechny růže a kosatce, byly pokoje tak bezútěšné, jako byly předtím křiklavě barevné. Holá okna s roletami, na posteli fádni příkrývka a ošoupaná kůže na pohovce a křeslech. Cítil se provinile, když si pomyslel, že v tak bezútěšném prostředí nechá své siamky po celé dny.

„Co byste řekly tomu, kdybych vám něco přečetl?" zeptal se jich. Pohodlně si natáhl nohy v křesle, které bylo až na vysezená péra celkem pohodlné. Yum Yum si mu vyskočila na klín, Koko se uložil na opěrce pro ruce a Qwilleran jim začal číst z Života v lesích. Četl o divokých myších žijících kolem lesního jezírka, o bitvě mravenců a o kočce, které každou zimu narostla křídla. Jeho příjemný hlas je brzy uspal a jejich chlupatá břicha se mírně zvedala pravidelným dechem.

Myla to jejich první noc na ostrově a bylo absolutní ticho. V Moose County bylo slyšet alespoň tichý hukot aut z nedaleké dálnice. Na ostrově bylo ticho dokonalé. Nefoukal žádný vítr, v nedalekém lese se ani lístek nepohnul, jezero olizovalo břehy bez jediného šplouchnutí. A pak, zcela nečekaně, uprostřed noci, Qwillerana probudilo ze spaní zuřivé a démonické vřeštění a vyty a hrozně ho vyděsilo. Prudce se posadil a nevěděl, co se děje. Když osahal noční stolek, napadlo ho. Kočky! Kde jsou? Vypotácel se z ložnice, otočil vypínačem a našel siamky připravené k boji. S vyhrbenými hřbety a naježenými ocasy vrčely na venkovní kočky.

Rozběhl se na verandu s kapesní svítilnou, rozsvítil ji i posvítil na zmítající se těla divokých koček. To ony vydávaly ty hrozné skřeky. Běžel nazpět do kuchyně, napustil do hrnce horkou vodu a vylil ji zadními dveřmi na ně. Chvilí strašně vřeštěly, potom zmizely jako démoni ve tmě. Kočky byly úplně v šoku. Nechal proto otevřené dveře od ložnice a zbytek noci strávil mezi dvěma teplými kočičími těly.

Když se ráno oblékal k snídani, pomyslel si: Ztraceně! Proč bychom tu vlastně měli zůstat? Nějakou výmluvu si snad vymyslím. A odjedeme trajektem zpátky domů.

„Ik ik ik," ozvala se odpověď z vedlejšího pokoje, jako by Koko věděl, co si Qwilleran právě myslí.

„Znamená to ano či ne, kamaráde?"

„Ik ik ik!" Mělo to jednoznačně záporný podtón. No, když to vydržíš ty, tak to můžu vydržet i já." Qwilleran obešel skřín s páchnoucími potahy a vzal si krátké i kalhoty a tričko ze zásuvky v komodě. Pak odešel na snídani do penzionu s kladivem v ruce, aby ho vrátil. Obě pozlacené masky pověsil nad pohovku mezi dva plakáty. Solidní praktický nábytek vypadal vedle jejich elegantních tvarů ještě ponuřeji.

V jídelně zdvořile pokývl hlavou několika hostům a posadil se k malému stolku v rohu, kde našel kartičku s Loriiným rukopisem:

DOBŘE RÁNO

Pondělí 9. června

Palačinky s pekanovými ořechy a javorovým sirupem
a krutí párky s jablky
nebo

Omeleta s estragonem, pažitkou a kuřecími játry.
Ovocné šťávy, koblíhy, žemle, domácí marmelády
a kávu nebo mléko si berte podle chuti.

„Ty palačinky jsou výborné," řekl Qwilleran servírce s bezvýrazným obličejem, která se loudala po jídelně. „Dělala je paní Lori?"

„Ano," odpověděla a tvářila se stejně unuděně.

Když posnídal, zašel do kanceláře a našel tam Lori zhroucenou na židli únavou. „Byla to opravdu bohatá snídaně," řekl jí. „Všechna čest šéfkuchaři."

„Dneska jsem musela všechno dělat sama," odpověděla vyčerpaně. „Kuchařka nepřišla a servírka přišla pozdě. Dva hosté mi nabídli, že budou obsluhovat, dokud nepřijde. Jsem v zásadě pro zaměstnávání žen z ostrova, ale jejich nedostatek pracovní morálky dokáže člověku nadělat pěkné problémy. Možná právě proto zaměstnává hotel studenty. V každém případě mám radost, že vám první snídaně chutnala. Co jste měl, palačinky, nebo omelety?"

„Budou-li naprosto upřímný, tak obojí."

Lori úplně vyvýskla, jak ji to pobavilo. „Spal jste dobře? Je ta postel pohodlná?"

„Všechno bylo v nejlepším pořádku, až na to, že se porvaly toulavé kočky u zadních dveří."

„Ach, to mě mrzí. Rušily vás? Stává se to jen v případech, kdy se kočky od ostatních penzionů zatoulají na naše území. Máme tu tři moc hodné zdejší kočky, o které se staráme.

Pojmenovali jsme je Billy, Kaňka a Susie. Byly tu už předtím, než jsme sem přišli, proto jsme si je nechali. Uvidíte sám, že se po ostrově toulá spousta koček."

Qwilleran se zeptal: „Co říkají ostrované na to, že jim letoviště zasáhlo do jejich navykého způsobu života?"

„Staří jsou absolutně proti, ale pracovní místa potřebují. Moje kuchařka je stará žena. Pan Beadle, který nám opravil ty schody, je už pradědečkem, je mrzutý, ale pracovitý. A staří muži, kteří jezdí s drožkami, jsou stejně nesnesitelní jako jejich koně. Mladí obyvatelé ostrova jsou pochopitelně rádi, že dostanou práci. Nejsou přímo nepřátelští, ale nemají žádnou osobnost. Odvádějí dobrou práci, pokud přijdou, ale přála bych si, aby své povinnosti brali zodpovědněji."

„Rád bych si s některými promluvil o životě na ostrově ještě předtím, než tu vybudovali letoviště. Myslíte, že budou ochotní se mnou mluvit?"

No, jsou spíš plaší a nedůvěřují cizím lidem, ale je tu jedna žena, která má o něco širší obzor. Vyrostla tu, ale jezdila na pevninu na střední školu, a pracovala tam v různých restauracích. Teď je zpátky na ostrově a otevřela si kavárnu pro turisty, pochopitelně díky půjčce od Klingenschoenovy nadace. Harrietina rodinná kavárna, možná jste o ní slyšel."

„Nadace mi nikdy nepodává o své činnosti žádné zprávy odpověděl. „Kde je ta kavárna?"

„Nahore u pláže, v jedné staré rybářské chatě. Podávají i tam i obědy a večeře - jednoduchá jídla za rozumné ceny. Většina našich hostů tam chodí. Pronajímá také pokoje horním patře. Přespávají tam pomocné síly, které sem přijíždějí v létě pracovat do hotelu. Je to dobře zorganizováno. Don Exbridge si celý projekt vymyslel a na nic přitom nezapomněl."

„Jak se ta Harriet jmenuje příjmením?"

„Beadleová. Ostrov je plný Beadleů. Ten člověk, který nám opravil schody, je její dědeček. To ona mi ho doporučila, když jsem zoufale někoho hledala. Harriet je velmi milá. Dokonce se dala k dobrovolným hasičům."

Než Qwilleran odešel, Lori ho představila své rodině. Šušu, Šeba, Trish, Nataša a Sherman byly kočky.

„Neměli jste i Puškina?" zajímal se Qwilleran.

„Puškin umřel stářím. A Sherman je březí."

A pak tu byly děti. Nejstarší, Jason, chodil na pevninu do první třídy. Na fotografii to byl šestiletý chlapec s plavými vlasy po matce. Hovornému Mitchellovi byly čtyři a měl tmavé vlasy a vážnou tvář po otci, a mluvil tak důležitě, že se Qwilleran usilovně snažil, aby mu porozuměl.

„Ptá se, jestli si s ním zahrajete domino," překládala Lori.

„Já to neumím," řekl Qwilleran. Ve skutečnosti často hrával s matkou domino, protože byl jedináček a matka ho vychovávala sama. Domino patřilo vedle klavíru a utírání nádobí k jeho nejhorším vzpomínkám na dětství.

„Mitchell říká, že vás to naučí," řekla Lori. „A to je Lovey, naše nejmenší. Je velmi bystrá, tak si myslíme, že z ní jednou bude prezidentka Spojených států. Lovey, řekni panu Qwilleranovi, kolik je ti let."

„V dubnu dva," odpověděla holčička jasným hláskem. Byla moc hezká a měla nakažlivý úsměv.

„To bylo loni, drahoušku," opravila ji matka. „Teď ti budou v dubnu už tři."

„Dám vám jednu radu," řekl Qwilleran. „Měli byste jí změnit jméno, jinak neprojde primárkami v New Hampshiru. Na jméno Lovey se okamžitě vrhnou média." Pak se zeptal Lori, jestli by mohl někde uložit ty hezké přehozy z chatky, protože má zřejmě alergii na potisk na látce. „Včera večer jsem je na zkoušku ze všeho stáhl a dneska už nemám ani bronchitidu, ani astma," tvrdil.

Já jsem netušila, že jste alergik, Qwille. To mě mrzí. Uklizečka ty potahy co nejdříve odnese."

„Dal jsem je do skříně," řekl jí. „A řekněte jí, aby dala pozor a nevypustila kočky ven z chaty."

V půjčovně kol si pak půjčil terénní kolo na svůj první dobrodružný výlet k majáku. West Beach Road po celé trase stoupala. Když projížděl kolem Domina, hosté z verandy mu mávali a Mitchell za ním běžel jako přátelský štěkající psík. Pak přišly ještě tři další penziony, Harrietina rodinná kavárna a unikátní podnik poskytující služby s názvem SLUŽBY PRO REKREANTY. Sídli v prázdninové chatě obehnané plotem, na kterém visela tabule: „Pohlídáme vám dítě, vypereme prádlo, upečeme narozeninový dort, přišijeme knoflíky, připravíme piknik, napíšeme adresy na pohlednice, rozešleme cukrovinky, očistíme ryby."

Qwilleran se zastavil, aby si tabuli přečel. Považoval to za dobrý nápad. V horním patře byly očividně pokoje pro hotelové zaměstnance, protože dva z nich v pirátském oblečení právě odcházeli do práce. Dívka a mladík. Ona na něho zamávala. Byla to servírka ze včerejška.

Zde končila komerčně využívaná část pobřežní cesty a do Qwillerana se vplížil nepříjemný pocit, že vjíždí do soukromého prostoru. První přišel exkluzivní Grand Island Club s tenisovými kurty, dlouhou řadou stájí a soukromých přístavišť, kde kotvily malé jachty a velké čluny s vysokými stožáry. Následovala prázdninová sídla — velké venkovské letní vily stojící na rozlehlých trávnících. Z druhé strany cesty vedly dřevěné schody na soukromé pláže s bílým pískem. Nikdo se nekoupal. Jezero bylo známé studenou vodou i přes léto a majitelé letních vil jistě mají vlastní vyhřívané bazény.

U vjezdů stály decentní jednoduché tabule s názvy jako ČERVENÉ DUBY, BÍLÉ PÍSKY nebo CEDROVÉ ŠTÍTY. Poslední a největší nesla název SOSNY, byla obehnaná vysokým železným plotem, který vypadal jako ten u Buckinghamského paláce.

Jak asi bude tahle elita reagovat na houstnoucí provoz na pobřežní cestě? přemítal Qwilleran. O víkendech jistě jezdí k majáku zástupy cyklistů. Drožky s žasnoucími turisty zastavují před okázalými vilami, fotografují je a poslouchají průvodce, kteří jim vyprávějí historky o rodinných skandálech.

Stejně tak přemítal o tom, jak na samotu zvyklí ostrované snášejí hlučné cizince, sladkou vůni fondánu, která jim kazí čerstvý vzduch, neomalené městské lidi v pestrobarevném oblečení, kteří jim vnikají do soukromí, pro ně tak důležitého. Jsou tím drsní ostrované tak pobouření, že se mstí? Třeba vytvořili tajnou armádu malých Davidů, kteří bojují praky proti bohatému Goliášovi, který za své podnikání ještě požívá daňových ulev.

Za vilou s názvem SOSNY hustý les postupně ustupoval a přecházel v pokroucenou, větrem ošlehanou vegetaci na svazích písčitého kopce. Za ním bylo vidět zářivě bílý maják proti modré obloze. Poslední stovky metrů cesta strmě stoupala, ale Qwilleran se rozhodně opíral do pedálů. Udýchaný dojel na vrchol, ale byl překvapen, že má lepší kondici, než si myslel.

Lighthouse Point byl kopec, ze kterého bylo vidět nekonečnou vodní plochu prostírající se na sever, východ a západ. Sám maják byl ve slunci zářivě bílý a stejně dobře udržované byly i přilehlé budovy. Ale nevypadalo to, že tu někdo bydlí. Romantické postavy strážce majáku a jeho dcery patří už zřejmě v důsledku automatizace minulosti. Komplex budov byl obehnan vysokým plotem. Za plotem, avšak na viditelném místě visela bronzová tabule připomínající staré časy:

NA PAMÁTKU TŘÍ STATEČNÝCH STRÁŽCŮ MAJÁKU, KTERÍ SVĚTLEM ZACHRÁNILI ŽIVOT STOVKÁM LIDÍ A O TY SVOJE PŘIŠLI PŘI PLNĚNÍ SVÝCH POVINNOSTÍ

Následovala jména tří mužů, typická severská jména, jaká bylo možné číst na náhrobcích na všech starých hřbitovech v Moose County: Trevelyan... Schmidt... Mayfus. Z nějakého důvodu byli ti tři považováni za hrdiny. Qwilleran se ptal, čím si takovou poctu asi zasloužili. Šlo o vzájemně nesouvisející události, k nimž došlo v průběhu několika let? Nebo se za bouřky a silného větru ti tři muži zřítily z útesu? Proč se o tom nepíše v knihách o historii kraje? Rozhodl se, že si o tom promluví s Homerem Tibbitem.

Na veřejně přístupné straně plotu se táhla kamenitá plocha zarostlá plevellem, kde bylo povoleno pořádat pikniky. Nebyly tu žádné stoly ani nádoby na odpadky. Kolem majáku se povalovaly prázdné láhve a různé obaly od potravin, naváté větrem od plotu k útesu. Na úpatí útesu čněly z vody zákeřné skály, o které se v dobách, kdy tu ještě maják nestál, tříštily staré dřevěné plachetnice.

Moose County byl v době svého rozkvětu v devatenáctém století nejbohatším okresem v celém státě. Podle Homera Tibbitta proplouvaly kolem ostrova měsíc co měsíc stovky lodí naložených dřívím, rudou, zlatými mincemi u rumem. Teď ležely kolem břehů jezera jejich vraky napůl pohřbené v písku.

Dnes voda jen šplouchala o útesy, ale nahoře foukal studený vítr a Qwilleran se brzy obrátil a sjížděl z kopce dolů krkolomnou rychlostí. Kolo poskakovalo po kamenité cestě a Qwilleran pevně držel řídítka a samým soustředěním tiskl zuby k sobě. Dva mladí sportovci v helmách a strečových kalhotách vyjížděli do kopce na svých kolech s třiceti převody úplně bez námahy, a jeho to stálo tolik sil! Dokonce nebyli ani tak zadýchaní, aby na něho nemohli přátelsky zavolat: „Ahoj, sousede! Příjemnou cestu!“

Když vrátil kolo do půjčovny, šel si do lahůdkářství koupil něco k jídlu a pití pro sebe a případné hosty. Zavolal si drožku, která ho měla odvézt domů se dvěma velkými nákupními taškami. Ani nepozdravil kočky a podíval se v ložnici do skříně. Květované povlečení bylo pryč, jak Lori slíbila, ale pach, který tak dráždil jeho nos, zůstal. Pronikl mu i do šatů.

„Zatracená ženská!“ zařval Qwilleran. „Přeju jí, aby měla do smrti rozladěný klavír!“ Dál už neřekl překvapeným kočkám ani slovo, nastrkal své věci do papírových nákupních tašek a vyrazil po nábrežní cestě k SLUŽBÁM.

Firma sídlila v přízemí bývalé rybářské chaty. V jedné jediné prostorné místnosti stály pracovní stoly, pračka, sušička, mandl a žehlící prkno, šicí stroj, počítač, dětské ohrádky a podobně.

Když Qwilleran vyložil obsah tašek na jeden ze stolů, mladá žena, která přijímala zboží, je očichala a řekla: „Hm! Musel jste mít vzrušující společníci.“

„To si myslíte vy!“ řekl zamračeně. Jak rychle jste schopni mi to vrátit? Musím si něco z toho obléknout na večeri.“

„Jedna košile je hedvábná a musí se čistit speciálním způsobem, ale většina ostatních věcí se nemusí žehlit. Mohla bych to mít hotové do... do šesti. Stačí?“

„Řekněme o půl šesté. Přijdu si pro to.“ Bez obvyklých přátelských průpovědek zamířil ke dveřím.

„Pane! Chcete, abych dala vaše prádlo prvnímu člověku s velkým knírem?“ volala za ním pobaveně. „Nebo mi prozradíte svoje jméno?“

„Promiňte," omluvil se. „Byl jsem myšlenkami jinde. Jmenuji se Qwilleran. Psáno Qw."
„Já jsem Shelley a moje partnerky se jmenují Mary a Midge."
„Jak vám jde podnikání?" zeptal se. Všiml si, že žádný ze strojů v místnosti není v provozu.
„Jsme teprve na začátku. Myslím, že největší nápor nastane v červenci. Teď jsou nejžádanější naše piknikové balíčky. Nechcete ochutnat?"
Chtěl se sice jít navečeřet ven, ale viděl, že potřebují zákazníky, proto zaplatil a odnesl si domů krabici. Ukázalo se, že je v ní sendvič se sekanou, zelný salát, sušenky a ... hruška! Nastrkal všechno do ledničky a padl do svého křesla. Ale to byla chyba! Zapomněl na prosezená péra. Sedl si znovu, tentokrát opatrně.
Potom ho napadlo, co vlastně dělají kočky.
Koko byl na verandě a snažil se chytat komáry, kteří seděli na druhé strany sítě.
„A ty že jsi chytrý kocour," řekl Qwilleran.
Yum Yum pátrala v miniaturním kuchyňském koutě. Kdy se Yum Yum dala do zkoumání, dokázala se pilně a paličatě třeba hodinu něčím zabývat bez viditelného účelu či výsledku. Qwilleranovi šly zvuky, které při tom dělala, v jeho nynější náladě na nervy.
„Co to tam pro všechno na světě děláš?" zeptal se po chvíli zoufale.
Objevila zapadlý rezavý hřebík a celou věčnost se ho pokoušela vyšťourat ven, a to jen proto, aby ho hned tlapkami zastrčila do jiné škvíry.
„Kočky!" pronesl rezignovaně Qwilleran a rozhodil rukama.
Ale ten rezavý hřebík mu připomněl schody do Domina. Ten místní tesař prý tvrdil, že ten schod praskl protože v něm byly rezavé hřebíky. Lori se domnívá, že se tak stalo vinou nedbalé kolaudace. Nick to zase chtěl svést na provokatéry z Lockmasteru. Qwilleran dával přednost teorii o Davidovi a Goliášovi. Musí zase zajít do Pirátského doupěte, dokud si ho barman pamatuje pro to velké spropitné.

Vráskami zbrzděný obličej barmana, ztvrdlý po osmnácti letech práce v centru Chicaga, se rozjasnil, když se Qwilleran usadil na barové stoličce. „Prožil jste příjemný den?" zeptal se ho vlídně a oťel barový pult.
„Nebylo to špatné. Co tady, měli jste moc práce?"
„Typický pondělní provoz." Bert mu ukázal velkou kokteillovou sklenici. „Totéž?"
„Ale tentokrát požární stupeň čtyři. Musím se připravit na cajunské speciality v Korzářském sále."
„To ano, máme tu opravdu dobrého kuchaře. Posílám do kuchyně několikrát za den sazerac." Postavil před Qwillerana sklenici s krvavě červeným nápojem a čekal, až novinář uznale pokývne hlavou. „Jak dlouho tu zůstanete?"
„Čtrnáct dní."
„Bydlíte v hotelu?"
„Ne. V Dominu. Jeho majitel je můj přítel."
„Aha, já ho znám. Menší, s černými vlnitými vlasy. Sympaťák. Rodinný typ." „Co říkáte na jeho penzion?"
„Senzační!" řekl Bert. „Ta kůra, kterou jsou obložené zdi, v sobě prý má nějakou kyselinu, která odpuzuje hmyz. Proto ten dům tak dlouho vydržel. Mimoto vypadá fantasticky."
„Byl jste u majáku?" zeptal se Qwilleran.
„No ovšem. Než otevřeli hotel, několik z nás si tam vyjelo koňskou drožkou. Zařídil to pan Exbridge. Je to prima šéf. Takový lidský. Patří mu jedna třetina XYZ, ale podle toho, jak se chová, by to do něho nikdo neřekl. Je příjemné pro něho pracovat."
„Slyšel jsem, že je dobrý. Ta otrava potravinami a ten utopený člověk, to je opravdu politováníhodné. Byly to nehody? Nebo někomu leží XYZ v žaludku?"
Bert chvíli mlčel a pak odpověděl: „Nehody." A najednou byl hrozně zaměstnaný láhvemi a sklenicemi.
Ale Qwilleran se nevzdal. „Ten utopený - obsluhoval jste ho někdy?"

„Ne.“

„Pil v hale, nebo u bazénu?“ Barman pokrčil rameny.

„A číšníci, kteří obsluhovali u bazénu, si na něho vzpomínají?“

Bert zavrtěl hlavou a nervózně se rozhlédl po baru.

„Byl to jachtař, nebo hotelový host? Bylo by zajímavé zjistit, kdo s ním popíjel.“

Bert odešel a něco pověděl svým dvěma pomocníkům, kteří se ohlédlí po hostu s nápadným knírem a v očích měli polekaný výraz. Potom zůstali všichni tři na opačném konci baru.

Exbridge tedy vydal jasné pokyny, že o tom nemají s nikým mluvit. Qwilleran si něco takového myslel, už když večeřel s Dwightem Somersem. Dopil a zamířil do Korzarského sálu. Objednal si jambalaju, což byla kořeněná směs z garnátů, šunky a párků. Byl teď na ostrově čtyřiaadvacet hodin, ale připadalo mu to jako týden. Ostrovy v sobě mají něco, co v člověku rozhodí vnímání času. jambalaja v sobě zase měla něco, co člověku stoupalo do hlavy.

Na cestu domů si zavolal koňskou drožku. Vypadala jako pavouk. Malá kabina mezi velikými paprskovými koly vypadala překvapivě křehce. Nastoupil a sedl si vedle kostnatého staříka, který držel v rukou otěže, a zeptal se ho: „Znáte penzion Domino na západním pobřeží?“

„M-hm,“ odpověděl kočí. Měl na sobě plandavé vybledlé oblečení ostrovana. „Hijé.“ Kůň s prohnutým hřbetem pomalu vykročil .

„Pěkný kůň,“ navázal Qwilleran s vozkou přátelský rozhovor.

„M-hm.“

„Jak se jmenuje?“

„Bob.“

„Jak je starý?“

„Dost.“

„Je váš?“

„M-hm.“

„Kde má stáj?“

„Venku.“

„Co říkáte na to počasí?“ Qwilleran si v duchu přál, aby si byl vzal kazetový magnetofon.

„Pěkné.“

„Obchody jdou dobře?“

„Jde to.“

„Bydlíte tady na ostrově odjakživa?“

„M-hm.“

„Bývá tu v zimě hodně sněhu?“

„Dost.“

„Kde je to Pirátské město?“

„Nikde.“

Drožka dojela k Dominu a Qwilleran zaplatil a nechal kočímu velké spropitné. Jak se jmenujete?“ zeptal se ho.

John.“

„Děkuji vám, John. Brzy na shledanou.“

Stařík trhl otěžemi a kůň pokračoval v cestě.

Kapitola šestá

Slunce zapadalo. Když Qwilleran stoupal po schodech do penzionu, na verandě se scházeli hosté a usedali na houpáčky.

„Krásný večer," řekl starý pán, který nosil na hlavě francouzský baret uvnitř i venku, s příjemným hlasem a dobráckýma očima ve vráscité tváři.

„Ano, to je," odpověděl Qwilleran s onou zvláštní zdvořilostí, kterou projevoval jen vůči lidem starším, než byl on sám.

„Jmenuji se Arledge Harding, a toto je má žena Dorothy."

„Těší mne. Já jsem Qwilleran - Jim Qwilleran."

Toporné pohyby faráře na penzi ještě víc zvyšovaly úctyhodnost, jakou působil. „My vaše jméno velmi dobře známe, pane Qwillerane, jelikož máme tu čest číst váš sloupek v novinách z Moose County. Je velmi osvěžující. Píšete dobře."

„Děkuji. Slyšel jsem o vaší nehodě - velmi politováníhodné. Na kterém schodu se vám to stalo?"

„Třetí shora, bohužel."

„A scházel jste dolů, nebo stoupal nahoru?"

„Dolů," odpověděla paní Hardingová. „Naštěstí se držel zábradlí. Já mu neustále říkám, aby se přidržel zábradlí. Stejně je to divné, Arledge je lehký jako pírko, a ten mladík, co vypadá jako medvěd a jezdí pořád na kole, po těch schodech jezdí nahoru a dolů a nic se mu nestane."

„Ale on jezdí středem, drahá. Já jsem šlápl na kraj schodu, a ten druhý konec vystřelil nahoru jako houpáčka. Tesař říkal, že hřebíky byly rezavé a já si vážně myslím, že hřebíky v tomto domě jsou ještě starší než já."

Jeho žena se snažila slézt z houpáčky. „Pojďte si sednout sem, pane Qwillerane."

„Nenechte se rušit," odmítl.

„Vy nás nerušíte. Musím stejně dovnitř, a tak nechám manžela na starost vám...Arledgi, kdyby ti byla zima, tak přijď dovnitř."

Když odešla do penzionu, řekl Qwilleran: „Je okouzlující. Nechtěl jsem ji vyhnat."

„S tím se netrapte. Moje milovaná žena bude ráda, že má ode mě na chvíli pokoj. Od té mé nehody se cítí jako pečovatelka a nepřetržitě se o mě stará. A to kvůli jednomu zlomenému žeburu. Nechci ani domyslet, co by dělala, kdybych si zlomil nohu. Taková je cena manželské oddanosti. Jste ženatý, pane Qwillerane?"

„Už ne, a podruhé to nebudu zkoušet," řekl Qwilleran a sedl si na uvolněné místo na vrzající houpáčke. „Slyšel jsem, že jste byl na ostrově už dřív."

„Ano, moje žena i já máme ten ostrov rádi, což ale neznamená, že uvažujeme jako ostrované - jen tak trochu divně. Lidé, které to táhne k ostrovům, jsou všichni tak trochu zvláštní, jak jsem zjistil, a když budete žít delší dobu obklopen ze všech stran vodou, stane se z vás úplně podivín."

„Umím si představit, že vám teď všechno připadá úplně jiné."

„A jak! Jezdívají jsme často na návštěvu k rodině Ritchiových z Indianopolisu, ale to bylo ještě P.K. - před komercializací. Ritchiovi by se současným vývojem nikdy nesouhlasili. Byli to obchodníci, vlídní k přátelům a zaměstnancům a velkorysí vůči církvi, pokoj jejich duši."

Qwilleran řekl: Jméno Ritchie je spojeno s Mackintoshovským klanem. Moje matka byla Mackintoshová."

„Připadalo mi, že z vašich článků zaznívá skotský humor, pane Qwillerane. Říkal jsem to i paní Hardingové a ona mi dala za pravdu."

„Jak vypadal ostrov před komercializací?"

Pan Harding mlčel a přemýšlel. „Klidně... v souladu s přírodou... nesmírně hojivý pro duši."

„Nepatřil Ritchiovým ten dům za tím vysokým železným plotem?"

„Propána, ne!" zvolal farář. „Oni vůbec nebyli marniví, naopak se s oblibou marnivým lidem vysmívali."

„Tak komu patří Sosny? Je to rozlehlá nemovitost."

„Patří Appelhardtovým, kteří založili soukromý klub a jako první si tu ve dvacátých letech postavili vilu. Ritchiovi jim říkali královská rodina a jejich vile Buckinghamský palác...A co přivedlo na ostrov vás, pane Qwillerane?“

„Pracovní dovolená. Bydlím v jedné chatce, protože s sebou mám kočky. Dvě siamky.“

„Vážně? Kdysi jsme mívali na faře také siamského kocoura. Jmenoval se Svatý tyran.“

Vtom se objevila paní Hardingová. „Začal foukat vítr a já se bojím, že je na tebe zima, Arledgi.“

„Ano, schyluje se k bouři. Cítím to v kostech a v jedné obzvlášť.“ Všichni tři šli do haly a našli si pohodlná křesla ve výklenku. Farář se zeptal své ženy: „Mám panu Qwilleranovi vyprávět o našem Svatém tyranovi a biskupovi?“

„Považuješ to opravdu za vhodné, Arledgi?“

„Biskup tou příhodou dvacet let bavit celý civilizovaný svět.“

„No... vy o tom nenapíšete do novin, že ne, pane Qwillerane?“

„To je samozřejmé. Nikdy nepíšu o kočičkách a duchovních v jednom sloupku.“

„No, tak dobře,“ udělila nakonec svůj souhlas, ale nervózně mačkala kabelku, když manžel začal vyprávět:

„Byla to výjimečná událost,“ začal pan Harding a zamrkal levým okem. „Biskup měl přijít na oběd na faru a my se dověděli, že v tu denní dobu rád pije Bloody Mary. Byla to událost, která měla být pečlivě naplánovaná a připravená, to vám řeknu. Poté, co jsme se radili se všemožnými odborníky, rozhodli jsme se pro jeden recept, který nám připadal nejlepší, a velice jsme se snažili sehnat ty pravé přísady. V dohodnutý den vešel náš host na faru a my ho se vší úctou uvítali. Já pak zašel do kuchyně osobně namíchat nápoj. Když jsem vešel do pokoje s podnosem v rukou, dostal náš Svatý tyran jeden ze svých kočičích záchvatů. Běhal po schodech jako šílenec nahoru a dolů, obíhal celý dům, až se nakonec odrazil a skočil mi přes rameno. Přistál samozřejmě rovnou na podnose. Sklenice létaly vzduchem a Bloody Mary stříkala do všech stran. Všude byla rajská šťáva - na zdech, na nábytku, na koberci, na stropě i na Jeho Svatosti biskupovi.“

Pan Harding se tou vzpomínkou tak rozveselil, že se mírně pohupoval, až ho paní Hardingová napomenula: „Arledgi, prosím, snaž se ovládat. Zatěžuješ si tím to žebro.“ Pak se obrátila na Qwillerana a položila mu nevyhnutelnou otázku: „Hrajete domino?“

„Obávám se, že ne, a myslím, že bych měl jít domů, podívat se, co si ti mí dva svatí tyrani vymysleli za hrůzy.“

Mírně zadýchaný pan Harding řekl: „Považoval bych si... za čest a potěšilo by mě... kdybych vás mohl naučit hře, která má velmi uklidňující účinky.“

Qwilleran věděl, že dříve či později si bude muset s někým domino zahrát, a po dnešních událostech se potřeboval uklidnit. Šel tedy s Hardingem ke karetnímu stolu pod bridžovou lampou. Když už starý pán pohodlně seděl, omluvila se jeho žena s poznámkou, že domino je nejlepší hrát ve dvou.

Vikář otevřel krabici s dominem a začal vysvětlovat, že ve hře je dvacet osm kostek s podobnými puntíky jako na hracích kostkách. Je mi záhadou, proč si lidé myslí, že domino je pro slušné a kostky pro zpuštělíky, zvláště když ti zpuštělíci padají na kolena a vysílají k nebi modlitby. Alespoň jsem to slyšel,“ řekl a zamrkal na Qwillerana. „Mohl byste tuto důležitou otázku jednou vznést ve svém sloupku. Ještě bych se zmínil o zajímavém detailu. Domino se dříve říkalo rouchu, které nosili kanovníci.“

Oba muži začali pokládat dominové kostky do geometrických vzorců proti sobě a Qwilleran si začal představovat velký čokoládový pohár, což u něho byl projev nudy. Když hra skončila a Hardingovi odešli do chaty, zašel za Lori a zeptal se jí, zda má ještě v tuto dobu otevřeno Harrietina rodinná kavárna.

„Otevřeno bude mít, ale už nebude podávat vařená jídla. Jestli umíráte hladu, udělá vám smažená vajíčka.“

„Já chci jen zmrzlinový pohár.“

Než odešel do kavárny, zašel si do chaty pro kazetový magnetofon a kapesní svítilnu. Pohyboval se tiše, aby neprobudil kočky. Ty spokojeně a klidně spaly na proleženém koženkovém křesle. Rozespale zamžouraly očima a zvedly hlavu, ale hned ji zase položily a pokračovaly ve spaní.

Kavárna sídlila v jedné ze skromných chat, jaké se stavěly, když západní pobřeží zaplavily nižší horní vrstvy a vyšší střední vrstvy. Pokud tu někdy byly nějaké elegantní detaily, byly teď nahrazeny ryze praktickým zařízením, jako je neonové osvětlení, při němž se dá snadno umýt podlaha, tmavé dřevěné obložení stěn, na kterém není vidět skvrny a poškození, stoly s kovovými nohama a igelitovými ubrusy, které se dají snadno umýt. Podle množství vysokých židlí pro děti se dalo soudit, že dnes večer tu bylo plno. Poslední host stál u pokladny a přepočítával si vrácené peníze, pokladní uklízela ze stolů a sbírala zbytky jídla.

„Omlouvám se, že vás obtěžuji v tuto dobu,“ řekl Qwilleran. Je už pozdě na zmrzlinový pohár?”

„Můžete se posadit,“ řekla nevýrazným hlasem. Jaký pohár budete chtít?”

„Mohla byste mi udělat pohár z Čokoládové zmrzliny s čokoládovou polevou?”

Šla do spíže a vrátila se s oznámením: „Už je tam jen vanilková.”

„I to by šlo, pokud máte čokoládovou polevu.” Sedl si ke stolu u kuchyně, aby ušetřil unavené servírce dlouhou cestu z kuchyně. K jeho překvapení vyšla ze dveří jiná žena a postavila před něho pohár. Byla pevně stavěná, asi čtyřicátnice, na hlavě měla nenaškrobenou kuchařskou čepici a na sobě velkou zástěru umazanou od kečupu. Měla typicky hubený obličej s kamenným výrazem ostrovanů a těžkou chůzí.

Postavila pohár rázně na stůl a řekla: Já vás znám — z Pickaxu. Chodil jste jíst do Starého kamenného mlýna. Pracovala jsem tam v kuchyni. Derek pokaždé přiběhl do kuchyně a hlásil: Je tu se svou přítelkyní. Nebo. je tu s nějakou cizí ženou, mnohem mladší.” Pak jsme nakukovali škvírou ve dveřích a dali jsme vám na talíř o plátek víc vepřového nebo krůtího masa. Pokaždé jsme vám chystali sáček s něčím domů... Snězte ten pohár, než se vám zmrzlina rozpustí.”

„Děkuji,“ řekl a pustil se do čokoládové polevy.

Jak to, že jste si neobjednal horkou fondánovou polevu? Mohla bych vám ji udělat, kdybyste chtěl. Vím, že rád jíte.”

„Tato je taky dobrá,“ odpověděl, „a už je pozdě a vy musíte být unavená.”

„Nejsem unavená. Když má člověk vlastní obchod, nemůže být unavený. Divné, že?”

„Vy musíte být Harriet Beadleová. Já bydlím v Dominu a Lori mi říkala, že jste jí pomohla najít tesaře, když měla problém s těmi schody.”

„Lori je prima. Mám ji ráda... Dáte si kávu?”

Jeden šálek bych snesl, pokud si dáte i vy.”

Harriet poslala pomocnici domů a řekla jí, že uklidí později sama. Pak přinesla dva šálky kávy a přisedla si k němu. Sundala si pomačkanou čepici a špinavou zástěru. Qwilleranovi připadalo, že si rovné vlasy neurčité barvy ostříhala nůžkami na porcování drůbeže. „Vím, že máte rad hodně silnou kávu,“ řekla mu. „Toto je káva, jak ji děláme na ostrově. Pro hosty ji tak nepřipravujeme.”

Qwilleran pochopil, proč. Při prvním doušku se zkroutil. „Proč jste se vrátila na ostrov?” zeptal se.

„Má v sobě něco, kvůli čemu se sem člověk pořád vrací. Odjakživa jsem chtěla mít vlastní restauraci a vařit si sama. Pak mi pan Exbridge řekl o tomhle podniku a o tom, jak bych se k němu mohla dostat. Vzít si úvěr, koupit si použité zařízení do kuchyně a všechno, co je k tomu třeba. Je to milý člověk. Určitě ho znáte. A co tu děláte vy? Píšete něco pro noviny?”

„Pokud najdu vhodné téma. Možná byste mi mohla o životě na ostrově něco říct vy.”

„To bych mohla.”

Postavil na stůl magnetofon. „Moc rád bych si náš rozhovor nahrál. Nevšímejte si toho magnetofonu, prostě mluvte.”

„O čem?”

„O Snídaňovém ostrově v dobách, kdy jste tu vyrůstala.“

„Nebylo to lehké. Nebyla tu elektřina. Žádné koupelny, ani hodiny, ani peníze. My ostrovu neříkáme Snídaňový, ale ostrov Prozřetelnosti.“

„Kdo ho tak pojmenoval?“

„První osadníci. Prozřetelnost je vyplavila na břeh, když jejich lodi ztroskotaly.“

„Říkala jste, že tu nebyly peníze. A z čeho jste žili?“

„Z ryb. A z divokých králíků. A z kozího mléka.“ Říkala los hrdostí.

„A kde jste brali všechny věci nutné k životu, jako třeba boty, mouku a střelivo, abyste mohli střílet divoké králíky?“

„Tenkrát se lovalo do pastí. Všecko ostatní, co lidi potřebovali, vyhandlovali na pevnině. Prodávali ryby a věci, které jezero vyplavilo na břeh. Můj táta si postavil vor z naplaveného dříví.“

„Žije ještě?“ zajímal se Qwilleran a v duchu si říkal, že je to možná jeden z těch nemluvných drožkářů.

„Utopil se, když šel před bouřkou vytahovat sítě z vody,“ odpověděla úplně bez emocí.

„A vaše matka?“

„Maminka ještě žije. Ještě stále svítí petrolejkou. Celý svůj život nevytáhla paty z ostrova, ani na den. Stejně tak mohla žít na Měsíci.“

„Ale teď už si ostrované jistě mohou nechat zavést elektrický proud. V letovisku proud je. A letní vily jsou dávno elektrifikované.“

„Ano, ale mnoho zdejších lidí si nemůže elektřinu dovolit. Hodně z nich si stále připravuje vlastní léčebné masti a lektvary z divokých bylin. Maminka si ještě pamatuje doby, kdy tu nebyla žádná škola. Potom tu byla jednotřídka. Chodila jsem do ní osm let. Byli jsme všichni v jedné třídě a měli jen jednoho učitele na všecko.“

Říkala to doslova pyšně.

Jak jste se dostala na střední školu?“

„Bydlela jsem u jedné rodiny na pevnině.“

„Měla jste potíže přizpůsobit se jinému typu školy?“

„A jak! Bylo to těžké. Učitelé říkali, že v některých věcech mám před dětmi z pevniny náskok, ale ony ostrovany považovaly za hloupé a dávali nám hanlivé přezdívky.“

„Jak jste to nesla?“ zajímal se Qwilleran účastně.

„Vařilo to ve mně vztekem. Několikrát jsem je zbila.“ Harriet ještě teď zaťala ruku v pěst.

Hleděl na tu amazonku proti své vůli s obdivem. „Musíte být velmi silná.“

„Člověk musí být silný, když tu chce žít.“

„Kde bydlí ostrované? Nevidím tu žádná obydlí.“

„V Providence v lesích.“

„Není to ta osada, které lidé z pevniny říkají Pirátské město?“

„Ano, je. A to mě taky štve!“ Uhodila pěstí do stolu, až nádobí poskočilo.

„Jak zdejší lidé snášejí nové letovisko?“

„Bojí se. Myslí si, že budou vyhnáni z ostrova stejně jako byli vyhnáni ze západního pobřeží, když sem přišli boháči.“

„Jak se dívají na turisty?“

„Nemají je rádi. Někteří jsou hluční, neurvalí a polonazí. Posledních týdnech několik turistů táboří u majáku a létají na velkých dracích.“

„To jsou rogalisté,“ řekl Qwilleran a pokýval hlavou. „A to se zdejším lidem nelíbí?“

„No, oni tam vysedávají nazí, pijí pivo a pouštějí nahlas radio.“

„Jak to víte?“

„Několik lovců divokých králíků je tam vidělo... Dáte si ještě kávu?“

Poprvé ve svém životě odmítl Qwilleran druhý šálek kávy, protože mu dunělo v hlavě, jako by tam měl bubeníka. „Co si vy osobně myslíte o hotelu Hruška?“ vyptával se dál.

„Rozčilje mě, že tak propagují piráty a pirátství.“

„Chcete tím říct, že se v minulosti na ostrově žádní piráti nevyskytovali? Třeba tu byli předtím, než sem byli vyplaveni vaši předkové?“

Harriet se zamračila a opět bouchla pěstí do stolu. „Samé lži! Samé výmysly a lži!“

Qwilleran považoval za vhodné změnit téma. „U majáku je pamětní deska připomínající tři strážce majáku. Co se s nimi stalo?“

„To neví nikdo,“ řekla tajemně. „Ale mohla bych vám o nich vyprávět příběh, kdybyste chtěl.“

Bubnování v Qwilleranově hlavě okamžitě ustalo a hned byl pozornost sama. „Moc rád bych si ho poslechl, ale vy máte za sebou dlouhý a těžký den. Asi chcete jít domů.“

„Ja nechodím domů. Mám nahoře postel.“ „Tak mi dovolte, abych vás pozval na oběd, až budete mít volný den. Do Korzárského sálu.“

„Já nemám nikdy volno. Pracuji sedm dní v týdnu. Počkejte, přinesu si ještě kávu. A vy už opravdu nechcete?“

Qwilleran měl pocit, že našel zakopaný poklad. Homer Tibbitt se nikdy o žádném tajemství majáku nezmínil.

Harriet se vrátila. „Ten příběh mi vyprávěl dědeček pořád dokola, proto ho znám skoro nazpaměť. Byl do něj zapletený můj pradědeček.“

„Vážně? On byl strážcem majáku?“

„Ne, vláda nikdy nezaměstnávala obyvatele ostrova. A oni pochopitelně zuřili. Jako by je považovali za hlupáky nebo jim nedůvěřovali. Vláda sem poslala tři chlapy z pevniny. Bydleli na útesech a museli hlídat oheň, aby nikdy nezhasl. Tenkrát se tam ještě svítilo petrolejem, víte? Vládní loď jim pravidelně vozila petrolej, aby mohli udržovat v majáku oheň, a taky potraviny. Všechno jim to dopravovali na laně na útesy. Byly tam sice do skály vytesané schody, které bylo vidět i z jezera, ale ty byly kluzké a nebezpečné. A jsou dodnes! Když vládní loď přivezla muže na vystřídání, vytahovali ho na laně jako náklad.“

„A jak se do toho zapletl váš pradědeček, Harriet?“

„Víte, on byl něco jako vůdce ostrovanů, protože uměl číst a psát.“

„To bylo neobvyklé?“

„Ano. Nebyla tu škola. Ostrované byli něco jako zapomenutá kolonie - nejen zapomenutá, ale i opovrhovaná.“

„Kde se tedy váš dědeček naučil číst a psát?“

„Naučil ho to jeho táta. Byl něco jako kazatel, ale to je zase jiná historie.“

Qwilleran netrpělivě řekl: „Nenapínejte mě, Harriet a řekněte mi, co se stalo.“

„No, jedné temné noci se dědeček náhle probudil a nevěděl, proč. Bylo to jako poselství od Pána. Probud' se! Probud' se! Vstal z postele, vyšel ven a viděl, že maják nesvítí. To bylo zlé! Obul se, vzal lucernu a šel k majáku, podívat se, co se stalo. Měl to asi míli daleko. Když tam přišel, nebyla tam živá duše! Volal je, ale nikdo mu neodpovídal!

Brána v plotě byla zamčená, tak přelezl. Dveře do majáku byly otevřené, ale uvnitř nikdo nebyl. Přemýšlel o tom, že světlo v majáku rozsvítí sám, ale dveře do věže byly zavřené na závoru. Nevěděl, co má dělat.“

„A tenkrát ještě nebyly vysílačky?“ zeptal se Qwilleran.

„Ani vysílačky, ani rádio, ani telefon. Bylo to před mnoha lety, pane Qwillerane. A tak se pradědeček zase vrátil domů. Lodím, které projížděly blízko, musel někdo nahlásit, že maják nesvítí, protože... no, zanedlouho se to na ostrově hemžilo policisty a vojáky, kteří zatýkali lidi, prohlédávali domy a dokonce vykopávali i hroby na zadních dvorech.. Tenkrát tu nebyl žádný hřbitov.“

„Mysleli si, že ty strážné zabili ostrované? Ale proč by to dělali?“

„Vláda si myslela, že si ostrované ve skutečnosti přejí, aby lodi ztroskotávaly, aby je mohli vylupovat. Věřili těm výmyslům o pirátské krvi. Teď už je to sto let a lidi tomu stejně věří dál! A to mě přivádí k šílenství!“

„Staré legendy neumírají,“ řekl Qwilleran. (Teď se zfilmovávají, dodal v duchu). „Našly se někdy jejich mrtvoly?“

„Nikdy. Policie podezřívala dědečka a odvezla ho na pevninu k výslechu.“

„Proč? Že přelezl plot?“

„Ne, protože uměl číst a psát. Pro ně byl nebezpečný.“

„Neuvěřitelné! Jste si jistá, že je ten příběh pravdivý, Harriet?“

Žena přesvědčivě přikývla. „Pradědeček si psal deník a do něj všechno zapsal. Maminka ho má dodnes schovaný v tajném úkrytu.“

„Dal bych hodně za to, kdybych si ten deník mohl přečíst,“ řekl Qwilleran. V duchu si pomyslel, co by z toho bylo za článek Homer Tibbitt by pukl závistí.

„Maminka ten deník nikomu neukáže,“ řekla Harriet. „Bojí se, že by ho někdo mohl ukrást.“

„Vy sama jste ho nikdy neviděla?“

„Jenom jednou, když jsem chodila do sedmé třídy. Měla jsem se zúčastnit programu ke Dni tradic, proto mi ho maminka ukázala. Byly tam hrozné věci.“

„Co například?“ zeptal se.

„Na jednu stránku si vzpomínám, protože jsem se ji musela na ten program naučit z paměti.“

7. srpna. Venku je hezky. Velmi klidně. Mírný vítr z jihovýchodu. Celý den jsem lovil do sítí. Mary zemřela při porodu našeho dítěte. Dítě je díkybohu zdravé... 8. srpna. Chladno. Vítr se obrací na severovýchod. V pastích jsou tři králíci. Po večeři jsem pohřbil Mary. Dítě trpí kolikou. Za několik dní po tom zhasl maják,“ dodala Harriet. „A vojáci vykopali maminčin hrob.“

„Strašné!“ řekl Qwilleran. Jak mohl váš dědeček o těch věcech tak bez emocí psát?“

„Ostrované nepláčí,“ řekla Harriet, „dělají jen to, co musí, ať je to jakkoliv tvrdé.“

A taky se nikdy nesmějí, pomyslel si Qwilleran. Nahlas se zeptal: „A se strážci majáku se ostrované snášeli?“

„Celkem ano. Slavili spolu svátky a dědeček jim občas nosil čerstvé ryby. A oni mu na oplátku dávali suchary z lodi. Ostrované nesměli za plot, ale strážci mohli ven.“

„Změnilo se něco po jejich zmizení?“

„No, vláda poslala další tři muže z pevniny, ale ti už měli velké psy.“

„Blahopřeji, Harriet. Mluvíte o tom tak, jako byste to sama prožila.“

„Slyšela jsem to tolikrát,“ řekla skromně.

„Udělám z toho senzační článek pro Qwillovo pero. Nevadilo by vám, kdybych v něm uvedl vaše jméno?“

Radost z jeho pochvaly přešla v náhlé zděšení. „Co máte na mysli? Ten příběh o majáku?“

„O jeho záhadě,“ upřesnil ji. „Poprvé, co jsem tady, o tom incidentu slyším, a to už jsem toho o historii okresu přečetl dost.“

Harriet si přikryla obličej rukama. „Ne! Ne! O tom nesmíte psát! Řekla jsem vám to proto, že jsem si myslela, že se o to zajímáte. Nevěděla jsem...“

Proč lidé prozrazují novinářům senzační informace, nebo svá osobní tajemství, když nechtějí, aby o nich psali? ptál se v duchu Qwilleran. A proč jsou potom tolik překvapení, když se to objeví v tisku? Co by se stalo, kdybych o tom přece jen napsal? Historické údaje získány z anonymního zdroje... A pak ho napadlo, že ta historka o malíku může být smyšlená. Co když Harriet ví, že se nezakládá na pravdě? Může to být rodinný výmysl. Mohli si ji vymyslet, protože se hodí k nápisu na bronzové desce u majáku. A pokud jde o ten zápisník, je to možná také smyšlenka. Po těchto tichých úvahách ji nahlas požádal: „Uveďte mi jediný rozumný důvod, proč bych neměl napsat příběh o majáku. Dávám vám své slovo, že si ho nechám pro sebe.“

„Byly by z toho nepříjemnosti. Nepříjemnosti ve vsi.“ Polekaně si olízla suché rty.“

„Jaké nepříjemnosti?“

„Vy nevíte, co se stalo o výročním víkendu? Myslím, že Don Exbridge zabránil tomu, aby se o tom psalo v tisku. Nějací chlapi z pevniny, přesněji z Lockmasteru, přijeli s lopatami a začali hledat pirátský poklad. Vykopali hluboké jámy před majákem a nedaleko Školy. Měli mapu, kterou jim prodal nějaký chlap v baru za padesát dolarů.“

Qwilleran potlačil smích. „Jak se vesničanům podařilo zbavit se jich?“

„Nějací lovci králíků je vyhnali. Jenže hledači pokladu si stěžovali v šerifově kanceláři, že je ostrované napadli. Ale on se jim vysmál a poslal je domů s tím, aby nikomu nic neříkali, nebo je budou považovat za blázny. Řekl o tom panu Exbridgeovi, a ten mu slíbil, že to dá do pořádku.“

„Nedivím se, že to vesničany dopálilo, ale nemám šerifovi, že se tomu zasmál,“ řekl Qwilleran. „Otázka je, jak to souvisí s tím, že bych chtěl napsat o tajemství majáku.“

„Copak to nevidíte?“ rozčílila se. „Někdo zase prodá nějakou mapu a ti chlapi se sem vrátí a budou chtít vykopat kosti těch tří strážců!“

Kapitola sedmá

Na zpáteční cestě z Harrietiny kavárny probíhaly Qwilleranovi hlavou v rychlém sledu obrazy statné Harriety, která dře jako kuň a přitom je očividně spokojená a šťastná. Harriety se splasklou kuchařskou čepicí na hlavě... malé Harriety, která se vrhá na své spolužáky se zaťatými pěstmi. Říkala mu pravdu? Jsou vůbec ostrované upřímní? Říkala, že nikdy nepláči. Dělají, co musí. Byli před sto lety schopni spáchat dokonalý zločin? Žili po celé generace v bídě a zapomnění. Udělalo to z nich silné, ale lstivé lidi? Je možné, že by pod pláštěm přátelství vylákali strážce majáku ven a zabili je? (Stačilo, aby strážci vypili několik šálků ostrovní kávy!) Ale jaký k tomu mohli mít motiv? A kde jsou těla mrtvých strážců?

Od jezera stoupala mlha a táhla se nízko nad pobřežní cestou. Poskakující světla v dálce, která vypadala jako světlušky, byly kapesní svítilny hotelových zaměstnanců, kteří se vraceli do svých ubytoven. Povykovali, smáli se a zpívali. Byl to zcela jiný druh lidí než plaší a málomluvní ostrované.

Blíží se bouřka, o tom není pochyb. Pan Harding to cítil v kostech a Koko s Yum Yum zase ve svých kožíscích. Když Qwilleran po návratu do chaty opatrně usedl do křesla, přiloudaly se k němu a uložily se mu na klín. Měl pocit, že jsou těžké jako dva pytle cementu. Dokonce i Koko, který mu normálně neléhal na klíně, pocítil potřebu jeho blízkosti a tepla. Kočky jsou jako barometr, vycítí příchod deště a větru. Těžká kočka předpovídá liják. Nervózní kočka příchod orkánu.

Se dvěma těžkými kočičími těly na klíně natáhl Qwilleran a zaklonil hlavu, ve které se mu honily důležité úvahy typu: Co asi bude Lori podávat v úterý na snídani? Kdy se mu ozve Polly? Kdo vyhrál baseballový zápas v Minneapolisu? Po nich následovaly hlubokomyslnější úvahy: Proč si asi náročná a elegantní Noisette otevřela obchod v takovém provinčním hnízdě? Přesněji řečeno, jaký druh podnikání ve skutečnosti provozuje? Byl ten výbuch na člulnu doopravdy nehoda? Kdo popíjel s tím hotelovým hostem, který se utopil v bazénu? Jak se mohlo stát, že zkušený šéfkuchař nepoznal zkažené kuřecí maso? Copak to necítil? Jak by mohl najít informátora z řad ostrovanů, který by poslouchal, o čem se mluví, kladl zvědavé otázky a nevzbudil přitom podezření?

Než našel odpovědi, usnul, a spal tvrdě až do chvíle, kdy ho vytrhl ze spánku strašný hluk. Bylo to, jako když chatou projede lokomotiva. Následovalo mrtvé ticho! Nezdálo se mu to? Asi ne, podle toho, že kočky vyskočily na horní skříňku kuchyňské linky. Potom hrobové ticho opět prořízl ohlušující zvuk. Byla to siréna na majáku ohlašující mlhu. Byla slyšet do vzdálenosti třiceti mil na jezeře a mezi chatkami penzionu Domino to znělo, jako by houkala přímo za zdi. Qwilleran rázem pochopil, k čemu jsou ty tampony do uší. Kočky seskočily dolů a zbytek noci plné houkání spokojeně prospaly. Lori, která toho o kočkách hodně věděla, mu ráno vysvětlila, že jim pravidelné houkání majákové sirény připomíná tlukot matčina srdce, jak ho vnímaly v jejím těle.

Když šel na snídani, byl rád, že před chatou stál přichystaný zelenobíle pruhovaný golfový deštník. Na verandě i' penzionu byly odložené dva mokré deštníky a jeho sousedé seděli u velkého kulatého stolu.

„Pojďte nám dělat společnost, pane Qwillerane," zval ho pan Harding. V deštivém počasí působil ještě úctyhodněji a solidněji než obvykle. Představil Qwilleranovi druhý manželský pár. Byli to novomanželé, kteří bydleli ve Dvojce.

„Dnes odjíždíme," řekli. „Do neděle musíme být zpátky v Ohio."

„Při takovém počasí?" podivil se Qwilleran.

„Vzali jsme si oblečení do deště. Počasí nám nevadí."

„Můžete mi říct, kam vede ta lesní pěšina, která začíná na konci hlavní cesty?"

„K písečné duně," odpověděla mu mladá žena. „Je tam rybník s bobří hrází a spoustou divokých květin."

„Ve skutečnosti je to močál se spoustou komárů a bodavého hmyzu," vložil se do toho mladý muž, zřejmě realista.

„Je ta pěšina dobře značená?" vyptával se Qwilleran. „Loni jsem zabloudil v horách a asi bych chodil v kruhu dodnes, kdyby mě nezachránil toulavý pes."

„Držte se hlavní cesty, pak nemůžete zabloudit. Ale dávejte pozor na hady, klíšťata a také na zbloudilé střely z křoví. Lovci divokých králíků střílejí po všem, co se pohne. Měl byste si obléknout něco hodně barevného a světlého." Oba mladí cyklisté se zvedli od stolu. „Musíme stihnout trajekt o desáté. „Přejeme příjemný den, přátelé," popřáli všem humorně a ukázali na okno, za nímž bylo vidět zamračené nebe.

„Blahoslavení veselí," pravil pan Harding blazeovaným kazatelským hlasem a zamrkal jedním okem.

„Sympatičtí mladí lidé," zamumlala paní Hardingová, když sportovní manželé pružným krokem vycházeli z jídelny. „Takových lidí by mělo na ostrov přijíždět víc."

Je vám jasné, že tenhle ostrov už má tři názvy?" zeptal se Qwilleran. „Na mapě je označený jako Hruškový ostrov, lidi z pevniny mu říkají Snídaňový a pro ostrovany je to ostrov Prozřetelnosti."

„Má ještě jedno jméno," řekl vikář. „Když si tu začali milionáři stavět své letní vily, připadalo jim zřejmě kvůli společenské prestiži a vlastní ješitnosti jméno Hruškový ostrov nedůstojné, tak ho přejmenovali. Možná už jste viděl tu velkou tabuli s nápisem GRAND ISLAND CLUB."

Qwilleran jedl pomalu a úmyslně protahoval svou první anídani v penzionu v naději, že Hardingovi odejdou a on si bude moci objednat druhou porci, aniž by se musel cítit trapně. „Dnes je ideální den na domino, máte-li chuť si zahrát," obrátil se na něho vikář.

„Bohužel, dnes to nejde, musím dodržet termín odevzdání článku," omluvil se Qwilleran a vstal od stolu. Snědl šunku zapečenou s vejci a k tomu čerstvý ananas a nechal na stole oplatky, bílý sýr a jahody. Měl pocit, že byl ošizen.

Na odchodu si vybíral z mísy s ovocem pár jablek a nějaký příjemný hlas ho oslovil: „Měl byste si vzít banán." Byla to jedna z těch bělovlasých dam, které se na něho mile usmívaly pokaždé, když přešel verandu nebo vešel do haly.

Jablka jsou v takovém ošklivém počasí vhodnější," opáčil.

„Ale v banánech je draslík."

„Banány lidé vynalezli jen jako základ pro tři porce zmrzliny, tři různé polevy, dvě porce šlehačky posypané nadrobno nasekanými oříšky a k tomu maraskino," řekl v žertu. „Ostatní způsoby použití nestojí za zmínku."

„Ach, pane. Qwillerane!" řekla s okouzelným úsměvem. „Mluvíte úplně stejně jako píšete své články. Čteme je ve zdejších novinách. Měly by vycházet celostátně. Jsou to výborné články." „Děkuji vám," odpověděl s elegantní úklonou. Měl rád, když mu lidé skládali poklony za jeho články.

Já jsem Edna Moseleyová a jsem tu se svou sestrou Edith. Jsme učitelky na penzi."

„Těší mne, že vás poznávám. Doufám, že se vám tu líbí. Snad se počasí umoudří." Vzal si dvě jablka a jeden banán a vykročil na zpáteční cestu. Ty dvě sestry rády hrály do-mino, jako Hardingovi. Rozdělil si hosty do kategorií. Novomanželé rádi skládali různé hlavolamy a puzzle. Dva postarší pánové, zřejmě učitelé ve výslužbě, hráli šachy. Jedni mladí manželé s dobře vychovaným potomkem hráli scrabble.

Pak tu byla ještě atraktivní žena, která četla časopisy, nebo se bavila se dvěma muži. Byli tu očividně všichni tři spolu. Nevypadali jako lidi na dovolené, nejevili zájem ani o domino, ani o hlavolamy, ani o západy slunce, a nebrali si nikdy žádné ovoce ze společné mísy. Qwilleran se domníval, že jsou to kriminalisté od státní policie. Všichni tři na druhý den odcestovali.

Když se vrátil do své chaty, snažil se napsat zajímavý článek, ale bubnování deště a nervózní kočky ho rušily. Chápal je. Neměly tu místo pro své sprinty na padesát metrů, ani rozběhovou dráhu na skoky do dálky. Nějakou dobu bavil YumYum tým, že houpal opaskem a ona po něm skákala. Na podlaze bylo málo místa, ale hra ji chvíli bavila. Koka nezajímala vůbec. Díval se na ně, jako by se zbláznili. Koka zajímaly pouze činnosti náročné na inteligenci,

které mu bystřily smysly. To přivedlo Qwillerana na nápad. Nápad, který se ukázal být významnější, než čekal.

„Dobrá, kamaráde, co kdybychom si dali partičku domina?" navrhl kocourovi. Vzpomněl si na to, jak ho zajímal scrabble, nebo hra se slovy, kterou si vymysleli, když ještě bydleli dole na jihu. „Kočky," začal svůj článek do sloupku, „jsou geniální ve vymýšlení, jak si ukrátit dlouhou chvíli. Dokonce i malé kotě si dokáže vymýšlet s klubíčkem nití originální hry s vlastními pravidly." Článek mu po zveřejnění vynesl plný prádelní koš dopisů.

Toho uplakaného červnového dne vymysleli s Kokem novou verzi domina, založenou na první pohled na náhodě. Nejdřív Qwilleran vysypal obsah krabice s hnědým sametovým potahem na malý dubový stůl u okna a rozhrnul po něm kostky. Pak postavil ke stolku proti sobě dvě dubové židle. Koko rád tlapkami přesouval malé předměty, třeba uzávěry od láhví, nebo hodinky, a tady leželo osmadvacet malých předmětů. Postavil se na zadní, předními tlapkami se opřel o stůl a rozšířenýma očima si prohlížel černé obdélníčky. Pak se dotkl první dominové kostky, druhé, a rychlými pohyby tlapek shodil jednu ze stolu.

„Zajímavé," řekl Qwilleran, když kostku zvedl a zjistil, že je na ní po šesti okách na každé straně. Nick pojmenoval svůj motorový člun také Dvojitá šestka. „Tak jsme si to vyzkoušeli a teď začneme naostro," řekl Qwilleran a vytáhl lisl papíru a tužku, aby mohl zapisovat stav hry, a zamíchal dominovými kostkami. „Vyber si jednu," řekl Kokovi,

Koko s vážnou tváří, jak měl ve zvyku, pozoroval rozházené kostky, a pak jednu shodil ze stolu. Byla to znovu kombinace 6-6.

„Divné!" konstatoval Qwilleran. „Dvanáct bodů pro tebe. Můžeš táhnout znovu, potom jsem na řadě já. A nemusíš ty kostky shazovat na zem. Stačí je jen vybrat. Takhle!"

Jenže Koka bavilo shazovat malé předměty z výšky. Nakukoval přitom přes hranu stolu a díval se, jak dopadnou. I jeho druhý tah byl vysoký na body. Shodil kostku 1-7. Ale potom už mu padala jen malá čísla, 2-3, 1-3 a 0-1, což bylo pro Qwillerana důkazem, že první dva tahy byly pouhou náhodou. Když hra skončila, byl stav 280 bodů pro Koka a 215 pro Qwillerana. Výsledkem celé hry bylo zjištění, že kočky prostě rády shazují předměty z výšky.

I Ira byla pro Koka natolik vzrušující a zábavná, že ho stačila unavit. Lehl si k Yum Yum do hnízdečka na koženkovém křesle a Qwilleran postavil na dubový stůl psací stroj. Tisíc slov pro „Qwillovo pero" pojednávalo o ostrově se čtyřmi názvy a čtyřmi kulturami: domácí, která žije na ostrově Prozřetelnosti už po několik generací, lidí z pevniny, kteří ostrov znají pod názvem Snídaňový, protože si sem rybáři jezdili upéct ryby ke snídani, lidí z jihu, kteří na Grand Islandu přes léto zachovávají svůj přepychový způsob života, a nyní turistů, kteří se chtějí na Hruškovém ostrově, jak je označen na mapě, pobavit. Demografickou situaci ostrova nazval „divokou směsicí několika čtverečních mil realit plujících po jezeře".

Když článek dopsal, ještě stále pršelo. Zajel koňskou drožkou do centra, aby článek odfaxoval. Nudící se turisté bezcílně přecházeli po hotelové hale, nebo seděli v křeslech tamtéž a četli si komiksy. Ze sousedních místností sem doléhal nemelodický mišmaš elektronických zvuků - televize, videoher a barové hudby.

Qwilleran uviděl úředníka pro ochranu přírody v uniformě jezerní hlídky a zeptal se ho: „Neměl byste být na jezeře a chránit ryby před rybáři?"

Úředník na jeho humornou poznámku zareagoval kyselou grimasou. „Kdo by jel v takovém strašném počasí na ryby? Promítám naučné videofilmy v sále s televizí."

„Přidali vám práci majitelé člunů, kteří se sem nahrnuli?"

„To bych řekl. Křížujeme po jezeře, počítáme rybářské pruty a zapisujeme přestupky. Zákon povoluje každému rybáři s lístkem dvě udice. Před pár dny jsme zpozorovali sportovní člun s osmi udicemi, na palubě ale bylo vidět jen tři muže. Zastavili jsme je a vyzvali, aby nám předložili rybářské lístky. Měli je jen dva a tvrdili, že ten třetí neloví. Prý si s nimi jen vyrazil na jezero. Ale to ještě není všechno. Zkontrolovali jsme bezpečnostní opatření a zjistili jsme, že mají prázdný hasící přístroj! Poslali jsme je zpátky na pevninu, aby si ho nechali naplnit, a upozornili je na tučnou pokutu za vyšší počet udic, než je dovoleno."

„A co sportovní potápěči?" zajímal se Qwilleran. „S těmi jsou taky problémy?"

. „Ty má na starosti šerif. Má k dispozici potápěče s člunem, kteří je hlídají. Sportovní potápěči mají zákaz odnášet jakékoliv předměty z lodních vraků, ale jsou úplně posedlí po kulatých mosazných okénkách."

„Znáte příčinu toho výbuchu v přístavišti jachet z minulého týdne?"

„Ovšem. Jako vždycky. Nezodpovědnost a neznalost."

Suchozemské krysy vědí, že musí absolvovat zkušební jízdu a písemný test, když chtějí řídit auto, ale pak si koupí člun za 25000 dolarů a považují ho za hračku." Podíval se na hodinky.

„Musím si rychle zajít pro něco k jídlu, potom budu muset nedobrovolnému obecnstvu promítnout ještě jeden videofilm. Když prší, nudí se tolik, že hledí na cokoli."

Qwilleran čekal, až otevřou jídelnu, a prohlížel si úterní vydání Všehochuti. Na straně s dopisy čtenářů byly zveřejněny komentáře na téma Hruškový ostrov:

Prožili jsme s rodinou překrásný víkend na Hruškovém ostrově. Můžeme považovat za štěstí, že máme tak báječné místo, kam jezdit na letní dovolenou, a to jen kousek cesty trajektem. Jezdili jsme na kolech, plavali v hotelovém bazénu a hledali acháty na břehu jezera. Bylo to báječné!

Cassie Murdochová, Pickax

Cassie Murdochová je zřejmě sekretářkou, nebo ošetřovatelkou, nebo tchyní, usoudil Qwilleran.

Hruškový ostrov je dobrý pro lidi, kteří mají peníze, ale chybí tam kemp, kde by si člověk mohl postavit stan a vařit venku. Přál bych si, aby tam bylo stanové městečko, kde bych se mohl seznámit s novými lidmi. Stačilo by vykácet pár stromů ve vnitrozemí ostrova.

Joe Ormaster, North Kennebeck

Qwilleran si pomyslel: Tím si nezískáš oblibu u nikoho, milý Joe. Ani u XYZ, ani u ochránců přírody. A ostrované už tě za to nebudou mít vůbec rádi.

Udělal jsem si jednodenní výlet na Hruškový ostrov se svou starou matkou a ona byla šokovaná všemi těmi nevkusnými nápisy na tričkách a na čepicích, které měli turisté na sobě. Toalety jsou příliš daleko od přístavního mola trajektu a matce bylo špatně ze sladké vůně, která se vznáší ve vzduchu, kamkoli se člověk vrtne. Ale přesto to byl hezký den. Líbila se jí jízda na trajektu, i když byla všechna místa na sezení obsazena a nikdo ji nepustil sednout. Je jí 84 let.

paní Alfreda Melcherová, Mooseville

Manželovi i mně se na Hruškovém ostrově velice líbilo. Ale proč povolují těm lidem s transparenty chodit před hotelem a vykřikovat hesla? Kazí to nám ostatním, kteří si pobyt zaplatíme a houpeme se na houpacích křeslech, výhled i náladu.

paní Graham MacWhattiová Toronto, Kanada

Když otevřeli jídelnu, zašel Qwilleran do haly k zaměstnanci, který měl na starosti rezervaci stolů. Ke svému překvapení zjistil, že je tam jiný člověk, vysoký určitě dva metry deset, když započítal i černý pirátský třírohý klobouk. „Dereku! Jsem rád, že jste to místo dostal!" pozdravil ho Qwilleran.

Jak se vám líbí můj kostým?" zeptal se ho Derek. „Myslím, že bych měl mít jednu zlatou náušnici." Jako člen divadelního klubu v Pickaxu měl Derek rád role s nápadnými kostýmy.

„Vypadáte dokonale. Nic na sobě neměňte," řekl mu Qwilleran.

„Bydlíte v hotelu?"

„Ne, chodím sem jen jíst. Bydlím v Dominu.”

„Já mám pokoj od Služeb pro rekreanty. Nájem za mě platí zaměstnavatel. Je to taková forma kompenzace, protože plat je nízký. Ale to místo se bude dobře vyjímat v průběhu mých zaměstnání a poznám tu spoustu děvčat,” řekl Derek.

Qwilleran se ho zeptal dumeným hlasem: „Neměl bys zájem o vedlejšku pro jednoho investigativního novináře? Dělal byste pro něj tajnou práci.”

„Kdo to je? Vy?”

„Já jsem zprostředkovatel.”

„Je to nebezpečné? Kolik by to vyneslo?”

Za Qwilleranem se utvořila fronta. Nahlas řekl: „Chtěl bych stůl v Korzářském salonku.” Spiklenecky dodal šepem „Přijďte večer do Domina, tam všechno probereme.”

Qwilleran spěchal s večeří a právě si chtěl zavolat drožku, když na něho zavolal Dwight Somers: „Jste tu na večeři, Qwille?”

„Už jsem dojedl.”

„Pojďte se mnou do haly na drink.”

„Šálek kávy a nějaký moučník bych ještě snesl.”

Sedli si do výklenku, aby mohli nerušeně mluvit, a Dwight řekl: „Právě jsem dostal dobré zprávy. Don Exbridge bojoval Pickaxu za to, aby ostrov postříkali proti hmyzu, a okresní správa souhlasí.”

„To jsou dobré zprávy pro turisty,” řekl Qwilleran. „Ale ochránci přírody vyletí až do ozónové vrstvy!”

„Mimochodem, Qwille, my už neříkáme turisté, protože to má negativní příchuť. Říkáme jim rekreanti. Je to nařízení šéfa. Nasadil několika politikům palečnici, aby prosadil vyasfaltovanou cestu kolem celého ostrova spolu s cyklistickou stezkou a zvláštní stezkou pro běžce.”

„Nechci vám kazit radost, Dwighte, ale lidi, kteří sem přijíždějí na celé léto, budou proti do poslední kapky své modré krve. A ostrované taky nebudou zrovna nadšení.”

„Ostrované jsou proti jakékoliv formě pokroku. Málem zorganizovali povstání, když jsme přeložili poštu do centra. Předtím byla dlouhá léta v kuchyni nějaké ženské v Pirátském městě.”

„My tomu městu neříkáme Pirátské, Dwighte. Má to negativní přídech. Jmenuje se Providence.”

Dwight si objednal hamburger a pivo. Seděli v boxu na dohled od baru a Qwilleran si všiml, že se na něho vrchní barman divně dívá, zřejmě proto, že se baví s propagačním šéfem hotelu.

„Co říkáte na ten déšť?” zeptal se ho Dwight. „To ve zprávách o počasí nehlásili.”

„Staří bohové ostrova nejen vraští čelo, ale už i prolévají slzy. Třeba se váš šéf obrací na nepravé instance. Za méně než čtrnáct dní tu jsou dva mrtví, jedno zlámané žebro, jedna zničená loď, patnáct pokažených žaludků a nepředvídaný déšť. Někdo se vám snaží něco říct.”

„Ale to jsou maličkosti, s jakými se musí při takovém projektu počítat. Viděl jste dnešní dopisy čtenářů? Dvě stovky vyzněly pro nás.”

Jak se tu daří podnikatelům? Třeba ve starožitnictví nikdy nevidím žádného zákazníka.”

„Pro zdejší letovisko tam má příliš dobré věci. Sem by se lépe hodil bleší trh.”

„Proč se někdo jako Noisette rozhodne otevřít si tady obchod? Nebo navštěvoval Exbridge v zimě večírky v Palm Beach a pozval ji?”

„Mě se na to neptejte.”

„Má nejen vysoké ceny, ale také velmi omezenou nabídku. Něco podobného jsem už dole na jihu viděl. Ten obchod byl zástěrkou pro něco jiného. Třeba je to tak i tady.”

„Prosím vás! Jen to ne!” zděsil se Dwight. „Máme už problémů dost! Nejnovější je ptačí trus. Rekreanti sedí na verandě a krmí racky chlebem. Pak přijdou toulavé kočky a hledají drobečky. Ptáci nadělají spoustu trusu. Kočky se rvou... Upřímně a mezi námi, Qwille, co si myslíte o celém tom projektu?”

„Myslím, že držíte tygra za ocas. Letovisko by mělo být místo, kde je lidem dobře. XYZ postavila krysí hnízdo, ve kterém jsou konflikty, protože se tu střetávají různé kultury a - omluvíte-li mou otevřenost - kde dochází k sabotážím."

„To nemyslíte vážně," řekl Dwight.

„To myslím naprosto vážně. Víím, že se mi to snadno říká, když už je letovisko postaveno, ale XYZ měla nechat nejdřív udělat studii proveditelnosti, než s tím projektem začala. Možná by se zjistilo, že ty bajky o pirátech nejsou historicky podložené a že ostrované nesnášejí nárážky na to, že sou potomky pirátů. Já jsem pevně přesvědčený o tom, že adorace pirátství, jakou provozuje místní hotel, se vám vymstí a přinese vám jen nepřátelství."

„Ale vždyť je to jen legrace. Fantazie."

„Ostrované nemají smysl pro humor. Vy byste ho taky neměl, kdybyste bydlel v Providence."

„Ale jaké škody to může natropit?"

„Víte, že nějaký gauner prodává za padesát dolarů po barech na pevnině mapy Hruškového ostrova pro hledače pokladů? A několik idiotů doopravdy přijelo trajektem s lopatami."

„To je laciný trik."

„Jenže za to může váš způsob reklamy. Proč trochu neuberete páry?"

„XYZ investovala hromady peněz do toho nápadu s piráty," odpověděl Dwight.

„Srdce mi krvácí kvůli XYZ," řekl Qwilleran.

„I pro mě byste mohl prolít pár slz. Don je vynikající šéf, dokud všechno běží hladce, ale když to začne skřípat, tak vypění a dělá mi ze života peklo!"

Qwilleran pocítil soucit se svým přítelem a řekl: Ještě hledáte materiál pro ten svůj kabaret? Dostal jsem nápad na humorný skeč, i když se tomu vašemu šéfovi beze smyslu pro humor asi nebude líbit."

„Přesto ho napište," řekl Dwight. „Napište ho!"

Když se Qwilleran vracel drožkou do Domina, blahopřál si k tomu, že angažoval Dereka Cuttlebrinka jako svého špeha. Někteří lidé ho měli za popletu, ale Qwilleran si byl jistý tím, že v něm něco je. V tom šlachovitém, přihloupě vypadajícím chlapci se ukrýval vážný mladý muž, který teprve musí najít sám sebe.

Derek tajemně zamumlal „ve čtvrt na jedenáct", když kolem něho Qwilleran vycházel z hotelu. Těsně před dohodnutou hodinou vzal pruhovaný deštník a vyšel na mokrou a liduprázdnou verandu, aby tam počkal na Dereka. Dřevěné houpačky byly přikryté igelitem, křesla opřená o zadní zeď. Za chvíli zaslechl mladé hlasy z pobřežní cesty. Když skupinka přišla k Dominu, oddělil se od ní ten nejvyšší a vyšel po schodech na verandu, přičemž z přebytku mladické energie mával rukama. Ve žluté voskované bundě, s nepromokavým kloboukem na hlavě a v zablácených holínkách vypadal Derek jako strašák.

Qwilleran zvedl ruku a položil si prst na rty, aby Derekovi naznačil, že má mlčet. „Nic neříkejte," zašeptal. „Pojďte za mnou. Je to tajné setkání." Šel napřed do temného kouta.

„Omlouvám se, ale nedá se tu sednout. Všecko je mokré."

„Já si stejně nikdy nesesedám," řekl Derek. „Oč jde?"

„Budu stručný. Na ostrově došlo k několika podezřelým událostem. Určitě jste slyšel o té otravě jídlem."

„Ano, v kuchyni se hodně vtipkuje na téma kuřecí maso."

„Výborně! Chci, abyste poslouchal všechno, co se mluví, a potom mi to řekl." Věděl, že Derek má na takové věci vrozený talent. Jako obyvatel Moose County na klepech vyrostl. „Kromě toho," pokračoval, „utonul v hotelovém bazénu nějaký muž. Byl to host, který v hotelu popíjel. Zaměstnanci zřejmě dostali pokyny, aby o tom s nikým nemluvili, ale jistě je, že mezi sebou o tom mluví. Jako nováček můžete ohledně té události projevit přiměřenou zvědavost, kterou každý pochopí. Jasně?"

„Jasně," řekl Derek.

„Zjistěte, co pil. Pirátské zlato? Pil v baru, nebo u bazénu? Kdo objevil jeho tělo? Měl na sobě plavky, nebo byl oblečený? Viděl někdo, jak skočil, nebo spadl do bazénu?"

„Třeba ho tam někdo postrčil," řekl Derek.

„Pochopil jste, oč jde, Dereku," řekl Qwilleran a poklepával si na knír. „Mám takový pocit, že za tím vězí víc, než jsou si lidé ochotní přiznat. Kdo byl ten muž? Proč tady byl? Nahlásil se jako host, nebo se tu jen zastavil? Pil sám? Jestli ne, kdo byl s ním? Muž, nebo žena? Nebo jich bylo víc? Slyšel jsem, že údajně lovil holky."

„Ano," řekl Derek, „ten bar je vlastně pro svobodné. Kdyby tam přistihli někoho z nás zaměstnanců, vyhodí nás... A co ta otrava?"

„Bylo by zajímavé dovědět se, kdo měl toho večera službu v kuchyni. Ostrované, nebo lidi z pevniny? A co to bylo KM lidí? Jak tu práci dostali? Byl po té otravě někdo vyhozen z práce? Vyhodili někoho před tou otravou?"

„Ano, to je dobrá otázka."

„Jste dobrý herec, Dereku. Dokážete to zahrát, aniž byste se prozradil. A snadno navazujete přátelství. S vámi budou li lidé mluvit. Jestli něco vědí, budou jedině rádi, že o tom mohou mluvit s někým, kdo je se zájmem vyslechne a nic nevyžvaní. Jakou máte pracovní dobu?"

„Pracujeme na dvě směny, do oběda a do večere. To je dobré. Mám dost času na volejbal, zajezdit si na kole a seznámit se s nějakým děvčetem. Jak vám mám podávat zprávy?"

„Budu chodit často do hotelu na večeri. Nenápadně mi vsuňte zprávu na složeném kousku papíru do ruky."

„Jasně."

\

Ve středu zase přšelo. Jeden propršený den o dovolené může být svým způsobem dobrodružství. Dva propršené dny za sebou jsou nudné. Kočky se nudily a byly těžké jako olovo kvůli stoprocentní vlhkosti vzduchu, kterou nasákla jejich srst. Qwilleran se také nudil a duševně i tělesně si také připadal těžký jako olovo.

Nejdřív dal kočkám snídani a jako každý den je chtěl vyčesat. Mával kartáčem s rukojetí z lískového dřeva, který jim dala Polly k Vánocům, a volal: „Česání! Česání! Kdo chce být první?" Byl to Koko, přestože se mu Qwilleran pokoušel vstúpit základní pravidla kavalírství. Každá kočka má svou vlastní představu o tom, jak má česání vypadat. Koko přitom rád chodil a nutil tak svého lidského komorníka, aby za ním lezl po čtyřech. Yum Yum vůbec nepochopila, k čemu je to dobré, a rvala se s kartáčem, zatínala do něj drápy, kousala do něj a odstrkovala rukojeť. Každodenní rituál byl v podstatě fraška, ale byla to pravidelná předehra před jejich dopoledním spánkem a ony už na ni čekaly.

Qwilleran šel do penzionu, aby se nasnídal on sám. V kapse pláštěnky měl zastrčený Ostrov tučňáků a ve druhé hrušku, kterou našel včera v balíčku s obědem. K jeho překvapení nebyla cesta k penzionu příliš rozblácená. Na písčitém ostrově prosakovala voda do půdy jako přes síto. Postavil rozevřený deštník na verandu a šel přímo do zešeřelého slunečního sálu. Nikdo tam nebyl, takže mohl bez rozpaků dvakrát posnídat: benediktinská vejce s holandskou omáčkou a omelety s párky a k tomu jablečný mošt. Když odcházel, vyhnul se hráčům domina, ale zastavil se u mísy s ovocem a vyměnil si hrušku za dvě jablka, jedno červené a jedno zelené. Potud byl spokojený.

V chatě Čtyřce se nuda zhoršovala s každým kbelíkem deště. Pokoušel se číst, přecházel po pokojíku, snědl jablko, lehl si, že si zdřímne, uvařil si šálek kávy, pokoušel se něco originálního napsat. Jediné, co na svém psacím stroji vyprodukoval, bylo: „Vytrvalý déšť je snad přírodě ku prospěchu, člověku však přináší pramalou potěchu." Byla jedna hodina, když ze samé nudy snědl balíček s obědem ze Služeb pro rekreanty. Na to, že už byl den starý, nebyl špatný. Sekaná byla dokonce výborně okořeněná. Když kočky konečně s námahou rozlepily oči a zvedly se, kousek jim nabídl, ale neměly zájem."

„Taky dobře! Alespoň zůstane víc pro mě," řekl. „Nezahraje si někdo vzrušující partičku domina?" zeptal se jich.

Poznaly hnědou sametovou krabici a zaujaly svá místa. Yum Yum se usadila na stole jako rozhodčí a Koko se postavil na židli, připraven shazovat kostky na zem.

V zájmu vědeckého výzkumu a v naději, že ho napadne nějaké zajímavé téma pro jeho sloupek, si Qwilleran zapsal čísla na kotskách, které Koko shodil. Kupodivu to byla stejná čísla jako den předtím, jen v jiném pořadí: 5-6, 0-1, 6-6, 2-3.

A kocour nad ním znovu vyhrál. Dokáže snad vycítit, že na některých černých kostkách je víc bílých ok než na jiných? Jestliže ano, jaký má pro něho význam výhra? A zajímá ho vůbec? Nebo se mu snaží něco sdělit? Dvojitá šestka! Dvojitá pětka! Normálně obsahují jeho zdánlivě bláznivé metody nějaký vzkaz. Nebo je to jeho příspěvek do parapsychologie? Qwilleran byl přesvědčen o tom, že Koko ví mnohem víc než on sám.

Když hru ukončili a Qwilleran ukládal kostky zpátky do krabice, cítil se najednou hrozně sám. Neměl nikoho, s kým by si mohl o svých těžko pochopitelných teoriích promluvit. Polly mu jen zdvořile naslouchala. Riker si ho dobíral. Dokonce i policejní šéf mluvil o Kokových hrdinských činech s ironií. Třeba musí být člověk tak trochu podivín, aby věřil v nadpřirozenou vnímavost kocoura. Třeba by Hardingovi...

Z úvah ho vyrušilo hlasité zaklepání. Otevřel a uviděl pod sebou roztažený deštník a pod ním nataženou malou ruku, která mu podávala lístek.

„Děkuji," řekl Qwilleran. „Ty jsi Mitchell, viceprezident pro komunikaci?"

Poslíček něco zabřebentil a rozběhl se zpátky do penzionu.

Na lístku byl vzkaz od Lori: „Volal Arch Riker. Máte mu zavolat do redakce. Naléhavé."

Qwilleran vyfoukl vzduch do kníru. Co může být tak naléhavé? Včera mu odfaxoval svůj příspěvek a je dávno po středěční uzávěrce. Navíc stále lije jako z konve. Bude se muset přezout a vzít si pláštěnku. Potom ho napadlo, jestli déšť nenapáchal nějaké škody na jeho stodole. Viděl, jak se nad pevninou blýská. Obul si nepromokavé boty a vzal si deštník.

Hosté většinou posedávali v hale a hráli domino, nebo podřimovali v křeslech. Dokonce i siamky po dominu usnuly. Qwilleran cílevědomě zamířil k podestě, kde stál telefon, a zavolal do redakce. Ve sluchátku se ozval Ar-chův veselý hlas, což Qwillerana podráždilo. Jak je na ostrově čtyř jmen?"

„Mokro!" odsekl Qwilleran. „Co se děje, Archi?"

„Tvůj dnešní článek se mi líbí. Nikdo kromě tebe nedokáže napsat tisíc slov o ničem, a ještě to zní zajímavě."

„Někteří mí čtenáři říkají, že píšu nejen zajímavě, ale i trefně."

„To je možné. Kdy můžeme počítat s dalším příspěvkem?"

„To jsem měl zavolat jen proto? A to riskuju život, abych se dostal k tomu prokletému telefonu... Ale abych odpověděl na tvou otázku: Mluvil jsem s jednou místní obyvatelkou, která označila legendu o pirátech za absolutní nesmysl."

„Jen se toho tématu drž," radil mu Riker. „Je to hlavní moto hotelu."

„Vím, že Don Exbridge investoval celoživotní úspory do Černých triček, ale obyvatelé ostrova jsou proti. Nevidím žádný důvod, proč bychom tu jejich reklamu měli podporovat a udržovat při životě pochybnou legendu jen proto, že ten nápad pochází od našeho největšího inzerenta, který je naprostý ignorant."

„Klídek, Qwille! Copak se té obci tam neříká Pirátské město?"

„Tak jí říkají jen ignoranti zvenčí. Oficiálně se jmenuje Providence a cizí tam nejsou vítáni. Ve skutečnosti mám podezření, že ty takzvané metody se dají vysvětlit skrytým nepřátelstvím tamních usedlíků! Ten výbuch na člunu byl čtvrtý v pořadí a lidi odpovídající za bezpečnost provozu na vodě si pospíšili s vysvětlením, aby nikoho nenapadlo, že to nebyla nehoda. Až se sejdem, řeknu ti víc."

„Proto ti volám, Qwille!" řekl vydavatel. „Chtěli bychom s Mildred přijet na víkend. Než bude letovisko přeplněné. O příštím víkendu, jestli to není moc krátká lhůta. Zítra by se mělo vyjasnit a pak by mělo být chvíli hezky. Mohl bys pro nás něco rezervovat? Mildred by chtěla, abys našel nějaký pohodlný penzion."

Tím vylučuje Domino, pomyslel si Qwilleran. „Věříš mému úsudku?" zeptal se nahlas.

„Ne, ale jak se zdá, tak Mildred ano. Přijedeme v pátek k večeru a doufáme, že s námi v sobotu povečeříš."

„Uvidím, co pro vás dokážu sehnat. Zítra ti zavolám."

„Výborně. Jak to tam vypadá s komáry?"

„Není to tak zlé, když nejdeš do lesa. V oblastech, kde se to hemží turisty, je zahánění vůně fondánu."

Qwilleran pomalu sestupoval ze schodů od telefonního přístroje. Mrzelo ho, že už teď začal mluvit o sporné pirátské historii ostrova. Třeba mu Harriet lhala. Nebo vůbec neznala pravdu o předcích. V prehistorických dobách mohl být ostrov pirátskou výspou. (V Moose County bylo všechno, co se událo před válkou v roce 1812, prehistorií). Na pevnině byl jeden hoteliér, který těžil z toho, že tvrdil, že měl mezi piráty svého prapředka. Proč jsou ostrované na tuto možnost tak hákliví?

Dole u schodů ho zastavila Lori. „Je všechno v pořádku, Qwille?"

„Jen chybná čárka v mém článku," řekl pohotově. Pootevřel ústa, protože jí chtěl říct o tom, že přijede Riker, ale hned je zase zavřel. Nemůže přece žádat majitelku penzionu, aby mu doporučila nějaký luxusnější!

Později ho napadlo, že viděl v Harrietině kavárně u pokladny brožuru o penzionech se snídaní. Šel tam na večeři a objednal si zeleninovou polévku, dva hot dogy se vším všudy a jablečný závin se zmrzlinou. Slyšel z kuchyně, jak Harrieta vydává rozkazy jako velící důstojník. Při jídle četl text propagační brožury. V ní bylo Domino označeno za „zcela

ojedinělé" a zdejší snídaně za „chutné, vydatné a s láskou připravené. Penzion nově zrekonstruovaný, vybavený stylovým nábytkem z dvacátých let." U Racka nabízeli mosazné postele a klubovnu s kulečnickem. Penzion s názvem Loni u jezera měl krb z dlažebních kostek a sbírku vláček. Nic z toho by Rikerovými ani nehnulo.

Potom si přečetl o penzionu Island Experience:

„Okouzující prostředí a kultivovaná obsluha, starožitný nábytek. Snídaně pro labužníky! Postele s nebesy, ložní prádlo s paličkovanými krajkami a ručně vyráběné přikrývky. Každé odpoledne v pavilonu šampaňské na náklady penzionu."

To by Mildred nadchlo. Arch by určitě raději pil v pavilonu na náklady penzionu whiskey, ale bude umět ocenit ty starožitnosti. Když ještě žil dole na jihu se svou první ženou, byli zkušenými sběrateli. Poslední věta zaujala Qwillerana osobně: Majitelky penzionu paní Carla Helmuthová a Trudy Featheringová jsou bývalými členkami Klubu Grand Island. Z čiré zvědavosti na soukromý penzion na ostrově se rozhodl, že se nazítří za každého počasí zajde na Island Experience podívat. Odešel domů a přistříhl si knír.

Ve čtvrtek ráno svítilo sluníčko. Než se vypravil na snídani, připravil si Qwilleran věci, které si oblékne na návštěvu bývalých členek velkoostrovního klubu. Košili z přírodního hedvábí, kterou mu dala Polly k Valentinovi, nové kalhoty v barvě khaki a hnědé anglické boty.

Když vešel do jídelny, Hardingovi právě vycházeli. „Krásný den, do přírody ven!" pozdravila ho paní Hardingová. „Divoké květiny budou jistě v plném květu, ale nezapomeňte si vzít sprej proti hmyzu. Sprejujte se a modlete se, jak říká Arledge."

„S důrazem na to druhé," dodal její manžel. „Po tak silném dešti to venku bzučí jako rybník plný kvákajících ropuch."

„Abych nezapomněl," řekl Qwilleran, „když jste chodívali na návštěvu k Ritchiovým, nepotkali jste tam nějakého Featheringa nebo Helmutha?"

Manželé na sebe pohlédli, a pak řekli, je jim ta jména popadají mlhavě povědomá. „Neznali jsme žádného člena klubu dobře. Ritchiovi neměli o členech klubu a jim podobných valné mínění."

„To není důležité," řekl. Jen jsem slyšel, že jejich vdovy teď vedou penzion."

„Zajímavé," zamumlala paní Hardingová, ačkoliv na ní bylo vidět, že ji to vůbec nezajímá.

„Když snědl uzeného lososa s míchanými vejci a potom mrkvovou bublaninu se šunkou a čatní, vrátil se Qwilleran do Čtyřky, převléknout se do toho, co si nachystal na návštěvu dvou vdov. Když otevřel dveře od chaty, uslyšel, že se něco děje. A když vešel, uviděl to nadělení. Stolní lampa na zemi, převrácené křeslo, papíry poházené po stole. Na něco šlápl. Byla to dominová kostka. Do něčeho kopl. Bylo to zelené jablko. Koko běhal v kruhu jako šílený, skákal po nábytku, odrážel se od stěn a vřeštěl bolestí, nebo také nadšením. Zase jednou dostal amok.

„Stůj! Stůj!" volal na něho Qwilleran.

Koko ještě několikrát oběhl pokoj, pak se zastavil a olizoval si potlučené tělo. Yum Yum vylezla zpod pohovky.

„Ty lotře! Co je to s tebou?" huboval ho Qwilleran. Trpělivě uklízel pokoj. Nic nebylo rozbité. Stínítko lampičky upadlo a stojánek byl ohnutý, ale nic nebylo poškozené. Posbíral všechny dominové kostky roztroušené po zemi. Jen víko od hnědé sametové krabice chybělo. Snad se někde najde. Schoval krabici s dominem do zásuvky. Pak se šel do ložnice převléknout.

Nejdřív našel na podlaze ponožku. Pak uviděl kalhoty namačkané za nočním stolem. A kde je hedvábná košile? Po čtyřech lezl po zemi po pokoji a nakonec ji našel zmačkanou pod komodou.

„Ty d'áble!" vybuchl Qwilleran. „Nechal jsem ty věci právě vyprat a vyžehlit! Ted' si nic z toho nemůžu obléknout."

Koko zaujal ve dveřích svůj vyzývavý postoj. Napjaté nohy, ocas postavený a zahnutý a uši natočené do dvou různých stran.

Qwilleran padl na postel. Je možné, že Koko nechce, aby šel do Island Experience? Vždyť o těch vdovách a jejich penzionu nic neví, ani o důvodu, proč tam chce jít! Nebo, že by přece? V jeho kočičím mozku se něco odehrává!

Qwilleran rezignovaně pokrčil rameny. Nikdo by nevěřil, že se Člověk s jeho výškou, inteligencí, vzděláním a bohatstvím nechá tyranizovat pět kilo těžkým kocourem. Teď ztratil nejen vhodné oblečení, ale i chuť jít do Island Experience.

Zašel si pro láhev sody do ledničky a šel s ní na verandu. Pitím se uklidnil. Na verandě byl klid. Les byl po dešti nádherný. Před sítí proti hmyzu uviděl žluté květy, které tam předtím nebyly. Když ze křoví vyběhl králík a přiběhl těsně k verandě, zůstal Qwilleran tiše a nehybně stát. A pak zažil něco neuvěřitelného: kočky vyšly z chaty a zamířily ke králíkovi. Neplížily

se k němu pokradmu, neschovávaly se, nezaujaly nepřátelský postoj. Dívaly se na návštěvníka a on se díval na ně a chřípí se mu chvělo. Potom odhopkal.

Qwilleran dopil a šel se převléknout. Oblékl si letní džíný a tričko s dlouhým rukávem a na hlavu si posadil kšiltovku. „Hned jsem zpátky," řekl kočkám. Vzal si sprej proti hmyzu a vydal se k lesní cestě.

Před Pětkou stálo auto, ze kterého vynášeli malý klavír. Liri odemkla dodavatelům dveře od chaty, ale žaluzie byly stále stažené. „Ahoj, Qwille!" zavolala na něho. „Hotel jí půjčil klavír. Není to od nich hezké? Přijede sem o víkendu a už tu zůstane přes celé léto."

„Byla jste se někdy projít po té lesní cestě?" zeptal se jí.

„Neměla jsem čas, ale slyšela jsem, že je tam krásně."

Vstup do lesa vypadal záhadně a vábil Člověka, aby vešel. Cesta byla pokrytá jehličím a po dešti napitá vodou. Po obou stranách stály vysoké rovné borovice, jejichž koruny propouštěly sluneční světlo, zatímco duby a půvabné břízy vrhaly na cestu vzorované stíny. Po levé straně vybíhalo z hlavní cesty spousta pěšin ztrácejících se ve křoví a každá byla označená jménem namalovaném na šindeli, nebo na menším kameni: U RACKA... ISLAND EXPERIENCE. O kus dál uviděl větší značku: GRAND ISLAND CLUB - SOUKROMÁ CESTA, a potom přišly názvy s prošlou elengancí jako SEDM DUBŮ a BŘÍZY. Úzké pěšiny, temné a už ne tak lákavé, vedly do lesa po pravé straně. Občas bylo vidět tabule s nápisy jako: VSTUP ZAKÁZÁN, nebo PSI.

Qwilleran se vůbec nesnažil rozeznat rostliny a zvířata. Z vlastní nepříjemné zkušenosti poznal jedovatý brečťan, když ho uviděl, a věděl, která zvířata mají dlouhé uši a huňaté ocasy. Jinak byl botanický i zoologický analfabet. Prostě se mu líbilo být v lese sám se svými myšlenkami. Po včerejším dešti venku nikdo nebyl. Byl ve svém vlastním malém zeleném světě, ve kterém viděl a slyšel neuvěřitelné věci, a kde ho občas něco bodlo do krku. Cesta vedla dál a dál. Qwilleran zdolával mírná stoupání a procházel zalesněnými strouhami. Napadlo ho, jestli o tom bude schopen napsat tisíc slov.

Potom se do svěží, vlhké vůně lesa vmísila jiná vůně — bahnitá vůně močálu. Znovu si nasprejoval oblečení prostředkem proti hmyzu. Když procházel kolem skály s nápisem SOSNY, věděl, že brzy dojde k písčné duně, kde cesta končí. Rozhodl se dojít ještě k dalšímu ohybu cesty a pak se vrátit domů.

Když ale procházel kolem vysokého keře, zahlédl najednou o kus dál na cestě zjevení. Ustoupil o krok dozadu, aby ho zjevení nevidělo a aby mohl lépe posoudit situaci. Pak opatrně vyhlédl mezi větvemi. Zjevení na cestě byla žena... v rozevlátých svědích zelených šatech... s dlouhými hladkými vlasy jako mořská víla. Na okamžik se mu zatmělo v hlavě a uviděl před sebou vodní vílu, která zmokla v lese. Ale vidina rychle zmizela. Ta žena byla skutečná a očividně sledovala rostliny u země. Qwillerana napadlo: pozor na jedovatý brečťan, madam! Teď se sehnula a dotkla se listu, narovнала se a zapsala si něco do knihy, pak se obrátila na opačnou stranu cesty a prohlížela si jinou rostlinu. Divné oblečení na

botaničku, pomyslel si Qwilleran. Když šla Polly pozorovat ptáky, obula si turistickou obuv a džíny. Tato žena se pohybovala půvabně a šaty ten půvab ještě znásobily. Připadal si jako satyr z antické báje, který tajně pozoruje lesní nymfu.

Nečekaný výkřik ho vrátil do skutečnosti. Sáhla do nejnižšího porostu, vykřikla a uskočila.

Qwilleran se bez přemýšlení rozběhl a hloupě volal:

„Haló! Haló!“ „Ricky! Ricky!“ křičela v panickém strachu.

Co se stalo?“ volal a blížil se k ní.

„Had!“ řekla s hysterickým pláčem. „Uštknul mě! Myslím, že to byl ploskolebec... Ricky! Ricky!“

„Kde je?“

Levou rukou ukázala neurčitým směrem a upustila knihu. „Domů,“ zavzlykala.

„Pomohu vám. Kde bydlíte?“

„Sosny.“ Slábnoucím hlasem sténala: „Ricky! Ricky!“

„Jen klid! Já vás tam odnesu.“ Zvedl ji do náruče a zamířil k balvanu, který ukazoval správný směr. Šel rychlým pravidelným krokem. Žena byla překvapivě lehká. Vzdušné šaty ukrývaly hubené tělo. Držela si zápěstí na pravé nize, které rychle natékalo. „Nechte tu ruku volně viset,“ přikázal jí.

„Bolí to!“ zasténala. „Celá ruka mě bolí!“

Qwilleran přešel do mírného poklusu. „To bude dobré... odnesu vás domů.“ Doběhl s ní k balvanu a odbočil nu soukromou cestu. „Už to nebude dlouho trvat,“ uklidňoval ji zadýchaně.

„Zavoláme lékaře!“

„Ricky je lékař... Je mi tak zle!“ Pak podezřele ztichla a úzký obličej jí zbělel. Cesta končila. Uviděl před sebou zelený trávník. Stáli tam dva muži.

„Ricky!“ zavolal Qwilleran skoro z posledních sil.

Muži se polekaně zadívali jeho směrem. Jeden z nich se k němu rozběhl. „Elisabeth! Co se stalo?“

„Uštknul ji had,“ řekl Qwilleran.

„Já ji vezmu!“ Ricky ji vzal do náručí a běžel s ní ke golfovému vozíku, který stál poblíž. Rozjel se k řadě budov v dálce a mluvil do mobilního telefonu.

Druhý muž klidně dokončil golfový úder. „Odpáleno“ oznámil spokojeně. Pak se obrátil ke Qwilleranovi a řekl: „Měl bych vám poděkovat, že jste mi zachránil sestru. Říkali jsme jí, aby nechodila sama do lesa. Jmenuji se Appelhardt. A vy jste...?“

„Jim Qwilleran. Bydlím v Dominu. Náhodou jsem...“

„Cože?“ přerušil ho muž s nepříjemným úsměvem. „V té barabizně vážně někdo bydlí?“ Měla to být vtipná otázka.

Ale Qwilleranovi nepřipadala vůbec vtipná. Proto odpověděl stroze: „Doufám, že se brzy uzdraví.“ Otočil se a vracel se tak rychle, jak mu plíce dovolily. Slyšel sirénu. Byla čím dál hlasitější, pak ztichla. Qwilleran si představoval, jak sanitáři běží s nosítky, nakládají ženu do sanitky a volají vysílačkou vrtulník. „Ricky“ pacientku doprovodí. Je výhodné mít doma lékaře. Tuto nešťastnou událost nemohl Qwilleran přičíst ničím zlým úmyslům.

Když došel zpátky na hlavní cestu, sedl si na balvan, aby nabral dech, než se vydá na zpáteční cestu. Ucítil bodnutí do šije a zjistil, že někde ztratil sprej proti hmyzu. Vrátil se k místu, kde našel ženu, a ležel tam nejen sprej, ale i stříbrné pero a kniha v kožených deskách se zlatým písmem: „E. C. Appelhardtová“ Obsahovala seznam botanických názvů s daty a místy nálezů. Poslední zápis zněl: *Donnea muscipula* (mucholapka podivná).

Vracel se domů se svými nálezy a hlavou plnou zmatených myšlenek: Zvláštní žena... tak hubená... Jak může být stará?... Musí být ještě mladá... Bylo jí vidět na obličej, jak to bolí... Ale proč je tak hubená?... A kdo byl ten doktor?... Divný bratr... a divná žena... zvláštní oblečení... vlasy jako víla...

Když došel na konec lesní cesty a odbočil do chatové osady, vzpomněl si, jak Koko dostal amok a zničil mu hedvábnou košili a kalhoty. Jinak by teď seděl se dvěma vdovami v jejich

chatce a konzumoval nějaké občerstvení, místo aby riskoval infarkt kvůli záchraně mladé dámy v nouzi... A pak ho napadlo: Byl Kokův amok náhoda? Nebo co to vlastně bylo? Nikdy si nebyl jistý, zda Koka popadl záchvat šílenství kvůli tomu, že ho něco štíplo, že mu cuká v nějakém nervovém zakončení či ho svrbí ocas. Někdy měl jeho kocour zcela prozaické pohnutky. Jindy mu chtěl něco sdělit.

Kapitola devátá

Když se po epizodě na lesní cestě vrátil do Čtyřky, uviděl důvěrně známou scénku: kočky ležely na koženkovém křesle, které si zabraly pro sebe, Koko kousal Yum Yum do hřbetu a ona mu vylizovala uši.

„Odporné!" poznamenal Qwilleran.

Svlékl se a šel se osprchovat. Byla to sice dlouhá zacházka, ale musel se jít podívat do Island Experience a rezervovat Rikerovým pokoj. Odpočinul si a posilnil se občerstvením ze sáčku. Pak si oblékl jinou košili a druhé nejlepší kalhoty. Ty pomačkané nacpal do igelitové tašky, aby je znovu odnesl vyprat a vyžehlit.

Vydal se na cestu, ale neodolal pokušení a zašel do pensionu povědět Hardingovým o svém dobrodružství. Seděli na své oblíbené houpačce poblíž vstupních dveří, odkud viděli přicházet a odcházet všechny lidi.

„Právě jsem poznal některé členy královské rodiny," řekl jim, když vyšel po schodech.

„Appelhardtovy?" zeptal se vikář překvapeně. „Smíme se zeptat, jak k tomu došlo?"

Qwilleran jim vyprávěl, co se stalo, ale vynechal svůj sportovní výkon s hysterickou botaničkou v náručí. „Řekla mi, že bydlí v SOSNÁCH, a já jí pomohl dojít domů. Dva muži tam hráli na trávníku kriket a jeden z nich byl náhodou doktor. Odnal ji do golfového vozíku a myslím, že i ji nechal dopravit na pevninu vrtulníkem."

„No tohle!" zvolala paní Hardingová.

„Tři mouchy jednou ranou," poznamenal ironicky vikář.

„Ach Arledgi!" Plácla ho po ruce. „To říká pořád," postěžovala si Qwilleranovi.

Vikář řekl: „Co Ritchiovi prodali svůj dům, už jsme královskou rodinu neviděli. Jednou nás pozvali jako jejich přátele na zahradní slavnost do Sosen. Appelhardtová se tvářila jako královna matka."

„Pohoštění bylo prvotřídní," vzpomínala paní Hardingová. „A byli tam pávi, procházeli se po zahradě, roztahovali ocasy do vějířů a pokaždé, když to člověk nejméně čekal, vydávali ohlušující skřeky."

„Bohužel, Ritchiovi už tu nejsou a královská rodina ano," pronesl vikář smutně. „Zajímá by vás malý, autentický a historicky podložený příběh, pane Qwillerane?"

„Dokonce velmi!" Šel si pro židli a sedl si.

„Appelhardtovi koupili ve dvacátých letech od vlády západní polovinu ostrova a vyhnali z ní ostrovany, kteří se tam usadili sice bez řádného povolení, ale předtím tam byli trpěni. Založili Grand Island Club pro milionáře, kteří měli rádi přírodu - samozřejmě za předpokladu, že nebyla ponechána sama sobě, což by neposkytovalo dostatečné pohodlí. Povídal se, že koupili metr čtvereční za třicet dolarů. Myslím, že teď stojí třicet dolarů čtvereční centimetr," zakončil a tiše se zasmál sám pro sebe, až se rozkašlal.

Paní Hardingová zalovila v kabelce. „Tu máš, Arledgi, vezmi si pastilku proti kašli, a dávej si pozor!"

Qwilleran řekl: „Viděl jsem jejich panství jen na chvíli a ze zadní strany, ale připadalo mi velmi rozlehlé."

„To ano," řekla. „Kromě hlavního domu jsou tam ještě menší vily pro jejich ženaté syny, domky pro personál, koňské stáje, velký bazén a tenisové kurty..."

„Drahá, ty mluvíš jako realitní makléřka," dobíral si ji vikář.

Vrhla po něm káravý pohled a pokračovala: „Ženatí synové mají všichni své zaměstnání. Ta mladá žena, kterou jste poznal, je jejich jediná dcera. Neprovdala se. Jeden ze synů je velmi hezký. Byl několikrát ženatý, myslím. Zdá se, že nemá zájem o poctivou práci."

„Černá ovce," řekl pan Harding. „To je neodmyslitelné v každé zámožné rodině." Jeho žena řekla: „To bude zajímat i sestry Moseleyovy, pane Qwillerane. Ta dcera chodila do školy, kde učily. Jsem si jistá, že už jste se s Ednou a Edith seznámil, nemám pravdu?"

Jedna z nich mě oslovila u mísy s ovocem, ale nevím, jestli to byla Edna nebo Edith. Vychvalovala banány, jako by je sama dodávala."

„To byla Edna. Je větší a nosí brýle.“

„Ta s brýlemi je Edith,“ opravil ji manžel. „Edna nosí ortopedickou obuv a mluví tichým hlasem. Edith vyučovala dramatickou výchovu, mluví vždycky nahlas a zřetelně a má školený hlas. Edna vyučovala přírodní vědy, myslím. Je z těch dvou hezcí...“

„No, budu se muset omluvit,“ řekl Qwilleran, když se pan Harding nadechl. „Musím ještě něco důležitého zařídit. Dokončíme to později.“

Zajel do Služeb pro rekreanty a nechal si tam vyžehlit kočili a kalhoty. Shelley pozdravila jeho hedvábnou košili jako starou kamarádku. „Zacházíte se svými věcmi dost hrubě,“ řekla mu.

„To není moje vina. To tak vyváděl můj spolubydlící.“

„A vy mu to necháte projít?“

„Víte, on má čtyři nohy, ocas a ostré zuby,“ odpověděl na vysvětlenou.

„Aha, už mi nic nemusíte říkat! Nechte mě hádat! Máte německého ovčáka... Ne? Tak ohaře?“

„Zima, velká zima. Pomohu vám. Má tmavou masku.“

„Boxer!“

„Ne. Víte co?“ řekl jí. „Asi za hodinu si přijdu pro vyžehlené věci a vy se nad tím budete mít do té doby čas zamyslet.“

Island Experience byl poslední v řadě komerčně využívaných domů na West Beach Road a také nejimpozantnější. Venkovská letní vila byla zařízena se vkusem a bezpochyby za velké peníze. Místo verandy se podél přední strany domu táhla velká terasa, odkud byl pěkný výhled na jezero. Stály tam truhlíky muškátů s lososově růžovými květy, ale na křeslech s potahy ve stejné barvě neseděli žádní hosté.

Qwilleran předpokládal, že všichni sedí v pavilonu a pijí šampaňské na účet podniku. Zazvonil.

Přišla mu otevřít hezká, vkusně oblečená, zralá žena, a uvítala ho zářivým úsměvem. „Vítám vás v Island Experience! Jmenuji se Carla a jsem spolumajitelkou penzionu.“

„Já jsem Jim Qwilleran, špatně naladěný turista z pevniny.“

„Trudy!“ zavolala přes rameno. „Hádej, kdo je tady? Qwillovo pero osobně!“

Do haly vešla žena stylového vzhledu, stylové osobnosti a pružného kroku, usmála se a na uvítanou k němu vztáhla obě ruce. „Čtete v novinách všechny vaše sloupky a musím uznat, že jsou kouzelné! Vaše jméno je pojmem i v Chicagu. Hledáte pokoj? U nás jste srdečně vítán.“

„Upřímně řečeno, jsem na ostrově už od neděle,“ řekl. „A mám s sebou domácí zvířata, proto jsem se ubytoval v jedné z chat, které patří k Dominu.“

„Tak se přestěhujte sem a zvířata nechte v chatě. Služby pro rekreanty tam budou posílat někoho, kdo je nakrmí a vyvenčí.“

„To není tak jednoduché,“ namítl. „Ale děkuji vám za nabídku. Přišel jsem k vám kvůli ubytování pro přátele. Jsou to manželé a jmenují se Rikerovi. On je editorem těch novin, které čtete. Chtěli by přijet na ostrov přes víkend. Myslím, že by se jim váš penzion líbil.“

Rozhlédl se po hale a pootevřenými dveřmi si všiml, že vzácné starožitnosti jsou i v sousedních místnostech, i toho, že tu nejsou žádní hosté. Někdo byl v obývacím pokoji, ale ta žena měla lososově růžovou uniformu a oprašovala drobné předměty.

„Rády bychom vám ukázaly celý dům,“ nabídla mu Carla „Chtělo to odvahy, nechat nalakovat dřevěné obložení nabílo, ale domnívám se, že to zvyšuje účinek našich starožitností, nezdá se vám?“

V obývacím pokoji byly pohodlné pohovky, tvořící kontrast asi ke strohým těžkým stolům, psacím stolům a příborníkům. V jídelně stály windsorské židle a dlouhý stůl, jehož vznešený původ poznal dokonce i laik jako Qwilleran. V prvním patře byly zavřené jen jedny dveře. Otevřenými dveřmi bylo vidět do dokonale zařízených pokojů a ložnic, které jako by čekaly na to, že je přijdou vyfotografovat do některého z časopisů o kultuře bydlení.

„Myslíte, že by ti vaši přátelé chtěli apartmá?“ zeptala se Trudy a podala mu ceník pokojů.

Měli tu čtyři ložnice a dvě apartmá. Apartmá s výhledem do zahrady byl dvakrát dražší než ložnice a vůbec nejdražší bylo anglické apartmá s jakobitskou postelí s nebesy nesenými kroucenými sloupy.

„Myslím, že manželům Tiketovým by se nejvíc líbilo anglické apartmá," řekl a v duchu se bavil představou, jak se bude Arch durdit. Může si to dovolit, ale pořád si hraje na i chudáka. Kromě toho si už čtyřicet let dovoluje ironické poznámky na Qwilleranovu šetrnost. Nadešla hodina pomsty.

„Do anglického apartmá dáváme čerstvé květiny. Nevíte náhodou, jakou barvu má ta dáma ráda?" „Žlutou."

„Výborně! Ke tmavému dubu se žlutá bude dobře vyjímat. Zavoláme na pevninu a necháme přivést žluté květiny."

Když bylo všechno domluveno, pozvaly Qwillerana do pavilonu na šampaňské. „Kdybyste mi mohly nabídnout něco bez alkoholu, rád se napiju," řekl Qwilleran.

Pavilon byl obehnaný sítí proti hmyzu, a nejen proti hmyzu, ale i proti toulavým kočkám. Dva zdravě vyhlížející exempláře, obě březí, číhaly na zadním dvoře a Čekaly na předkrm.

„Všichni je tu krmí," sdělila mu Trudy. „Kočky na ostrově se opravdu přemnožily."

Seděli v bílých proutěných křeslech a mladá a vystrašená ostrovanka v lososově růžové uniformě přinesla šampaňské v ledu, sklenice a aromatizovanou minerálku pro Qwillerana. Pronesl přípitek na veselé majitelky penzionu, a pak jim položil obvyklou otázku: „Co vás přivedlo na ostrov?" Dámy se dorozuměly pohledem a pak začaly mluvit jedna přes druhou.

Carla: „Naše rodiny byly členy klubu Grand Island už od jeho založení, a tak jsme byly po celé léto sousedé, dokud..." |j

Trudy: „...nám nezemřeli manželé a dětem se víc nezalíbilo na Kajmanských ostrovech. A tak..."

Carla: „...jsme prodaly Členské průkazy a ..."

Trudy, „...začaly společně cestovat, kupovat starožitnosti a nocovat ve venkovských penzionech."

Carla: „Nakoupily jsme tolik věcí, že jsme měly dvě možnosti..."

Trudy: „Otevřít si obchod starožitnostmi, nebo penzion, atak..."

Carla: „Rozhodly jsme se pro penzion, protože rády poznáváme nové lidi a rády si hrajeme na hostitelky."

Trudy: „A pak jsme se dověděly o příležitosti na Hruškovém ostrově. Představte si, jak jsme byly překvapené, když..."

Carla: „...jsme zjistily, že je to náš Grand Island, jen s jiným jménem."

Trudy: „Měly jsme z toho radost, protože..."

Carla: „Ten ostrov v sobě má něco, co člověku nadosmrti přejde do krve."

Odmlčely se, aby nabraly dech, Qwilleran zamrkal a zatřepal hlavou. Seděl mezi nimi a rychle obracel hlavu z jedné na druhou, aby stačil sledovat jejich vyprávění. „Mohl bych si sednout tak, abych viděl na obě okouzující dámy?" zeptal se. A nepřeháněl. V duchu přemýšlel o tom, kolik kadeřníků, masérů, švadlen, plastických chirurgů, dentistů a učitelů správné dikce a zabarvení hlasu se podílelo na vytvoření těch dvou dokonalých žen. S každou sklenkou šampaňského, které si dolévaly z láhve, však jejich příjemné hlasy stoupaly o oktávu výš.

Hrozně nešikovná mladá ostrovanka, která se usilovně snažila dělat všechno správně, přišla do pavilonu s podnosem malých francouzských obložených chlebíčků, a poctivě se snažila nést ho rovně. Když odešla, zeptal se Qwilleran: „Zaměstnáváte ve svém penzionu ostrovany?"

„Dlouho jsme to probíraly. Don Exbridge chtěl, abychom zaměstnaly studenty z pevniny, ale naše rodiny odjakživa zaměstnávaly ostrovany a nám s nimi bývalo dobře. Jsou prostě neoddělitelnou součástí ostrova, chápete."

Přišla další láhev chlazeného šampaňského a další láhev minerálky s příchutí kiwi a Qwilleran se zeptal: „Zmínily jste se o tom, že jste prodaly své členství. Nemovitosti ne?"

Ženy si vyměnily pohled, který říkal: Máme mu to říct? Na konec podlehly jeho přímému pohledu a nevtíravému vystupování a uvolnily se tak, že se nakonec nemohly dočkat, až mu všechno vypoví.

„Tak tedy," začala Trudy, „když jsme se rozhodly prodat svůj majetek, který patřil od dvacátých let našim rodinám, dozvěděly jsme se, že je musíme prodat zpátky klubu a to za jeho cenu, která byla mnohem nižší než tržní. Tak to bylo ujednáno v původní smlouvě. Nemohly jsme proti tomu nic dělat."

Karla ji bojovně přerušila: „Kdyby byl můj manžel ještě naživu, určitě by našel nějakou mezeru ve smlouvě, věřte mi!"

„Grand Island Club vede rodina Appelhardtova, která ho založila, a paní Appelhardtova, matka, je nelítostná," řekla Trudy.

Carla: Já říkám, že je to harpyje! Bylo mi líto jejích dětí. Vyrůstaly s našimi. A ani jedno se nepovedlo tak, jak by si byla přála."

Trudy: „Vyšší spravedlnost! Chtěla mít ze svého nejstaršího advokáta. Vystudoval práva, ale neudělal advokátské zkoušky."

Carla: „Z druhého měl být kardiochirurg. A čím nakonec je? Vynikající veterinář. Od malička miloval zvířata."

Trudy: „A dcera? Taková hubená a křehká!"

Carla: „A co teprve nejmladší syn! Už ho vykoupila ze tří manželství."

Trudy: „Kdyby to nebylo tak smutné, bylo by to k smíchu." Carla: „Proč se vůbec žení?"

Trudy: „Protože je to prost'áček, který neumí říct ne."

Když si rozjařené majitelky penzionu nechaly přinést třetí láhev Šampaňského, Qwilleran se zvedl, poděkoval jim za pohoštění a řekl, že má ještě jinou schůzku. Zanechal je, veselé a uvolněné, sedět v proutěných křeslech a vydal se po West Beach Road zpátky. Po cestě přemítal o intrikách, které se odehrávají za Zlatou oponou. Vyzvedl si vyžehlené oblečení a šel do Domina zavolat Rikerovi do kanceláře. Nechal mu vzkaz u sekretářky, že mu rezervoval pokoj.

Je tady. Chcete s ním mluvit?" zeptala se ho Wilfred.

„Nemám čas. Přišel bych pozdě na schůzku." Qwilleran věděl, že by první otázkou jeho přítele bylo: „Kolik?"

Na zpáteční cestě ho zastavily sestry Moseleyovy. „Vy jste opravdový hrdina!" řekly mu. „Hardingovi nám řekli o té záchranné akci."

„Náhodou jsem byl v pravý čas na pravém místě."

„My jsme Elizabeth dobře znaly," řekla ta brýlatá. „Chodila k nám do školy v Connecticutu. Když jsme si přečetly v novinách o letovisku na Hruškovém ostrově a rezervovaly si tady dovolenou, netušily jsme, že pojedeme na její milovaný Grand Island."

„Už jste ji viděly?"

„To ne! Nechceme se vnucovat," řekla ta hezčí s příjemným hlasem. „Vypadá dobře?"

„Nikdo nevypadá dobře, když ho uštkne had."

„Málo pravdu." Usmály se jeho pohotové odpovědi.

„Ale mám-li vám odpovědět po pravdě, tak mi připadali nezdravě hubená."

Jedna sestra tiše řekla druhé: „Tak už má zase problémy. Nejí. Škoda, že se nemůže dostat z toho prostředí."

Qwilleran si v duchu vybavil obraz malé bohaté víly. „Byla to dobrá studentka?" zeptal se.

„Ano," řekla Edith. „Od malička měla soukromé učitele a hodně četla, ale když přišla k nám, byla na dně s nervy. Všichni jsme se snažili, aby začala víc jíst, zvednout jí náladu a začlenit ji do studentského života na škole."

„Do jisté míry se nám to povedlo. Měla jít studovat na vysokou školu, ale... nic z toho nebylo. Důvod jsme se nikdy nedověděly. Nějakou dobu jsme s ní udržovaly písemný kontakt, ale ona se postupně stahovala zpět do svého světa. Chudinka Elizabeth!"

Qwilleran skryl zvědavost za otázkou: „A když teď vidíte svůj milovaný ostrov, co si o něm myslíte?"

„Není to to idylické místo, jaké jsme čekaly," přiznala Edna. „Bambovi jsou příjemní lidé, ale pochybujeme o tom, že tu zůstaneme celých čtrnáct dní."

„Ostrov ani nemá hruškovitý tvar," řekla Edith. „Objely jsme drožkou obě pobřeží a zjistily jsme, že ostrov má tvar rovnoramenného trojúhelníku."

Edna řekla: „Měl byste o tom napsat do svého sloupku, punc Qwillerane."

Když se loudal do Čtyřky, v duchu si kousek po kousku skládal obraz královské rodiny. Dcera, která nechce jíst... syn, který se stále žení a nemůže přestat... promovaný právník, který nedokázal (nebo nechtěl) složit závěrečné zkoušky z advokacie... lékař, který dal přednost léčbě zvířat... autokratická matka typu harpyje.

Když přišel domů, hned napsal krátký dopis paní Appelhardtové: „Přiložené věci jsem našel na lesní cestě. Doufám, že se vaše dcera brzy uzdraví." Podepsal se: J. Qwilleran. Pak se s knihou a stříbrným plnicím perem vydal opět na cestu do Služeb pro rekreanty.

Shelley byla za pultem. „Zase vy?" podivila se. „Nebyly vaše věci dobře vyžehlené?"

„Nepřišel jsem si stěžovat," odpověděl jí. „Až na stopy po žehličce na zádech u košile."

Její vylekaný pohled se rychle změnil v úsměv. „Ó, vy jeden šovinisto! Co pro vás můžeme ještě udělat?"

„Mohli byste zabalit tyhle věci a odnést je na jednu adresu na West Beach Road? Stačí i zítra."

„Jistě. Mám tu pěknou krabici a balící papír s racky." „To není dárek," řekl. „Na druhé straně nechci, aby to vypadalo jako po domácku vyrobená bomba. Tady je průvodní dopis a toto je adresa." Podíval se jí přes rameno na druhý konec místnosti. „Vy necháte kocoura, aby se drbal v ohrádce pro děti?"

„To ne! Ne! Ven!" křikla na kocoura, vyhnala ho ven a práskla za ním dveřmi. „Někdo nechal otevřené dveře. To je Hannibal, toulavý kocour, který tu bydlí."

„Toulavý kocour, který tu bydlí, to zní jako protimluv," řekl.

„Hannibal ví, kde dostane dobře najíst. Jak vám chutnal náš balíček k obědu?"

„Sekaná byla vynikající. Mohli byste mi posílat každý druhý den celý bochník? Zaplatím předem."

„Samozřejmě!" řekla Shelley. „Začneme od zítřka. Midge dělá dvoukilové na sendviče a kilové na svačiny."

„Kilové bohatě stačí."

„To je pro vašeho spolubydlícího?" zeptala se a pohlédla mu do očí. „Ten váš spolubydlící je mýval, že?"

Shelley vypadala tak vítězoslavně a tak spokojená sama se sebou, že dobrosrdečně odpověděl:

„Jak jste to uhodla?"

Kapitola desátá

V pátek ráno otevřel Qwilleran kočkám ke snídani konzervu s humřím masem. „To je teď na nějakou dobu poslední konzerva, kterou dostanete. Po zbytek dovolené budete dostávat domácí sekanou, kterou nám každý druhý tlen přivezou na kole. To je dobrá zpráva. Špatná zpráva je, že jste mývalové.“

Po tak dlouhém soužití s těmi dvěma mlsouny už znal, co nejraději jedí: čerstvě upečenou krůtu, domácí sekanou a konzervovaného lososa, ale jen prvotřídní kvality. Přesto teď jedly humry, až hlasitě mlaskaly, mrskaly ocasy a zuby jim cvakaly o talíř. Yum Yum po každém soustu zvedla hlavu, aby se přesvědčila, že tam Qwilleran ještě stojí. Pak mu vyskočila na klín. Pil kávu, hladil ji po srsti a zahrnoval jí lichotkami. Říkával tomu důvěrná chvilka po dobré snídani.

Toho večera dostaly jíst dřív než jindy, protože Qwilleran chtěl jít na poštu, dřív než ji zavrou. Nakrájel sekanou na malé kostky, odhadem pět šestnáctin palce a řekl jim: Abyste neřekly, že pro vás nikdy nic neudělám.“ Byly nezvykle tiché a seděly dál než jindy. Položil jim velkoryse naložený talíř na podlahu a ustoupil, aby se pokochal jejich chutí k jídlu. Kočky se opatrně připlížily k talíři a hned ucouvly. Qwilleran ochutnal jednu kostku sekané. Byla dobrá. S dobrým svědomím mohl říct, že je chutná. „Ochutnejte! Uvidíte, že vám bude chutnat!“ Ale kočky se vzdálily se skloněnými hlavami a svěšenými ocasy.

„Nemyslete si, že tu budu stát a dělat reklamu na kočičí žrádlo takovým rozmlsancům jako jste vy!“ Nechal talíř stát na podlaze a šel se převléknout na cestu do centra.

Letovisko se připravovalo na rušný víkend, jak všichni doufali, i když to zatím bylo spíše přání než jistota. Zapřažené drožky stály v řadě u přístavního mola trajektu. Vynášeli z něj zboží pro obchod s lahůdkami a se smíšeným zbožím, především pivo. V obchodě s tričky lákali turisty na možnost nechat si cokoliv potisknout motivem podle vlastního výběru ze vzorů rozvěšených venku.

S nadějí se šel Qwilleran zeptat na poštu, ale z Oregonu mu nic nepřišlo. Předpokládal, že se má Polly na dovolené dobře, že pozoruje papuchalky, směje se se svou bývalou spolubydlící z koleje a že mluví o něm.

Nějakou dobu pozoroval rekreanty, kteří vystupovali s dětmi z trajektu. Jejich křik prořezával ticho na břehu jezera. „Synku, nenakláněj se přes to zábradlí!.... Mami, vzalas mi kolečkové brusle?... Podívej se, kolik je tu koní! K čemu tady jsou?... Tati, může se ostrov potopit?“

Mezi novými příchozími bylo šest s batohy. Dalo se usuzovat, že půjdou na víkend stanovat k majáku a že budou létat z dun na rogalech. Byli to pohlední mladí lidé, jak Qwilleranovi připadalo. Dívky působily zdravě, muži sportovně a všichni byli opálení. Další cestující, která vyšla z trajektu, byla doktorka June Halliburtonová, jejíž zavazadla odnášeli do drožky. Na hlavě měla letní klobouk, který chránil její bílou pleť a rudé vlasy před sluncem.

Ve vstupní hale hotelu si Qwilleran vzal páteční vydání Všehochuti a s překvapením si všiml titulku na první straně:

HADÍ UŠTKNUTÍ - OBĚŤ PŘEPRAVENÁ Z OSTROVA VRTULNÍKEM

Oběť hadího uštknutí byla ve čtvrtek dopravena vrtulníkem šerifovy kanceláře do nemocnice v Pickaxu. Elizabeth C. Appelhardtová, 23 let, která bydlí přes léto v Grand Island Gubu, byla již dnes, po včasném zásahu lékařů, v dobrém stavu, jak nám sdělil tiskový mluvčí nemocnice. Vrtulník šerifovy kanceláře byl tento měnic třikrát nasazen k záchraně lidského života.

Šerif bude asi jediný, kdo z toho článku bude mít radost, uvažoval Qwilleran. Stále se snaží o své znovuzvolení a také o to, aby dostal víc finančních prostředků na zakoupení záchranných vrtulníků. Královně matce by se nelíbila jakákoliv publicita, neboť představuje vniknutí do | posvátné soukromé sféry její rodiny. Oběti uštknutí se nebude líbit, že byl zveřejněn její věk.

Don Exbridge dostane záchvat vzteku, protože článek vyznívá tak, že je na ostrove životu nebezpečno.

Z kanceláře obchodního vedoucího bylo slyšet hádku a Qwilleran viděl Exbridgeovu holou hlavu a šermující ruce. Exbridge křičel: „Odstraňte ta nemožná trička z toho obchodu! Kde si myslí, že jsou? Na nějakém orientálním bazaru?“

Když otevřeli jídelnu, zamířil Qwilleran k k rezervačnímu pultu.

„Ahoj, pane Qwillerane! Jste tu brzy,“ uvítal ho Derek Cuttlebrink v plné nádheře pirátského kostýmu s třírohým kloboukem a zlatou náušnicí. „Dnes večer jste sám?“ „Ne, mám s sebou svého přítele Anatola France.“ Ukázal mu knihu Ostrov tučňáků. „Chtěl bych klidný stůl, kde bych si mohl číst. A na zítra ráno bych chtěl rezervovat na osmou hodinu stůl pro tři osoby.“ Tlumeným hlasem se zeptal: „Už jste něco zjistil?“

Derek důležitě přikývl. „Navázal jsem kontakt,“ zamumlal a tvářil se, že si prohlíží seznam rezervací. „Co v neděli večer? Končím dřív.“

„Přijďte ke čtvrté chatě za penzionem.“

U krabí polévky a cajunských vepřových kotlet dočetl knihu do konce. Když vycházel z jídelny, z kanceláře obchodního vedoucího bylo slyšet další zlostný řev. Po nějaké chvíli vyběhl ven Dwight Somers. Když zahlédl Qwillerana, řekl mu: „Potřebuju panáka! Pojdte do baru!“

Šel napřed k boxu, aby měli klid, a objednal si dvojité martini. „Ten chlap dostává hysterické záchvaty, když všechno nejde podle jeho představ. A člověk se nesmí pokoušet mluvit s ním rozumně, jinak mu utrhne hlavu. Divil bych se, kdybych tu vydržel do čtvrtého července. Buď mě propustí, nebo budu sedět v base za vraždu!“

„Co se zase stalo?“ otázal se Qwilleran účastně.

„Už je to směšné, Qwille. Ta otrava kuřecím masem ho nevyvedla z míry, protože mohl rozehrát své konexe a zařídit, aby to nemělo žádné následky, ale drobnosti ho dohánějí k šílenství. Třeba ti demonstranti o minulém víkendu, kritické dopisy od čtenářů a ten článek o té uštknuté v dnešních novinách. Říkal mi: „Koho zajímá, že takovou nafrněnou bohatou holku uštknul had?“ Prý jsou to nedůležité věci, které jen poškozují image letoviska, které je požehnáním pro všechny. Když noviny psaly o rozhodnutí okresní správy, že na ostrově provede postřik proti hmyzu, vrhli se na něho všemožní lidé a on za to dával vinu vám, novinářům, že jste ten článek uvedli na titulní straně.“

„Tak nevím, máme noviny, nebo reklamní agenturu?“ opáčil Qwilleran.

„On není hloupý, ví, že tisku nemůže nic předepisovat,“ řekl Dwight. „Ale dostává z toho záchvaty vzteku! Když ho v zájmu služeb pro širokou veřejnost na něco upozorním, tak se na mě vrhne. Počkejte, až uslyšíte jeho poslední geniální nápad!“ Dopil zbytek martini a pokynul číšníkovi.

Qwilleran mu poradil, aby si objednal i něco k jídlu. „Já si dám kávu a nějaký moučník...Tak sem s tím jeho posledním osvíceným nápadem!“

„Víte, on se bojí, že sem přijede velké množství rodin s pěti dětmi a piknikovými koši místo kultivovaných hostů, jaké si představoval. Proto chce nabízet letní víkendy za paušální ceny, se vším komfortem, ale omezené na tři osoby a jen dospělé. Je v tom zahrnutá doprava z pevniny na ostrov soukromým člunem, na pokojích květiny a šampaňské, snídaně do postele a o svatojánské noci večere s tancem.“

„To zní dobře,“ řekl Qwilleran.

„Chtěl by to organizovat venku, bílé ubrusy na stolech, čerstvé květiny, tři sklenice na víno, lucerny, hudebníci, kteří by chodili mezi stoly, a číšníci v bílých sakách s černými motýlky. Žádná pirátská trička! Bylo by to prima, kdyby se to odehrávalo u bazénu, a kdyby se rozpršelo, mohli by se všichni přesunout dovnitř. Ale má to jeden háček on chce, aby se to konalo u majáku!“ Dwight se dlouze napil dvojitého martini.

„Umíte si představit, co by to chtělo za organizaci?“ pokračoval. „Za prvé, potřeboval bych celou armádu vozidel na přepravu stolů, židlí, přenosného tanečního parketu, prostírání, ohřívacích plotýnek, chlazeného vína a chemických toalet. Tam nahoře nic není. Dál bych

potřeboval armádu drožek na přepravu hostů. Terén u majáku není rovný. Jak zařídit, aby se stoly a židle neviklaly? Vítr bude cloumat ubrusy, odnášet ubrousky, zhasínat svíčky, převracet petrolejky a rozbíjet jim skleněné cylindry a dokáže sfouknout i jídlo z talířů! A představte si, kdyby začalo pršet!"

„Copak Don nikdy nebyl u majáku?" otázel se Qwilleran.

„Pochopitelně tam byl, ale on se nikdy nenechá od ničeho odradit realitou ani zdravým rozumem." Na to téma si umím představit humorný skeč," řekl Qwilleran. „Všichni hosté jsou na skále, v povznesené náladě, rozparádění, a ono začne pršet. Nedá se nic dělat. Drožky se vrátily do stájí. Všichni promoknou na kost. Steaky plavou na talířích. Hřmí a blýská se. Pak se ozve patnáct metrů od ušních bubínků přítomných siréna oznamující mlhu. Hosté propadnou panice. Dva utečou do přenosných toalet a nechtějí ven. Myslím, že to nabízí nepřehrné množství komických situací."

„To vůbec není legrační," řekl Dwight, ale přesto se zasmál, a pak se pustil do steaku. Po chvíli řekl Qwilleranovi. „A co jste celý týden dělal vy?"

„Nic moc. Zachránil jsem jednu vílu před jistou smrtí, to je všechno." Popsal mu příhodu podrobněji než předchozím posluchačům.

„To je typické," řekl Dwight závistivě. „Člověk, který se topí v penězích, má to štěstí, že může zachránit bohatou dědičku. Jaká je?"

„Štíhlá jako duhový pstruh, vlasy dlouhé jako víla a nosí volné vzdušné šaty, pod kterými možná ukrývá rybí ocas. Mám vás s ní dát dohromady?. Kdybyste přišel o místo, bylo by jistě užitečné mít po ruce bohatou dědičku."

„Ne, děkuji. Odměna patří vám," řekl Dwight. „Co nového u Polly?"

Ještě mi neposlala ani pohlednici, ale vsadím se, že každý večer volá do Pickaxu a mluví s Bootsiem."

„Závidím vám váš vztah s Polly, Qwille. Jste dobří přátelé, je vám spolu dobře a ponecháváte si volnost. Já jsem v Moose County skoro rok a doposud jsem neměl štěstí. Už jsem pozval na večeri všechny svobodné ženy v okruhu padesáti mil s výjimkou Amandy Goodwinterové, a u té možná přece jen skončím, protože prozatím žádná z těch žen nevyhověla lakmusovému testu. Hixie Riceová je můj typ, pokud vás to zajímá, jenže ona žije s tím doktorem."

„To dlouho nevydrží," ujistil ho Qwilleran. „Hixie s nikým dlouho nevydrží, a to bude platit i pro vás."

Dwight řekl v rozpacích: „Dokonce jsem vyvezl June Halliburtonovou do Palomino Paddocku a zaplatil za večeri polovinu týdenního platu. Ale byl to totální výbuch!"

„Co se stalo?" zeptal se Qwilleran, ač si to uměl představit.

„Vždyť ji znáte! Je hezká, má talent a dobré reference, ale říká hrozné hlouposti! Pili jsme šampaňské za sedmdesát dolarů a ona se na mě podívala tím svým významným pohledem a řekla: „Vy jste pohledný, inteligentní muž, Dwighte. A máte osobnost. Proč si neoholíte ty hrozné vousy a nekoupíte si nějaké pěkné tupé?" To je pro ni typické, flirtuje s muži, jako by se jí líbili, a pak je nečenaně nakopne. Jak dobře ji znáte?"

„Dost na to, abych věděl, že bych ji nechtěl poznat lépe."

„Já ji povážuju za dravou misantropku."

„To je trefné, nechceme-li používat hrubá slova," řekl Qwilleran. „Na svatbě Rikerových koketovala se všemi muži, včetně ženicha. Polly ji nemůže vystát. Když se ty dvě potkali, srší jiskry tak, že byste si od nich mohl zapálit cigaretu."

„Už jste o June psal ve svém sloupku?"

„Málem. Měl jsem v úmyslu udělat s ní interview o tom, jak vyučuje na školách hudební výchovu, ale ona mě chtěla pozvat na přátelskou návštěvu k sobě do bytu. Když jsem trval na tom, že za ní zajdu do kanceláře, zjistil jsem, že se s ní žádný rozhovor udělat nedá. Byl to slovní fotbal. Ona určovala pravidla hry, byla stále u míče, kladla otázky a pokaždé se vyhnula tématu. Nakonec vyhrála na body, ale výsledné skóre vyznělo v můj prospěch — napsal jsem o ní nic."

„Vy lidi od médií máte vždycky poslední slovo. Myslím, že jsem si zvolil špatné povolání."

Qwilleran na to řekl: Jednou jsem po divadelním představení pozval Comptonovy na skleničku. Přivedli i June. Nezůstala dlouho. Řekla, že ji bolí hlava z kruhového prostoru a šikmých ramp. Ve skutečnosti byl příčinou Koko. Když se někomu upřeně zadívá na čelo, je to, jako když se vám do mozku zavrtává vrtačka."

„Co proti ní měl?" zajímal se Dwight.

„Asi se mu nelíbila její vůně."

„Od tohoto víkendu tu zůstane přes celé léto."

„Já vím," řekl Qwilleran. „Viděl jsem ji přijet trajektem se spoustou zavazadel. Házela očima po jednom členovi bezpečnostní hlídky na koni. To byl taky Exbridgeův geniální nápad?"

„Ne, to ona za ním přišla."

„Co ona chce dělat v tomhle necivilizovaném prostředí? Se svými talenty patří do nějakého města na jihu. Budu se jednou muset zeptat Lyla Comptona, jak skončila v Moose County. To on ji angažoval."

„Lyle sem přijede v neděli večer. Bude mít přednášku o Skotsku. Máte už nějaký plán na víkend?"

„Jen ráno posnídám s Archem a Mildred," odpověděl Qwilleran. „A mám v úmyslu vyhýbat se své muzikální sousedce, jak jen to půjde."

Když se Qwilleran vracel do Domina, musel ustoupit na krajnici, aby kolem něho mohly projet sanitky, které si to hnaly po nábrežní silnici. Napadaly ho nízké domněnky, jako třeba, že nějaký člen Grand Island Clubu dostal infarkt, nebo se převrhla drožka s turisty, nebo chlapec, který se vykláněl na trajektu přes zábradlí, spadl u majáku z útesu. Když přišel k penzionu, sanitky se vracely do centra a bylo slyšet vrtulník Šerifovy kanceláře.

Když Qwilleran zamířil ke vjezdu, hosté houpající se na verandě na něj upírali zvědavé pohledy. Někdo zavolal: „Mitchelli, už je tady!" Čtyřletý chlapec se rozběhl do kanceláře a hned z ní zase vyběhl s obálkou, která měla na přední straně důležitě vypadající emblém, a podal mu ji.

Paní Hardingová řekla: „Přinesl to člověk v zelené livreji. Přijel v moc hezké bryčce tažené krásným koněm."

Když se Qwilleran vrátil do chaty, dovolil kočkám očichat obálku a jim se rozechvěly čumáčky vzrušením. V obálce byl dopis tohoto znění:

Vážený pane Qwillerane,

prokažte nám prosím tu čest a přijměte pozvání na odpolední čaj v neděli v naší rezidenci Sosny. Chtěli bychom vám osobně poděkovat za záchranu naší dcery Elizabeth po oné nešťastné události. Je již mimo nebezpečí - s velkým potěšením vám sdělujeme, že se zítra vrátí na ostrov. Bude nám ctí poslat pro vás v neděli ve čtyři odpoledne kočár.

Podepsáno „Rowena Appelhardtová". To bude zřejmě královna matka, usoudil Qwilleran, a dopis je nutno brát jako královský rozkaz dostavit se do Buckinghamského paláce. Alespoň uvidí ty pávy. Mimoto paní Hardingová fíkala, že se tam podává vynikající občerstvení.

Kočky chodily kolem něho a mňoukaly. Připadaly mu hubené a hladové. Šel se podívat do jejich talíře. Byl prázdný, ale kousky sekané byly roztahané po podlaze v kuchyňském koutě. Byly už oschlé a vypadaly odpudivě.

„Styďte se!" vytkl jim. „Toulavé kočky by za tu sekanou vraždily! A vy uděláte dobře, když si na ni zvyknete, protože nám jí dodají dalších osm liber."

Posbíral oschlé kousky a odnesl je na ulici do starého keramického ptačího koupadla, kam teď lidé dávali potravu toulavým kočkám. Než stačil zbytky vysypat, vynořily se z ničeho nic tři

divoké kočky a začaly se rvát o svůj podíl. Pak uviděl Nicka Bambu, který byl na víkend doma a zatloukal hřebíky do dřevěné konstrukce.

Co to děláte?" zeptal se ho.

„Stavím podstavec, aby kontejnery na odpadky nestály na holé zemi. Bude to čistší a toulavé kočky budou moct spát pod ním. Lori to napadlo.“

„Vy asi nikdy neodpočíváte, co, Nicku?“

„V porovnání s mou prací ve věznici je tohle skvělý odpočinek. Prožil jste příjemný týden? Objevil jste něco?“

„Zatím jsem jen oťukával a navazoval kontakty. Přijďte zítra ke mně do chaty, tam to probereme.“

Poté zašel Qwilleran do haly pro jablko, ale zjistil, že tentokrát jsou na míse jen hrušky. Z arkýře, kde hrála tříčlenná rodina domino, zaslechl zprávy v rádiu. Zašel tam a požádal je: „Mohl bych si ty zprávy poslechnout? Chtěl bych vědět, jaké bude zítra počasí.“

„To jste právě zmeškal,“ oznámil mu otec rodiny a obrátil se na syna: „Vzpomínáš si, co říkali o počasí, Bradě?“

Chlapci bylo asi deset a na svůj věk vypadal velmi chytrý. Na sobě měl tričko s nápisem: ZEPTEJ SE MĚ. Odpověděl zevrubně: „Silný vítr, který se k půlnoci utiší. Vlny tři až čtyři stopy vysoké. Zítra bude slunečno a teplo, mírný vítr z jihovýchodu, který se odpoledne stočí na jihozápad. Nejvyšší zítřejší teploty 24 stupňů Celsia, nejnižší...“

„Tiše,“ přerušil ho otec, zvedl ruku a naklonil hlavu k rádiu. Hlasatel právě říkal: „...policejní hlášení z Hruškového ostrova, kde byl dnes večer zastřelen jeden z rekreantů. Oběť je dospělý muž, který se vznášel na rogalu nad písečnou dunou na severním konci ostrova. Jeho společníci zaslechlí výstřel a rogal spadlo do mělké vody jezera. Místní dobrovolná služba první pomoci konstatovala podchlazení a velkou ztrátu krve a nechala ho přepravit šerifovým vrtulníkem na pevninu. Na příjmu v pickaxské nemocnici zjistili, že muž během transportu zemřel. Na ostrově se po celý den ozývaly výstřely, což tam není nic neobvyklého. Podle sdělení šerifovy kanceláře se pravděpodobně jednalo o zbloudilou kulku z pušky nějakého lovce. Jméno oběti není prozatím známo, ale podle informací policie se nejedná o obyvatele Moose County.“

„Nám nikdo neřekl, že se na ostrově střílí!“ řekla matka. „Nesnáším zbraně!“

Na zpáteční cestě do chaty Qwilleran uvažoval: Další incident! Nick nebude v noci spát starosti o budoucnost penzionu. Ta paní, co nesnáší zbraně, přemluví svého manžela, aby odjeli z ostrova předčasně... Sestry Moseleyovy budou rády, že odjedou dřív... Ti dva muži, co vypadali jako detektivové a už odjeli, se zase vrátí na ostrov.

Počítal na prstech: Za prvé - otrava jídlem. Za druhé - utonutí v bazénu. Za třetí - pád na schodech. Za čtvrté - exploze na člunu. Za páté - výstřel... Rozmanitost incidentů na něho silně zapůsobila. Zdánlivě spolu nesouvisely, s výjimkou toho, že oběťmi byli ve všech případech turisté a že se události odehrály v pravidelných intervalech. Qwilleran si představoval konsorcium sabotérů, z nichž je každý specialistou v jiném oboru. Ostrované jsou zásluhou těžkého života velmi rafinovaní, šikovní a vynalézaví. Jediné, co ho překvapilo, byl Kokův nezáměr a naprostý nedostatek spolupráce. V minulosti pokaždé vycítil přítomnost zločinu a se svým citlivým čumáčkem vyčlenil stopy a indicie. Třeba mu podnebí na ostrově otupilo smysly. Jednou už sice svým chováním Qwillerana přiměl k tomu, že byl v pravý čas na pravém místě, ale to nesouviselo s těmi pěti podezřelými případy.

V chatě se na něho siamky znovu dívaly vyčítavě a hladově a on musel projevit velkou sílu vůle, aby jejich trikům nepodleh. Dá jim křupavé lupínky na dobrou noc, ale nic víc. A ráno jim dá ke snídani opět sekanou a jestli jí sežerou, nebo ne, bude jejich problém.

Po setmění rádi všichni tři sedávali na verandě chráněni sítí proti hmyzu a naslouchali tajemným zvukům vycházejícím ze stromů a ze křoví, ale dnes večer se z Pětky ozývala hra na klavír, hlasy, hudba z desek a smích, které přírodu přehlušily.

Qwilleran rozeznával hlasy. Byly dva, jeden ženský, druhý mužský. Později bylo slyšet víc hudbu a hlasy byly tlumené. Zašel dovnitř, chvíli si čet, dal kočkám lupínky a šel si lehnout.

Za chvíli usnul a zdál se mu podivný sen : Obyvatelé Hruškového ostrova byli tučníci a turisté byli papuchalkové. Potom přiletěl velký orel bělohlavý a pokoušel se přitáhnout ostrov k pevnině, ale sestřelil ho jeden z lovců králíků a ostrov se potopil na dno jezera.

„Páni!“ zamumlal Qwilleran, když se probudil a posadil se na posteli. Z vedlejší chaty slyšel veselé hlasy, které se loučily. Muž, který tam byl na návštěvě, odcházel se svítilnou a Qwilleran doufal, že v jejím světle uvidí jeho tvář, až bude míjet Čtyřku. Ne že by se ho to týkalo, ale byl od přírody a díky svému povolání dobrým pozorovatelem. Ale když návštěvník zamířil na lesní cestu, vzbudilo to jeho zvědavost.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Qwlleran o tom ještě nevěděl, ale bitvu o sekanou prohrál. V sobotu v šest ráno mu před ložnicí stály a mňoukaly dvě hladové rozhořčené siamky. Vydržel to hodinu a potom se jen v pyžamových kalotách a bos vydal do kuchyně, aby těm nevděčným tvorům připravil další talíř sekané. Když jí krájel – tentokrát na maličké kousíčky, ne na kostky – byly zticha. Když postavil talíř na zem, byly také zticha. Jen k němu nevěřicně vzhledly, jako by chtěli říct: Co je to? To snad zase mám jíst psí žrádlo? Když pak otřepaly přední tlapy a znechuceně odcházely od talíře, ozvalo se zaklepání na dveře.

Na Qwilleranových hodinkách bylo čtvrt na osm. To musí být Michal, kdo jiný by to mohl být? Možná mu nese vzkaz od Rikra. Třeba včera v noci nepřišel. Třeba se vyskytlo něco nečekaného. Zneklidněn šel otevřít.

Nemile překvapen se ocitl tváří v tvář June Halliburtonové, oblečené. Hleděla na něho přes kouř cigarety, kterou elegantně držela v ruce. Prohlížela si jeho pomačkané pyžamové kalhoty a potutelně se usmívala. „Nechcete jít se mnou na snídani? Nemusíte se převlékat.“

„Promiňte, ale já budu schopen něco sníst až za pár hodin,“ mluvil se. „Běžte beze mě. Zdejší snídaně jsou výborné.“

„To já vím,“ opáčila povýšeně. „Strávila jsem v téhle chatě dva víkendy a zahřívala jsem vám postel. Řekl vám už někdo, že jsem dostala na starost program v hotelu? Místo toho, abyste tu jen tak seděl a lenošíl, byste pro mě mohl napsat nějaké texty. Nemohu zaručit, že je použiji, ale vy byste se pocvičil.“ Svě ironické poznámky trousila s nestoudným úsměvem, který pro ní byl charakteristický asi jako obchodní značka.

Qwilleran psával kabaretní scénky už na koleji, když ona ještě cumlala dudlík. Než si stihl promyslet šťavnatou odpověď na hranici slušnosti, objevil se za ním Koko, vyskočil mu na rameno, jako by byl připraven skočit po ní, a měřil si vetřelce svým leaserovým zrakem.

„No, bude lepší, když přijdete do Pětky – něčeho se napijeme, poslechneme si hudbu, prostě cokoliv – a kdykoliv.“ Odhodila cigaretu, pohodila hlavou, až jí lesklé rudé vlasy odlétly na záda, a pomalu odcházela.

Koko skočil na zem a Qwilleran řekl: „Díky. Jsi prima kluk! Víš co udělám? Nakrájím pár uzených ústřic a smíchám vám je s tou sekanou.“

Obě siamky se pustily do exotického pokrmu a vybraly z něj jen ústřice. Sekanou nechaly.

„Ty kočky!“ řekl Qwilleran. Proti nim nemá člověk šanci.“

On sám měl ke snídani housky se šunkou a sýrovou omáčkou, a potom zapečenou tresku a míchaná vejce. Přišel pozdě a v jídelně už byl obsazený jen jeden stůl. Rodina, která se nastěhovala do Dvojky, měla dítě, které sedělo na vysoké dětské židličky, a které učaroval Qwilleranův knír. Kdy se nevyhnutelně setkali očima, sjela ze své židle a na nejistých nožičkách zamířila k jeho stolu. Nabídla mu kousek rozžvýkaného toustu.

„Sandro, neobtěžuj pána,“ napomenul jí otec.

„Je to hodná holčička,“ řekla na vysvětlenou matka.

Qwilleran v duchu záupěl. Měl pocit, že je obklíčen mlsnými kočkami, dotěrnými klavíristkami a teď ještě dětmi, které s ním chtějí navázat přátelství. Když se vracel do Čtyřky, cvičila klavíristka akordy a prstoklad. Byla to protivně monotónní hudba, při níž se nemohl soustředit na čtení ani na psaní. Konečně na chvíli přestala a jemu se ulovilo. Pak někdo zaklepal na přední dveře. Podrážděně otevřel.

„Dobré jitro, Qwille,“ pozdravil ho Nick Bamba. Držel za ruku své dvě děti. „Lovey by se chtěla podívat na vaše kočky a toto je Jason, který zrovna dokončil první třídu. Pověřili jsme ho vynášením odpadkových košů a košů na papír.“

„Učili jsme se o indiánech, squaws a mučednických kulech,“ řekl blondatý chlapec. „Bydleli ve wigwamech s dírou nahoře, aby mohl unikat kouř.“

Qwilleran se zeptal: „A jak se má dneska ráno naše budoucí prezidentka?“

„V dubnu dva,“ řekla a natahovala se po Yum Yum, která zalezla pod gauč. Koko si je nevraživě prohlížel.

„Kočky se bojí," řekl jí otec, „ale už jsi je viděla a můžeš jít zase domů... Jasone, odveď sestřičku nazpět. My i s panem Qwilleranem máme důležitý obchodní rozhovor."

„Jasně!" řekl Jason. Vzal sestřičku za ruku a vedl ji zpátky k penzionu. Lovey se zklamaně ohlížela.

Nick podal Qwilleranovi igelitový sáček. Jsou tam nějaké hrušky, Qwille. Koupil jsem jich ve výprodeji patnáct kilo, ale musí se hned sníst."

„Děkuji. Půjďme si sednout na verandu?"

„Zůstaňme raději tady uvnitř. Dnes ráno je bezvětří a hlasy se nesou daleko. Už jste byl v centru? Prvním trajektem přijeli demonstranti. Jsou proti postřiku proti komárům."

„Co říkáte na to, že byl zastřelen ten rogalista?"

„Šerif to svedl na zbloudilou kulku z lovecké pušky. Ale já říkám, že náš šerif vykládá pohádky. A co je nového u vás, Qwille?"

„Angažoval jsem špeha, kterého jsem pověřil, aby na celé věci pracoval zevnitř. Podle mě je mezi obyvateli ostrova utajená nenávist. Neútočí, ale infiltrovali do letoviska jako pomocné síly v kuchyni, drožkáři, obsluha, pomocní číšníci, dělníci v docích a všechno možné, o čem nemáme ani potuchy. Nemluví. Jsou jako tiché stíny. Jsem přesvědčený o tom, že vaše schody byly v naprostém pořádku, dokud se do nich jeden z těch tichých ostrovanů nepustil. Možná pod pláštěm tmy vytahal nějaké hřebíky. Bohužel, nemám žádné důkazy...Je něco nového o té drůběží farmě vLockmasteru?"

„Vyšetřování skončilo do vytracena," řekl Nick. „Nikdo přece neumřel. Všichni na to chtějí zapomenout. K otravě jídlem občas dojde."

„Jak se asi zachová Exbridge na včerejší střílení, které skončilo smrtí?"

„Není to určeno k zveřejnění, Qwille, ale on lobuje za to, aby byl lov na ostrově zakázán. Střelba z pušek znervózňuje turisty, zejména ty z velkoměst."

Qwilleran řekl: „To bude vybrané sousto pro demonstranty! Králíci jsou hlavním zdrojem potravy ostrovanů I důležitý hospodářský faktor."

„Chcete ještě něco slyšet, jen tak mezi námi? Don chce, aby okresní správa nechala vyasfaltovat pobřežní cestu a táhnout ji i přes duny, aby vedla kolem celého ostrova."

„Víte, že ochránci přírody jsou velmi citliví, pokud jde o duny, a lidé, kteří tu bydlí přes celé léto, budou bojovat proti asfaltování do poslední kapky své modré krve. Co na všechny ty změny říkáte vy s Lori?"

„No, není to přesně to, o čem jsme snili - ani vzdáleně, ale jsme teď v rozjetém vlaku oběma nohama a každým dolarem, který máme, i těmi, které nemáme."

„Nicku, já jsem nerad pesimista, ale vsadím se, že příště přijde Exbridge s projektem na golfové hřiště. Potom by zrušili zákaz motorových vozidel. U majáku budou obytné přívěsy, motorky, ucpané silnice a čerpací stanice. Výfukové plyny otráví zvířata i rostliny a lesy budou postupně ztrácet listí a v Pirátském městě se začnou stavět a prodávat byty. Ostrov bude provrtán studnami a septiky, až jako cedník klesne na dno jezera."

„Qwille, já doufám, že o něčem tak šíleném nenapíšete do toho svého sloupku. Náš rozhovor byl ryze soukromý." Nick vstal. „Musím jít pokračovat v práci... Na shledanou, drobotino," řekl kočkám.

Qwilleran ho doprovodil kus po cestě. Toulavé kočky se jako obvykle potulovaly kolem kontejnerů. „Jsou všude," řekl Nick. „U restaurací, piknikových stolů, v docích, zkrátka všude, kde je něco k žárdu. Exbridge chce, aby je hlavní hygienik nechal zlikvidovat."

„Jestli to navrhne, rozpoutá novou americkou revoluci."

„Proboha to neříkejte, Qwille."

Qwilleran náhle vzhlédl. „Co je to za rámus?"

„To jsou lidi, kteří tu pořádají piknik a jednodenní výletníci," odpověděl Nick. „Měli by být na veřejné pláži na opačné straně ostrova, ale jim se víc líbí náš písek. Člověk jim to těžko může vyčítat."

Qwilleran se rozloučil a přešel cestu k pláži, kde křičely děti a házely po sobě pískem a královsky se přitom bavily. Několik mladistvých mělo rádia puštěná naplno a volejbalisté na

sebe pokřikovali dobře míněné pohružky a urážky. Při pohledu na to dostal Qwilleran nápad na satiru o turistice. Vrátil se do své chaty a postavil psací stroj na malý jídelní stůl. Napadl ho skeč o turistech, kteří přijíždějí na víkend za paušální cenu. Učinkující budou dva – pár v sandálích, šortkách a tričkách s emblémem hruškového ostrova. Děj se bude odehrávat na hotelové terase s houpacími židlemi. Turisté se v nich budou houpat, živit se z fasovaných balíčků a nahlas číst propagační leták:

FANTASTICKÝ VÍKEND
PLNÝ ZÁBAVY A HER
NA PŘEKRÁSNÉM HRUŠKOVÉM OSTROVĚ
POUZE ZA 149,50 UDF
(Pro děti do dvanácti let cena o 15% vyšší)

Pátek odpoledne... Na letišti vás přátelsky uvítá náš vedoucí, který vám rozdá visačky na zavazadlo ve tvaru hrušky (1ks na osobu) a poukázku na slevu v prodejně s tričky. Okamžitý odlet do kouzelného okresu Moose County na palubě luxusního jednomotorového letadla s bezpečnostními pásy a ochrannými přilbami. Během letu bude letuška roznášet oříšky. Let proběhne pouze s jedním mezipřistáním (pro doplnění paliva, opravy a použití WC). Přílet na letiště v Moose County a nástup do pohodlně přestavěného školního autobusu, který vás odveze do restaurace s nepřetržitým provozem známé svým paštikami a dušeným zelím. Po chutném jídle pojedete do historického hotelu Booze, který stojí v panenskou přírodou obklopeném městečku Brr situovaném na břehu jezera, kde strávíte první vzrušující noc.

Sobota.... Po snídani, která je zahrnutá do ceny zájezdu (výběr: žemle a vdolečky) nastoupíte na kouzelný starý trajekt poháněný parou, který vás převeze na druhou stranu jezera k ostrovu. (Záchranná kola na palubě, doporučujeme pasažérům, aby před odchodem z hotelu použili WC). Využijte jedinečné příležitosti ke krmení racků, poletujících nad trajektem. Pro cestující nad 75 let jsou na palubě připravené skládací židle (na vyžádání nutno předložit rodný list).

Po příjezdu na fantastický Hruškový ostrov budete odvezeni do obdivuhodného hotelu Hruška, kde se zapíšete do knihy hostů a každý z vás obdrží repelent. Váš první den bude patřit jen vám – můžete se jít projít po ostrově, zaplavat si v hotelovém bazénu, nebo se houpat na některé z padesáti houpacích židlí na terase hotelu. Můžete se dívat na přistávající trajekt, na to, jak z něj vykládají náklad, psát pohlednice, nakupovat trička nebo mlsat. Prostě se bavte podle své chuti. Chtěli byste prožít dobrodružství? Zajděte si na kamenitý břeh jezera připomínající francouzskou Riviéru a hledejte acháty. (Poplatky za drožky, zapůjčení kol a rybaření a za oběd nejsou zahrnuty v ceně zájezdu).

Váš první vzrušující večer na ostrově začne nezapomenutelnou večeří, jejíž hlavní chod je kuřecí specialita šéfkuchaře. Po něm si může vybírat z celé řady hříšně dobrých moučníků: hručky Romano, hrušky Chantilly, nebo hrušky Escoffier. Po večeři následuje živá zábava, jejímž zlatým hřebem bude mistr harmonikář z Moose County. Dáte-li přednost tomu strávit zbytek náročného dne na svých pokojích, najdete na polštáři fondánovou kostku v dárkovém balení. Přejeme sladké sny!

Neděle... Den začíná bohatou snídaní formou švédského stolu, kde najdete 85 různých pokrmů (můžete si vybrat čtyři podle vlastní chuti). Potom všichni nastoupí do speciálního povozu se slámou, který vás odveze po zcela ojedinělé West Beach Road k majáku. Po cestě uvidíte letní sídla bohatých a slavných! Můžete si vyfotografovat pitoreskní maják! Uvidíte místa, kde ztroskotaly stovky lodí a utopily se tisíce lidí! Zažijete vzrušující mrazení při zvuku výstřelů z lesa. Po obědě, (který není zahrnut v ceně) nastoupíte na trajekt a rozloučíte

se s kouzelným Hruškovým ostrovem. Bude to zážitek, na jaký nezapomenete... To vše za pouhých 149,50 USD (při obsazení všech tří lůžek na pokoji)! V ceně je zahrnuto dvoudenní pojištění a jedna kočka, kterou si může každý z vás vzít domů — vybarvení podle vlastního výběru (černobílé dočasně došly).

Při psaní se Qwilleran dostal do dobré nálady, což mu přišlo vhod, vzhledem k tomu, že měl strávit večer s Rikerovými. Před osmou hodinou si zavolal drožku a zajel pro ně do jejich penzionu.

Jak se vám líbí v Island Experience?" zeptal se jich.

Je to jako sen!" zvolala Mildred. „Majitelky penzionu jsou okouzlující dámy."

„Zato jejich ceny jsou astronomické!"* zavrčel Arch. „Víš, kolik jsme zaplatili za to naše apartmá, které jsi nám rezervoval? Mimo nás je tam už jen jeden host. To tě mělo varovat!"

„Ale zařízení je exkluzivní," oponovala Mildred. „A v našem apartmá je překrásná květinová výzdoba. Růžové karafiáty a hledíky."

„Upřímně řečeno, já si myslím, že ty dvě ženy mají ten svůj penzion jen pro zábavu," řekl Arch. „Odečítají si ho 11 Lun, protože je ztrátový, a vysedávají v tom svém pavilonu, kde hojně nasávají."

„Ano, zdá se, že opravdu dost pijí," souhlasila Mildred, která se vzdala alkoholu. „Ó, to je nevkusná budova!" dodala, když jejich drožka projížděla kolem Domina.

„Ale oblíbená," řekl Qwilleran.

„Protože jsou tam rozumné ceny," poznamenal podrážděný Riker.

Když dojeli k hotelu, protlačili se mezi demonstrujícími, turisty a potulnými kočkami. Mildred prohlásila, že je to nepořádek. Ve vstupní hale ohodnotila černé vlajky jako příliš tmavé. Pak uviděla za rezervačním pultem Dereka Cuttlebrinkaina. Učila ho na střední škole a pokaždé, když vystupoval v ochotnickém divadle v Pickaxu, mu nadšeně tleskala. „Dereku, co ty tady děláš?" zavolala na něho.

„Tento týden hraju kapitána Hooka. Příští týden King Konga." Hbitě jim přidělil stůl ve výjimečně pěkném zákoutí v Korzářském sále. Nenápadně vtiskl Qwilleranovi do ruky lístek, a ten ho rychle schoval do kapsy.

Jelikož se tři týdny neviděli, měli si naši tři přátelé hoděně co vyprávět. O muži, kterého sestřelili nad dunou, o sporu ohledně postřiku proti hmyzu a o tom, co se stalo v redakci. Pak se Riker zeptal Qwillerana: „Myslíš, že má smysl, abys tady ztrácel čas? Nedá se říct, že bys přetěžoval fax svými příspěvky."

„To jsi sem přijel proto, abys zkontroloval svého otroka?" bránil se Qwilleran.

„Nezapomeň, že ti tenhle pobyt platí noviny."

„No," začal Qwilleran opatrně, protože Riker neměl tušení o skutečném důvodu jeho zdejšího pobytu, „mám spoustu poznámek a namluvených pásků, ale potřebuji ještě trochu času, abych to všechno utřídil. Například jsem zjistil, že Hruškový ostrov vůbec nemá tvar hrušky. Možná kdysi měl, ale časem ho eroze zformovala do rovnoramenného trojúhelníka."

„To je tedy převratný objev," odtušil Riker suše. „Napiš na toto oduševnělé téma tisíc slov. Doporučoval bys další změnu názvu ostrova? Třeba Řecký ostrov?"

Přinesli jim hlavní chod. Qwilleran jim doporučil cajunské menu a všichni tři si objednali vepřové kotlety étouffé.

„Poslyš, to jsou obyčejné naklepané vepřové kotlety, hodně okořeněné," řekl Riker. „Mildred je dělá podobně. Kolik platí tomu šéfkuchaři z New Orleansu?"

Zatímco se věnovali jídlu, vyprávěl jim Qwilleran podrobně o incidentu s hadem, včetně svých domněnek, obav a závěrů. Jediné, Čeho se mi při zkoumání lesních cest dostalo, byla příležitost vyzkoušet si své znalosti první pomoci, ale nakonec se to vyplatilo," zakončil.

Mildred to zaujalo. Dokonce i Riker projevil zájem a chtěl vědět, proč se tahle událost nedostala do novin. „Mohli z toho být senzační článek: Oblíbený pisatel pravidelného sloupku zachránil bohatou dědičku.

„Na té události je možná ještě něco víc. Ta rodina je vskutku neobyčejná a já jsem na zítřejší odpoledne pozvaný na čaj.“

„Apropos čaj," řekla Mildred, „byl jsi v jejich čajovně? Podávají pravý čaj nalévaný z buclatých anglických konvic do Šálků z průsvitného porcelánu a k němu si můžeš vzít máslových sušenek, kolik dokážeš sníst.“

Na to řekl její manžel: „My jsme s Qwillem snědli ve Skotsku tolik máslových sušenek, že nám to vystačí na celý život. To by mě sem jako turistu rozhodně nepřilákalo. Ty dvě ženské tu v žádném případě žádné velké obchody nedělají.“

„Byli jste se podívat ve starožitnictví?" zeptal se jich Qwilleran.

„Ano, a poznali jsme majitelku obchodu," řekla Mildred. „Bydlí v Island Experience. Dnes ráno jsme ji viděli u snídaně, ale byla dost rezervovaná.“

„Nedivím se, že má v tom svém obchodě tak vysoké ceny," podotkl Riker. „Musí platit své apartmá s čerstvými květinami ašampaňským. Kromě toho bych řekl, že má pochybnou nabídku zboží. Má tam imitace, které vydává za pravé sklo z období Deprese. V dnešní době je hodně podvodů s předkolumbijskými soškami, se zdobenými mušlemi a ozdobenými japonskými knoflíky netsuke. A tak dumám, jestli se v tom jen nevyzná, nebo vědomě podvádí.“

„Co by asi na tuhle informaci řekl Exbridge?" zeptal se Qwilleran. „Připadá mi, že vede celý zdejší podnik dost přísně.“

„No, já mu to neřeknu. Poslední dobou je s ním těžké vyjít. Myslí si, že nám bude diktovat, co máme psát v novinách.“

U moučníku — obligátního koláče s pekanovými ořechy - se Mildred zeptala na kočky.

„Ko ko se učí hrát domino," odpověděl Qwilleran. „A pokaždé nade mnou vyhraje.“

„To by nemělo být těžké," poznamenal ironicky Riker.

Co říkáš tolika toulavým kočkám na ostrově?"

Mildred, která byla aktivistkou ve spolku pro humánní zacházení se zvířaty, se toho hned chytila: Jsou přemnožené! A to je nehumánní. Aby se tu udržela zdravá kočičí populace, mělo by se začít s jejich kastrací a následným vypouštěním zpět do přírody. Tak jak to děláme na pevnině.“

Riker se k ní přidal: „Naše redakční poznámky nakonec přesvědčily byrokraty, že je to nejen humánní, ale v konečném důsledku dlouhodobě levnější, než je nechat vyběhat.“

Qwilleran, který rád uváděl věci do pohybu, dostal nápad a lstivě navrhl: „Proč sem nepošleš nějakého reportéra, aby si o těch toulavých kočkách promluvil s turisty, podnikali i se samotným nejvyšším bossem? Mohl by ti dodat pár dobrých fotografií.“

„Jen neposílej mého zetě," řekla Mildred. „Roger by dostal alergickou vyrážku dřív, než by trajekt přistál u břehu.“

Když po večeri jeli kočárem po nábrežní cestě, vysvětloval jim Qwilleran, že bydlí v chatě toho „nevkusného" penzionu, aby ušetřil novinám výdaje. Pak požádal kočího, aby na chvíli zastavil a ukázal Rikerovým čtyři mohutné kmeny ve vstupní hale penzionu a chatky v Dominovém poli.

„Nemáš z toho klaustrofobii?" zeptal se ho Riker.

Kočky a Mildred se radostně vítaly (jednou jim dělala čtrnáct dní hospodyně). Pak se Mildred vzrušeně zeptala: „Odkud máš tohle?" a ukázala na dvě kožené masky.

„To jsem dostal k narozeninám," odpověděl Qwilleran, protože považoval za rozumnější neříkat pravdu. „Víš něco o tomhle artiklu? Jsou z kůže.“

„Ano, vím," odpověděla, „je to stará benátská práce. Něco takového teď začal dělat jeden mladý umělec na jihu. Podle původních postupů a s vynikajícím výsledkem.“

Potom se Rikerovi vrátili do penzionu. Všem třem se společný večer líbil. Obvyklé špičkování, otevřený rozhovor a výměna novinek. To, co se Qwilleran dověděl o Noisette, v něm posílilo podezření, že je to podvodnice. Proč je na ostrově? Sedl si na verandu a poslouchal June Halliburtonovou, která hrála jazz. Zase u ní byl na návštěvě nějaký muž. Tento měl mladší hlas.

Kočky seděly u něho. Už byli zase kamarádi. Než odešel na večeri, nedal jim už sekanou, ale se zaťatými zuby jim otevřel konzervu lososa. Když si Šel lehnout, večírek v sousední chatě byl ještě v plném proudu. Derekova vzkazu si všiml, teprve až vyprazdňoval kapsy. Na lístku bylo jediné slovo: Gumbo. Později, když zhasl, slyšel, jak se June loučí se svým hostem. Viděl světlo baterky, kterou si návštěvník svítil na cestu - nešel po lesní cestě, ale po hlavní cestě, která vedla Dominovým polem. Byla to vysoká hubená postava, která připomínala strašáka, a patřila Dereku Cuttlebrinkovi.

Kapitola dvanáctá

Dodávka dalších dvou liber sekané v neděli ráno posílila Qwillerana v jeho rozhodnutí a přetahování mezi člověkem a kočkami začalo nanovo. „Berte, nebo nechte stát," řekl jim. A ony nechaly stát,

V neděli však nastal obrat v Qwilleranově pátrání, které se nepříjemně protahovalo. Jel na Čaj k Appelhardtovým a jeho tajný agent mu předal první hlášení. Lyle Compton přednášel v hotelu o Skotsku a Yum Yum něco" našla mezi polštáři na gauči.

Když se Qwilleran oblékal na snídani, zaslechl melodické broukání, což znamenalo, že Yum Yum buď vyškabuje hřebík z nějaké škvíry, nebo se pokouší vytáhnout zásuvku od psacího stolu, nebo odněkud vytahuje Mračnou hračku. Seděla na pohovce a nejdřív jednou přední tlapkou a pak druhou lovila za polštářem. Když její škrábání a hrabání nabralo na rychlosti, šel jí na pomoc. Ined jak vyndal polštář na sezení, popadla do zubů kus zmačkaného papíru a odnesla si ho na verandu, tam si s ním několik vteřin hrála, a pak na úlovek zapoměla.

Vypadal jako kousek popsaného notového papíru a Qwilleran ho zvedl.

„Dé-éj!" protestovala, když jí vzal její objev.

„Nn-é!" odpověděl.

Uražená jeho výsměchem se Yum Yum odebrala do kouta a tam si sedla, zády k němu.

„Promiň, drahoušku. Už to nikdy neřeknu," omluvil se jí.

Ignorovala ho.

Když papír vyhledal, našel na něm telefonní číslo. Podle tří prvních číslic poznal, že jde o místní číslo, ale nebylo ani na stanoviště drožek, ani do hotelu, což by poznal. Podle excentrického písma ho napadla June Halliburtonová a druh papíru jeho domněnku potvrdil. Pravděpodobně jí vypadl, když bydlela v téhle chatě. Položil si otázku: Kdo jí asi měl zavolat na ostrov? Netýkalo se ho to, ale přesto ho to zajímalo. Může to číslo vytočit a hned zavěsit, nebo říct, že chce mluvit s Ronaldem Frobnitzem.

Při prvním pokusu - když šel do penzionu na snídani - bylo obsazeno. Po lančmítu, vejcích naměkko a kukuřičné kaši s párky (připadalo mu, že Lori pomalu docházejí nápady) zavolal na číslo znovu. Po několika zvoněních se ozval nepříjemný hlas: „Sosny, vrátnice."

„Promiňte, to je omyl," omluvil se. Proč měla June zavolat do vrátnice k Appelhardtovým bylo ještě podivnější i než otázka, proč měla vůbec někomu na ostrově volat. Byla tu pochopitelně ještě možnost, že se při volbě čísla zmýlil. Zkusil to ještě jednou a uslyšel stejný hlas: „Sosny, I vrátnice." Tentokrát zavěsil bez omluvy.

Toho dne Qwilleran dlouho přemýšlel, co si má obléknout na čaj. Nepojede tam ani jako zvědavý novinář, ani, jako utajený Sherlock Holmes a není ani obyčejný občan, kterého královská rodina milostivě vpustí do svého domu. Pojede tam jako hrdina, který (pravděpodobně) zachránil život jejich dcery. Navíc není jen Elizabeth bohatá dědička, on sám je dědicem Klingenschoenova majetku a Klingenschoenova nadace by mohla koupit Sosny i celý Grand Island Club a udělat z něj přírodní rezervaci. Ta představa se mu zalíbila. Neoblékne si ani hedvábnou košili, ani lehkou modrou bavlněnou, na které je na první pohled patrné, že je z butiku - další dárek od Polly. Ne, obleče si košili z indické bavlny, která vypadá, jako by byla dvacet let praná v Ganze a vytloukaná o kameny, takže získala jakousi obnošenou eleganci.

V této košili a skoro bílých plátěných kalhotách, které yypadaly anglicky, vyšel ven a čekal na bryčku, která ho měla vyzvednout ve čtyři. Vůz, který zastavil před penzionem u stání pro kočáry, vyvolal u hostů na verandě obdivný šepot. Kůň s lesklou srstí — úplně jiný než ti chudáci, kteří tahali místní drožky - byl zapřažený před vznesenou bryčku z lakovaného dřeva a kůže.

Kočí v zelené livreji s emblémem v podobě jablka seskočil dolů a řekl: „Pan Qwillum, pane?"

Ukázal na sedadlo po levé straně a mrštně se vyšvihl zase nahoru. Byl jako mládě vydání starých vyhublých ostrovanů, kteří jezdili s drožkami.

Když jeli po West Beach Road, Qwilleran poznamenal, že je hezky.

„M-hm," odpověděl kočí.

„Jak se jmenujete?"

„Henry."

„Krásný kůň."

„Mm"

„Jak se jmenuje on?"

„Skip."

„Myslíte, že bude pršet?" Byl překrásný den a na obloze nebyl jediný mráček.

„Možná."

Když přijeli k Sosnám, projela bryčka otevřenou branou kolem nezvykle velké vrátnice a zajela k zadní domovní zdi. Zastavila na kraji dlážděného dvora. Za ním se rozprostíral nekonečný a dokonale posečený trávník, bazén se skákajícím prknem a kriketové hřiště, na kterém povykovala bíle oblečená omladina a hrozili si navzájem kriketovými holemi. Vpředu byla vidět zatravněná terasa s patinovaným železným nábytkem. Bylo tam několik dospělých, rovněž v bílých kriketových úborech. V porovnání s Qwilleranovým mírně nedbalým a ne zcela bílým oblečením vypadali sterilně jako v nemocnici

Jeden z mužů k němu zamířil. „Pan Qwilleran? Já jsem Elizabethin bratr Richard. Ve čtvrtek jsme se asi tři vteřiny viděli.

„Jsme vám zavázáni za vaši pomoc."

„Já jsem zase vděčný za to, že jste měli v domě doktora," odpověděl Qwilleran vlídně. Jak se má naše pacientka?"

„Čeká támhle, aby vám osobně poděkovala." Zamávala směrem k lenošce, na níž ležela mladá žena. Měla na sobě splývavé šaty rezavě hnědé barvy a dlouhé tmavé vlasy jí spadaly po ramenou. Upřeně hleděla jejich směrem.

Oba muži k ní zamířili, ale než k ní došli, zastavila je postarší žena - statná, majestátně krásná, s dramatickým držením operní divy. Podala Qwilleranovi ruku a řekla sytým altem: „Pane Qwillerane, já jsem Rowena Appelhardtová. Vítám vás v Sosnách."

„Je mi potěšením," zamumlal zdvořile, ale chladně. Jako novinář dole na jihu i v zahraničí toho viděl tolik, že ho obrovská rozloha a okázalost jejich sídla neomráčila. Naopak, vypadalo to, že on udělal dojem na Appelhardtovy. Ze by si ho nechali narychlo prověřit a vědí, v jakém je vztahu s Klingenschoenovou nadací a že je svobodný? Choval se s obezřetnou rezervovaností.

Královna matka mu představila rodinu: Richard byl doopravdy srdečný. William se stále usmíval a byl neúnavný řečník. Z jejich žen vyzařovala přívětivost. Qwilleran předpokládal, že dostaly instruktáž od královny matky. Ona sama byla pozorná hostitelka. Jen Jack se držel stranou. Vypadal dobře, ale jeho obličej nesl známky nudy a bezuzdného života. A potom konečně přišla na řadu podvyživená svobodná dcera. Chtěla vstát z lenošky.

„Zůstaň ležet, Elizabeth," zavelela matka. „Nesmíš se namáhat."

„Máti," začal Richard, ale ona ho umlčela pohledem.

Pacientka řekla procítěně: Jsem vám tolik vděčná, pane Qwillerane." Podala mu levou ruku. Pravé zápěstí měla, ovázané. „Co by se mnou bylo, kdybyste tam ten den nebyl."

Měla onen zamilovaný pohled ženy vděčné za záchranu života a on jí odpověděl úmyslně neosobním hlasem: „Sťastná náhoda, slečno Appelhardtová."

„To byla karma. A říkejte mi prosím Elizabeth. Nemohu si vzpomenout, co se stalo po tom strašném okamžiku."

„Byla jste jen pár minut od domu. Váš bratr čekal s golfovým vozíkem a šerif Moose County vás nechal dopravit svým vrtulníkem z ostrova."

„Líbí se mi vaše košile," řekla, což jí u něho vyneslo velké plus.

Přinesli Čaj a rozhovor se stočil k obyčejným věcem. Obsluhovali je dva mladí muži v zelených pruhovaných sakách z jemné indické látky. Byli to ostrované, ale pečlivě vyškolení. Podával se čaj s citronem nebo s mlékem i k němu domácí koláč. Nebyla to žádná zahradní

oslava s pávy a nezapomenutelnými pochoutkami, ale jen čaj v rodinném kruhu sedmi dospělých Appelhardtů. Mladší členové rodiny se proháněli po kriketovém hřišti.

„Richarde, musí se má vnoučata chovat jako divoši, když tu máme tak vzácnou návštěvu na čaj?“ ozval se autoritativní hlas.

Syn poslal jedno zelené pruhované sako na kriketové hřiště a řev okamžitě ustal.

„Hrajete kriket, pane Qwillerane?“ zeptala se.

Pálky, kriketové branky a dřevěné míčky ho zajímaly stejně málo jako domino. „Ne, ale ta hra mne zajímá. Co je na ní nejvíc vzrušující?“

„Odpálení míčku,“ řekl Jack a tím poprvé vstoupil do hovoru. Je to mnohem víc, než jen praštit do míčku a dosta ho do branky. Musíte do něj trefit tak, abyste jím vyrazil soupeřův míček z pole. Tomu se říká odpálit. Musí se to natrénovat. Můžete také odpálit svůj míček tak, aby přeskočil soupeřův, a tím mu zablokoval cestu do brány.“

„Jack je odpalovač sadista,“ řekla Williamova žena, jako by šlo o kompliment.

„Z neškodné kratochvíle se vyvinul strategicky náročný sport,“ řekl William. „Musíte hrát rozvážně jako šachista, ale na jeden úder máte jen pětáctýřicet vteřin.“

Richard s láskou hovořil o svých třech vzorně vycištěných psech (rasa Jack Russell), kteří se drželi v blízkosti rodiny, ale nikdy nezaštěkali, neskákali, ani nikoho nečichávali.

Paní Appelhardtová kladla Qwilleranovi důvtipně maskované zvědavé otázky o jeho povolání, životním stylu a koníčcích a on se stejně důvtipně vyhýbal přímým odpovědím.

Elizabeth mlčela, ale po celou dobu ho pozorovala, Potom se ho William zeptal: Jak se vám líbil kočár, který jsme pro vás poslali? Restaurování kočárů je můj koníček.“

„Překrásný!“ odpověděl Qwilleran upřímně.

„Ten má Elizabeth nejraději, lékařský faeton. Říká se mu tak kvůli řešení kabiny. Je hlubší a po obou stranách kryje, protože se počítalo s tím, že lékaři musí za svými pacienty za každého počasí. Tyto kočáry se dokonce staly symbolem jejich povolání, tak jako jejich černé kožené brašny.“

„Kolik kočárů už jste už restauroval?“

„Přibližně dva tucty. Většina z nich je na naší farmě v Illinois. Tady je jich pět. Chtěl byste si je prohlédnout?“ Obrátil se k matce: „Nebude ti vadit, když ukážu panu Qwilleranovi kočárovnu?“

„Ale neodváděj nám ho nadlouho!“ řekla s koketním úsměvem. Když se usmívala, koutky se jí obracely dolů v důsledku čehož působil její úsměv dvojsmyslně.

Qwilleran byl rád, že unikne prázdnému klábošení čajové společnosti. Jistě se mnohému přiučím,“ řekl nejstaršímu synovi. „O tom, co jezdilo na kolech před Henty Fordem, vůbec nic nevím.“

„Na kolech je tato země vybudovaná,“ odpověděl William. „Výrobci vozidel jsou všude, neustále své vozy vylepšují a zavádějí do nich různé novinky. Už počátkem tohoto století byly v Sears Roebuckově katalogu tucty modelů.“

„Jak je dopravujete na ostrov?“

„Rozmontované – na svém člunu. Abyste mohl kočár restaurovat, musíte ho celý rozebrat, abyste mohl odlakovat a obrousit všechny jeho části. Musí mít povrch hladký jako sklo.“

Lékařský faeton stál na dvoře, postroje ležely na dlažbě. V kůlně stály další dva čtyřkolové kočáry, jeden leskle žlutý s černými pruhy a baldachýnem s třásněmi.

Loveckým kočárem jezdíme na oběd či na večeri do klubu,“ řekl mu William. „Ten červený kočár zapřaháme, když vezeme děti. Já osobně mám rád dvoukolové kočáry, snadno se řídí a jsou lehké a bezpečné. Můžete s nimi prudce zatáčet a nepřevrhnou se. Kdyby se s vámi někdy převrhl kočár a splašený kůň se pokoušel utéct, věděli byste, proč tak zdůrazňuji bezpečnost. Zkuste si sednout do tohoto.“

Qwilleran nastoupil do jasně zeleného dvoukolového kočáru s lucernami, jehož sedadla byla umístěna vysoko nad bednou pro lovecké psy.

„Myslíte si, že byste se dokázal nadchnout pro jízdu v kočáře? zeptal se William. „V Lockmasteru je klub, kde se to můžete naučit. A pořádají se tam také závody kočárů. Bydlíte poblíž Lockmasteru?“

„Ano. Je to pěkný okres a chovají tam koně. Rád bych se s vámi ještě někdy sešel a natočil s vámi interview,“ řekl Qwilleran. „Bylo by to zajímavé téma pro noviny, do kterých píš.“

William se rozmýšlel. „Rád bych, ale... to je tak: moje matka odmítá jakoukoliv publicitu. Já sám bych vám rád vyhověl, ale bohužel to nejde.“

„Jak jste se vyučil tomuto řemeslu?“

Věřte nebo nevěřte, naučil mě to náš správce. Začal mě učit, když jsem byl ještě malý kluk. Pochází z ostrova a je představitelem renesance venkova. Nemá žádné oficiální vzdělání, ale umí všechno. Naučil nás děti řídit všechno, co má kola, i plachetnici, chytat ryby, lovit...”

„Pracuji na sérii článků o ostrovanech do svého sloupku,“ řekl Qwilleran, „a připadá mi, že by mohl být zajímavou studií charakteru.“

„Myslím, že moje matka by s tím nesouhlasila. Víte, kdybyste o něm napsal, mohly by se nám ho jiné rodiny pokusit odlákat. Mrzí mě, že musím odmítnout.“

Vydali se zpátky na terasu a Qwilleran se ho zeptal, kolik času tráví na ostrově. „Já? Ne víc než je bezpodmínečně nutné. Existuje hranice, kolik kriketu snese duševně zdravý člověk, jak jednou někdo řekl.“

„Dorothy Parkerová, i když ne přesně těmi slovy. Jaký je váš názor na nové letoviště?“

„Muselo to jednou přijít, chcete-li slyšet můj osobní názor. Tak už to v téhle zemi chodí. Matka je z toho pochopitelně strašně nešťastná. Chtěla by, aby se ostrované proti letovišti bránili soudní cestou. Je připravena platit výlohy za právní zástupce, ale je to beznadějné a advokáti se beznadějným případům vyhýbají. Existuje bezpočet soudních rozhodnutí, ve kterých se praví, že si majitelé pozemků mohou se svým majetkem nakládat jak chtějí, není-li to nezákonné.“

Když přicházeli k terase, řekl Qwilleranovi: „Bylo mi skutečně potěšením si s vámi popovídat. Kdybyste někdy přijel do Chicaga, rád vám ukáži kočáry na své farmě.“ Oba překvapeně vzhledli. Elizabeth se odvážila vstát z lenošky a blížila se k nim.

„Zapomněla jsem vám poděkovat za to, že jste posbíral věci, které jsem zapomněla na lesní cestě, pane Qwillerane,“ řekla.

„Neúmyslně jsem přitom viděl i vaše zápisky. Jste zřejmě botanická.“

„Jen amatérka. Rostliny mne fascinují. Nechtěl byste se jít podívat na bylinkovou zahrádku, kterou jsem založila?“

Qwilleran dokázal ocenit byliny v omeletě, ale dál jeho zájem nesahal. Navzdory tomu souhlasil a ona požádala matku o svolení, aby ho znovu mohla odvést společnosti.

Královna matka pravila: „Slib mi, že se nebudeš příliš přepínat, Elizabeth.“

Vydali se do zahrady u kuchyňských dveří. Dalo by se říct, že Qwilleran se loudal, zatímco ona se ve svých vzdušných šatech vznášela. „Slunce a vzduch tady na ostrově rostlinám velmi prospívají,“ řekla.

Překvapeně hleděl na dvě dřevěná koryta, kamennou mísu a několik velkých kořenáčů, ve kterých rostly rostliny různých velikostí, tvarů a barev. Nakonec se zmohl na otázku: „Co to je?“

Ukázala mu šalvěj, rozmarýn, bazalku, mátu, meduňku, pažitku, kopr a další, a vysvětlovala: „V bylinách je cosi tajemného. Už stovky let je lékaři používají k léčení, a když je přidáte do jídla, stane se něco podivuhodného s vašimi úmysly.“

Zeptal se jí na čaj, který pili. Podle jeho mínění chutnal jako chlěvská mrva a stejně tak i páchl. Řekla mu, že to byl Lapsang souchong.

„Pěstujete i šantu kočičí?“ zeptal se. „Mám dvě siamské kočky.“

„Zbožňuji siamky!“ zvolala. „Vždycky jsem nějakou chtěla, ale matka...“ Najednou vypadala unavená a on jí navrhl, aby si sedla na kamennou lavici u bylin, které vydávaly velmi intenzivní vůni.

„Kde bydlíte, když zrovna nejste na ostrově?“ zeptal se jí.

„Matka ráda tráví podzim na naší farmě, svátky ve městě a zimy v Palm Beach."

„Bydlela jste vždycky s matkou?"

„Ano, s výjimkou doby, kdy jsem chodila na střední školu."

Chvíli seděli mlčky, ale její pohled bloudil kolem dokola a její myšlenky bylo téměř slyšet. Měla inteligentní výraz v úzkém obličejí, ale dost široké čelo.

Zeptal se tónem přátelského strýčka: „Uvažovala jste někdy o tom, že byste se chtěla osamostatnit?"

„Och, to by se mamince nelíbilo a já pochybuji, že bych měla odvahu se od ní odstěhovat a sílu odpovídat sama za sebe. Oba mí starší bratři mi to navrhovali, ale..."

„Máte vlastní peníze?"

„Dědictví po otci, dost velké, které spravuje moje matka, ale z právního hlediska je moje."

„Pomýšlela jste na to, že si najdete zaměstnání?"

„Matka říká, že nejsem stvořena k tomu, abych musela dlouhodobě plnit nějaké povinnosti. Říká, že nic doopravdy neumím."

„Ale dokončila jste vysokou školu, ne?"

Zahanbeně zavrtěla hlavou. Měl pocit, že chtěla říct, že to její matka nepovažovala za nutné, nebo si myslela, že by takový stres nevydržela, nebo cokoliv v tom smyslu. Aby ji nepřivedl do rozpaků, vstal a řekl: Je načase, abych šel domů a nakrmil kočky."

Vrátili se na terasu a Qwilleran poděkoval paní Appelhardtové za hezké odpoledne. Řekl jí, že má zajímavou rodinu. Ona mu odpověděla, že čaj pijí každý den o čtvrté a že je vždy vítán.

Nečekaně se přihlásila o slovo Elizabeth: „Odvezu vás domů kočárem a vezmeme nějaké byliny kuchařce do vašeho penzionu."

„Našeho hosta odveze domů Henry," prohlásila její matka.

Mladá žena si pohybem hlavy odhrnula vlasy dozadu a odvážně silným hlasem řekla: „Mami, já bych chtěla pana Qwillerana odvézt domů. Má dvě siamské kočky a já bych je chtěla vidět."

Ostatní členové klanu v tichém úžasu poslouchali.

„Elizabeth, ještě nejsi úplně zdravá," prohlásila paní Appelhardtová energicky, „a určitě nejsi s to řídit kočár. Raději nebudeme riskovat. Jsi tak citlivá na léky... Nemám pravdu, Richarde?"

Než mohl starší bratr odpovědět, ozval se Jack: „Proboha, máti, nech ji, ať dělá, co uzná za vhodné - alespoň jednou v životě! Jestli se bryčka převrátí a ona si zláme vaz, tak se to asi má stát! Všechno je to karma! Vždyť nám to při každé příležitosti tvrdí."

Qwilleran, který se stal nedobrovolným svědkem této nepřijemné rodinné výměny názorů, šel za snachami a zeptal se jich, jestli už slyšely o tajemství majáku. Naštěstí neslyšely, tak jim dopodrobna vyprávěl příběh o majáku a přikrášlil ho vlastními smyšlenkami. Když jeho posluchačky spekulovaly o osudu strážců majáku, vrátila se Elizabeth v kalhotové sukni, jezdeckých botách a se slamákem na hlavě. „Podkoní sem přiveze faeton," řekla a hlas se jí mírně chvěl.

KAPITOLA TRINÁCTÁ

Podkoní pomohl Elizabeth na kozlík a jeden z mladíků v zeleném saku přinesl kytici bylin. Elizabeth seděla rovně jako svíčka s lokty přitisknutými k tělu a uzdu držela v levé ruce. V pravé držela bič. Když vyjeli z domu, měla všechno dokonale pod kontrolou.

Qwilleran si myslel: Jediné, co ještě chybí k vyvrcholení scény, je velký symfonický orchestr, který by vytvořil melodramatickou kulisu k našemu odjezdu při západu slunce. A to obsazení! Autokratická matka, plachá dcera, dva poslušní synové a jeden, který je natolik drzý, že si k ní dovoluje drzé poznámky.

Jak tak seděl vedle křehké kočí, zeptal se: „Víte jistě, že s tou poraněnou rukou můžete švihat bičem?“

„Ten je pouze symbolický,“ odpověděla. „Skip reaguje na uzdu a hlas kočího. Náš správce je i vynikající trenér.“ Zastavili před bránou, pak se zařadili do zástupu nedělních výletníků. Jed’, Skipe!“ řekla koni. Ten pokývl hlavou, jako by chtěl potvrdit, že slyšel, a zahrnul doleva.

„Matka nám říkala, že píšete do novin. Do kterých?“ zeptala se Elizabeth.

„Do Všehochuti z Moose County, na pevnině.“

„Doprovádíte se tak jmenují? Já žádné noviny nečtu. Příliš mne rozrušují. O čem píšete?“

„Sloupek o všem možném... Smím se zeptat, kde byli dnes pávi? Slyšel jsem, že máte pávy.“

„Matka je po otcově smrti prodala do zoologické zahrady. Jejich křik ji znervózňoval. Byli to otcovi pávi. Prodala jeho dalekohledy i knihy o astronomii. Byl to jeho koníček. Už jste někdy viděl UFO? Otec říkal, že létají nad velkými vodními plochami. Když nějaké uviděl, probudil nás uprostřed noci, všichni jsme vylezli na střechu s dalekohledy- všichni kromě matky a Jacka. Jacka všechno hned nudí.“

Elizabeth byla hovornější, než Qwilleran čekal. Zatímco mluvila, v duchu hodnotil její rodinu. Jack a jeho matka měli totéž sebevědomé chování, stejně hezký vzhled a oba se usmívali s koutky obrácenými směrem dolů. Byl si téměř jistý, že matka má Jacka nejraději. Rozčiloval ji sice svými sňatky, ale pokaždé mu pomohla. Další tři děti zřejmě měly raději otce. Všichni měli široké čelo, jemné rysy v obličeji a skromnější povahu.

Elizabeth stále hovořila o otcovi. „Naučil mě řídit kočár, už když jsem byla malá. Je to zábavnější než řídit auto.“ Poznala dva soukromé kočáry, které se vracely z Grand Island Clubu. Byl to jeden brewster a jeden lehký faeton. Oba restauroval William. Když přijeli k obchodní části ulice, překvapeně a smutně se vyjádřila o přeměně soukromých domů na obchody.

Qwilleran řekl: „Možná si vzpomenete na letní vilu obloženou březovou kůrou. Jmenuje se teď Domino a já bydlím v chatě za ní. Je malá a dost stísněná, ale říkám kočkám, že musí mít trpělivost, protože je to lepší než stan.“

„Vy s nimi opravdu tak mluvíte?“

„Neustále. Čím víc s kočkami mluvíte, tím jsou chytřejší, ale musí to být inteligentní rozhovor.“

Před Čtyřkou jí Qwilleran pomohl z kozlíku. „Slyším pěknou hudbu! Flétnu a harfu!“ Najednou se jí rozjasnila tvář.

„Moje sousedka je hudebnice, a když nehraje na klavír, pouští si desky.“

„Chtěla jsem se učit hrát na flétnu. Představovala jsem si, jak jdu s flétnou po lesní cestě a vábím svou hrou malá lesní zvířátka. Ale matka trvala na tom, že budu chodit na hodiny klavíru. Nebyla jsem příliš...“ Odmlčela se a vykvikla nadšením, když uviděla dva páry modrých očí, které ji sledovaly z předního okna. Koko a Yum Yum seděli zpřímá na dominovém stolku s ušima nastraženými a byly ohromené tím obrovským zvířetem, které zastavilo před chatou. Když vešli dovnitř, Elizabeth k nim natáhla levou ruku a ony očíhávaly prsty, ve kterých držela uzdu.

Qwilleran je představil a řekl o Kokovi, že je mimořádně inteligentní a že ho teď zajímá domino.

„Cítí sílu čísel," řekla Elizabeth vážně. „Kočky jsou ve spojení s mystickými elementy a čísla v sobě mají kouzelnou sílu. Pythagoras to objevil už před tisíci lety. Víte něco o numerologii? Zabývala jsem se jí soukromě. Když mi napíšete celé svoje jméno, mohla bych vám o vás něco říct. Nejde o předpovídání budoucnosti, jen o popis osobnosti. Napište i jména koček tiskacími písmeny."

Qwilleran si pomyslel: Kdyby to tak slyšela Mildred! Rikerova nová žena vykládala tarotové karty a zajímala se o okultní vědy. Napsal na papír jména, jak si Elizabeth přála:

JAMES MACKINTOSH QWILLERAN
KAO K'O KUNG, jinak KOKO
YUM YUM, dříve FREYA

„Všimněte si prosím, že se píší s QW," řekl jí.

„To je důležité," řekla. „Každému písmenu je přiřazena číslice. Vezmu si ten lístek domů a budu na těch jménech pracovat. Teď už se musím vrátit domů, jinak se o mě matka začne bát. Vaši malí přátelé jsou moc krásní. Doufám, že se ještě uvidíme."

„Jau!" ozvalo se hlasité zamňoukání z psacího stolu.

„Koko vám děkuje za kompliment," vysvětlil jí Qwilleran.

Koko ale chtěl něco jiného. Když na sebe upozornil, posunul po stole hnědou sametovou krabici, až spadla.

Qwilleran ji zvedl. „Když rozházím dominové kostky postole, umí pokaždé vytáhnout ty s nejvyšším počtem bodů, aniž by viděl počet ok, jako třeba dvojitou šestku, nebo dvojitou pětku. Posad'te se ještě a sledujte ho." Rozložil kostky po stole a vyzval Koka, aby jednu vybral.

Čtyři kostky, které skončily na zemi, neměly vysoká Čísla: 1-2,1-4 a 3-4. Elizabeth se vesele zasmála. Bylo to poprvé, co ji Qwilleran slyšel zasmát se. „Myslíte, že kočky mají smysl pro humor?" zeptala se.

„Já věřím tomu, že Kokovi dělá radost dělat ze mě hlupáka."

Hrála si se čtyřmi kostkami, které Koko shodil. Je chytřejší, než si myslíte," řekla. „Sečtete-li číslice na všech kostkách, dostanete jedna, tři, pět a sedm. Když k číslicím přiřadíte odpovídající písmena, dostanete A, C, E a G. A když si písmena jinak seřadíte, vyjde vám CAGE. To je moje druhé jméno."

Qwilleranovi se postavily chloupky na šíji. To musí být náhoda, pomyslel si. Nahlas ale řekl: „Rád bych se o numerologii dověděl víc. Mohl bych vás některý den v týdnu pozvat do hotelu na oběd?"

„S radostí!" řekla s radostným leskem v očích.

Qwilleran si pomyslel: Tomu děvčeti nechybí nic, co by se nedalo vyléčit omezením matčiny moci a čokoládovým likérem.

Už na odchodu objevila Elizabeth pozlacené kožené masky nad pohovkou. „Ty divadelní masky jsou fantastické!" řekla. Pak se tiše zasmála: Jedna vypadá jako můj I >ia(r William a druhá jako Jack."

Když faeton odjel, vzpomněl si Qwilleran na epizodu z raných školních let. Jeho učitelka, slečna Hubbyová, měla široký, dvojsmyslný úsměv, při kterém odhalovala své velké zuby, což mohlo znamenat dobré, ale i špatné zprávy. Jelikož doma hrával s matkou domino, i když proti své vůli, tajně pojmenoval učitelku „Dvojítá šestka". Ve třídě seděli v abecedním pořadí a Jamesovi Qwilleranovi připadlo místo vedle tlustého chlapce jménem Archibald Riker. Když se nudili, bavili se tím, že si vyměňovali vzkazy v podobě tajných kódů. Dekódovač by s tím neměl žádné potíže, ani Dvojítá šestka, kdyby je byla někdy přistihla, protože jen přiřadili písmenům z abecedy číslice od jedničky po 25. Jednoho dne, když se k nim učitelka obrátila zády, hodil Qwilleran přes rameno zmačkaný papír s číslicemi: 13-9-19-19 8-20-2-2-23 13-1 21-5-12-11-5 24-20-2-23. Když Arch zprávu rozluštil, rozesmál se tak, až začal lapat

po vzduchu a učitelka ho poslala na chodbu, aby se napil vody. Ještě po čtyřiceti letech se v duchu rozesmál, když viděl někoho s předkusem.

A teď, po tolika letech, má Qwilleran kocoura, který se zajímá o dvojitou šestku - alespoň většinou. Nick tak pojmenoval svůj člun. Znamená to, že se chce Koko vrátit domů? Nebo znamená dvanáct ok písmeno L? A pokud ano, jak s tím souvisí písmeno L? Kao K'o Kung se někdy vyjadřoval velmi složitě. Často šlo jen o to, aby Qwilleran zmobilizoval šedou kůru mozkovou k větší činnosti. Ale tentokrát na nic nepřišel.

Talíř sekané, kterou jim dal ke snídani, stál na podlaze nedotčený. Qwilleranovo rozhodnutí vyhrát nad nimi tuto malou bitvu bylo v protikladu s jeho lidskými pohnutkami, proto prohrál. Nemůže je přece nechat o hladu jen proto, že předem zaplatil deset liber sekané. Otevřel jim konzervu kuřecího masa. Sekanou odnesl ke kontejnerům na odpadky pro toulavé kočky.

Tam narazil na Nicka, který pokračoval ve výrobě podstavce. „Tady je velkým problémem plíseň," vysvětloval. „Vzal jsem si týden dovolené, abych udělal všechny práce, které jsem musel odložit... Poslyšte, Qwille, neruší vás hudba z Pětky?"

Je poněkud ubíjející, když cvičí na klavír, ale naučil jsem se dávat si do uší Ohropax - když se rvou kočky, houká siréna, nebo když sousedka cvičí prstoklad."

„Budu si s ní muset odpoledne vážně promluvit o tom jejím kouření," řekl těžce pracující majitel penzionu. „Opravoval jsem jí síť na verandě a viděl přitom popelník plný nedopalků. Myslí si, že má nějaké výsady jen proto, že za ní Exbridge platí nájem za chatu... A co u vás? Všechno v pořádku?"

„Dá se říct, že ano. Dnes se sejdu se svým zvědem. A teď se půjdu najíst do centra."

V hotelu počkal, až Comptonovi vyjdou z malého sálu, kde měl Lyle přednášku o „krvavém Skotsku". Školní inspektor měl svérázný černý humor, který se Qwilleranovi líbil. A příjemná Lisa zmírňovala manželovo agresivní vystupování.

Když ho uviděla, hned mu svěřovala: „Měli jsme dobré i obecnstvo, mnoho mladých lidí. Mají rádi krvavé historky a Lyle jim jich napovídal spoustu. Jako třeba masakr v Glen Coe, krutosti, které se odehrávaly při vyhánění obyvatel z Vysočiny, a jatka v bitvě u Cullodenu."

Sedli si ke stolu v Pirátské jeskyni a objednali si hamburger. Qwilleran řekl: „Vyprávíte jim o tom, jak ve Skotsku vyháněli zemědělce z Vysočiny a nahradili je stády i ovci. A mě by vůbec nepřekvapilo, kdyby byli zdejší ostrované vyhnáni a nahrazeni ropnými vrty, nebo něčím podobným."

Lyleovi se jeho cynický žert líbil. „To by bylo šťavnaté sousto pro pevninu! Stačilo by jen důvěrně sousedovi sdělit, že XYZ narazila za bazénem na ropu, a za dva dny by o tom věděl celý okres. Následné dementi Dona Exbridge by se rázem stalo hlavním titulkem v novinách. Pochopitelně by mu nikdo nevěřil!"

„Já to vidím podobně," řekla jeho žena. „A to je lumpárna."

„Já ti řeknu, co je lumpárna, drahá. Lumpárna je, co XYZ udělala s novou budovou základní školy! Je špatně postavená! Každou chvíli ji opravují. Ale ona bude potřebovat pořádné tornádo, abychom mohli začít pěkně od základů a s jinou stavební firmou."

„Opatrně s tím tornádem - mohlo by se ti to vyplnit!" napomenula ho Lisa. „Meteorologové říkají, že se k nám blíží nebezpečná fronta." Přinesli jim snídani a ona pokračovala: „Tady je taková tma, že nepoznám, jestli je to hamburger, nebo čokoládový dort."

„To bude tím, že v barech se scházejí pochybní lidé, předávají si v nich úplatky a kují v nich různé pikle," řekl na to její muž. „Slušní lidé jako ty by měli jíst raději v kavárně."

O chvíli později se ho zeptal Qwilleran, jestli si vzpomíná na školačku jménem Harriet Beadleová, ostrovanku, která chodila do školy na pevnině.

„Ne, ale měli jsme tam celou tlupu Beadleů z ostrova. Dalším rozšířeným jménem byli Leachové. Také Lawsonové. Zřejmě to byli potomkové těch, kteří přežili ztroskotání lodí. Tvrdě pracovali na tom, aby měli dobré známky, a někteří dokonce dostali stipendia. Jednotřídky vůbec nejsou tak špatné."

„Jak se k nim chovají jiné děti?"

„Posmívají se jim, protože je považují za děti pirátů, a ještě i dnes jim provádějí všelijaké zlomyslnosti. A kdo ví, jestli je to pravda? Ale jedno vám mohu říci s jistotou: ostrované toho vědí o ekologii mnohem víc než my. Vyrůstají v úctě k zemi a přírodním živlům.“

U kávy se Lisa zeptala na Polly.

„Odletěla do Oregonu navštívit kamarádku z koleje.“

„Tam je krásně!“ řekl Lyle. „Doufejme, že se tam nerozhodne zůstat. Je to vynikající knihovnice.“

„Všichni ji mají rádi,“ dodala k tomu Lisa.

„Školního inspektora nemá rád nikdo. Já jsem u všech na černé listině - u školského úřadu, u daňových poplatníků i u rodičů školáků.“

„Víte o tom, že jedna z vašich rezortních vedoucích tu dostala přes léto práci?“ zeptal se ho Qwilleran.

„Přál bych si, aby na ostrově zůstala,“ zabručel. „June je svévolná bestie.“

Lisa řekla: „U žen v Moose County rozhodně není oblíbená. Považuje se za dar z nebes pro všechny ženaté muže, včetně toho mého, ačkoliv Lyle není žádný Robert Redford.“

Proč si pedagožka s její kvalifikací našla místo ve venkovském okrese jako je náš?“ zeptal se Qwilleran.

„Kvůli koním! Ona ráda jezdí na koni. Po rozvodu se přestěhovala na jih do Lockmasteru. Potom jsme jí u nás nabídli dobrou smlouvu a teď ji máme na krku. Ale je dobrá! Absolvovala školy se stipendiem, a než přišla k nám, jezdila po koncertních turné.“ Vrchní přinesl účet, a když po něm Qwilleran sáhl, Lyle řekl: „Nechte to! Tohle jídlo platí hotel.“

Comptonovi zůstali ještě na skleničku před spaním, ale Qwilleran vytápal z tmavého baru, přičemž narážel do stolů a židlí. Když procházel kolem boxu v rohu, přimhouřil oči a snažil se něco zahlédnout. Rozeznal muže a ženu s hlavami u sebe, jak to dělají zamilovaní. Obličeje měli ve tmě, ale slyšel, jak žena říká: „Objednáme si ještě něco k pití?“

Než Qwilleran odjel domů drožkou, koupil pivo pro Dereka Cuttlebrinka, krekery a nakládanou zeleninu k sekané. Po cestě přemýšlel nad některými Comptonovými poznámkami, zejména o jeho náznu, že by se mohla Polly rozhodnout přestěhovat do Oregonu. O takové možnosti ještě nikdy neuvažoval, a bylo mu z toho divně.

V chatě ho přivítaly velmi nervózní kočky. Koko dvojhlasně kvílel a pobíhal mezi pokojem a verandou. Po zběžné inspekci shledal Qwilleran, že nic nechybí, ale když dal pivo do ledničky, šel se podívat důkladněji. Kocour skákal dlouho na síť proti hmyzu, jak to dělal, když chtěl srazit nějaký hmyz. Ale žádný hmyz tam nebyl, jen malé dírky. Qwilleran se rozběhl do penzionu a zamířil za Nickem do kanceláře.

„Někdo střílel po kočkách!“ oznámil mu pobouřeně.

Nit k zvedl oči od účetní knihy. „Tomu nevěřím! Jak jste to zjistil?“

Qwilleran mu popsal Kokovo chování i to, jak objevil dírky. „Ostrované jsou stále víc nepřátelští, o tom jsem převědčen, a možná si mě někdo spojuje s investory letoviska. Třeba mě někdo chce zlikvidovat tím, že ublíží mým kočkám!“

„Hledal jste na verandě nábojnice?“

„Nic jsem nenašel, ale v tuto dobu už je na verandě tma.“

„Ve které síti byly dírky?“

„V těch na boku, na východ a na západ.“

„Ptáci!“ řekl Nick. „To jsou díry po ptačích zobácích! Chtějí prolétnout verandou a nevšimnou si, že je tam síť. Takové díry jsou u všech chat.“

Qwilleran vyfoukl vzduch do kníru. „V tom případě... se omlouvám, že jsem vás vyrušil, Nicku. Teď to budu muset vysvětlit i Kokovi.“

Když se vrátil do chaty, začal se připravovat na Derekovu návštěvu. Otevřel plechovky s různými oříšky a vysypal je do polévkové misky. Do další misky dal nakládané okurky nakrájené na kolečka. Krekry nasypal na talíř a na jiný talíř nakrájel sekanou.

Když Derek přišel, kočky ho uvítaly jako královskou návštěvu. Tancovaly kolem něho se vztyčenými ocasy ohnutými do otazníku. Jsem jim sympatický," řekl. „To jsou jejich ovace ve stoje."

„Než si o sobě začnete moc myslet, uvědomte si, že tyhle oportunistky přitahují chovatelé krav, rybáři, řezníci a lidé pracující v restauracích," zchladil ho Qwilleran. „Nechám na vás, jak se s tím srovnáte."

Při Derekově výšce vypadaly místnosti ještě nižší. Prošel se po chatě a prohlížel si plakáty. Pak ukázal na masky představující tragédii a komedii. „Vsadím se, že ty tady nebyly. Odkud je máte?"

„Z Benátek - z malého starožitnictví poblíž Accademia delle belle arti," odpověděl nedbale. „Nedáte si pivo? Posad'te se a vezměte si něco k jídlu. Co jste měl k večeři?"

„My večeříme na začátku večerní směny, v pět."

„To musíte mít hlad. Poslužte si. Sekaná je domácí." Pak AC ho lživě zeptal: „Nedělalo vám potíže najít chatu?"

Me. Byl jsem tu už včera večer," odpověděl Derek s otevřeností svého mládí. „Paní doktorka Halliburtonová si mě pozvala na předběžný pohovor."

„Čet1 jste nějaký text? Nebo zpíval?"

Jen jsme spolu hovořili. Chtěla vědět, co jsem hrál, co si myslím o divadle a jaké role se mi líbily. Řekl jsem jí, co jsem hrál v Macbethovi. Pili jsme jen pivo, poslouchali jazz i dobře jsme se bavili. Je velice přátelská. Byl jsem překvapený. Říkala, že mě možná navrhne za svého asistenta jako vedoucí zábavního programu. Vydělal bych si víc než teď."

Aha, pomyslel si Qwilleran, a požádal ho: „A teď mi vysvětlíte ten vzkaz, který jste mi včera předal, Derek. Co Znamenalo to gumbo?"

„Ano... no... tam, kde bydlím, jsem se seznámil s jednou dívkou, které se docela líbím. Jmenuje se Merrio. Co na to jméno říkáte? Dělá servírku v Korzářském sále, ale nejdřív pracovala v kuchyni. Potom pan Exbridge zjistil, že umí dobře jednat s hosty, tak ji přeložil do jídelny jako servírku."

„Došlo k tomu přeložení - či povýšení - po té otravě jídlem?"

„Myslím, že ano, protože když se to stalo, pracovala ještě u salátů."

„A jakou roli v tom hraje gumbo?"

„To je na tom nejzajímavější," řekl Derek. „Toho večera dělali několik jídel z kuřecího masa, ale jediní lidé, kteří se přiotrávili, byli ti, kteří jedli kuřecí gumbo. Ti, kteří si objednali gumbo s garnáty, neonemocněli."

Takže to nemuselo být zkažené kuřecí maso z Lockmasteru! pomyslel si Qwilleran. Možná to měl na svědomí někdo z hotelové kuchyně. „Kdo měl ten večer službu?"

„No, kromě šéfkuchaře a jeho asistentů tam bylo ještě pár studentů z hotelové školy a nějací ostrované jako pomocné síly - tak říkají nevyučeným pomocníkům v kuchyni."

„Kdo to gumbo dělal? Byla to jedna osoba, nebo jich bylo víc? A připravovali každý den čerstvé? Pokud ano, bylo to pokaždé podle stejného receptu? Stalo se toho večera v kuchyni něco neobvyklého? A informovali o tom někoho?"

„Na to se budu muset ještě jednou zeptat Merrio."

„Třeba jí osvěží paměť, když ji někam pozvete. Samozřejmě výlohy hradím."

Ta představa se Derekovi líbila.

„Dobře. Ale teď k tomu utopenému muži. Měl jste štěstí i s tím? Našel jste někoho, kdo vám poskytl nějaké informace?"

„Ano. Jeden číšník v bani - jmenuje se Kirk — bydlí taky u nás v domě a vzpomíná si, že je obsluhoval."

„Je?"

„Ten člověk popíjel s nějakou ženou. Seděli u bazénu."

„Co pili?"

„Víno. Pamatuje si to, protože většina lidí pije pivo, pirátské zlato nebo tvrdý alkohol."

„Měl z nich dojem, že jsou přátelé? Nebo ji ten muž balil?"

„Ne, znali se. Hádali se. Ten muž prý byl dost rozčilený.“

„Byl v hotelu ubytovaný, nebo tam jen zašel? A co ta žena?“

„Ji Kirk neznal, ale ten muž bydlel v hotelu a nápoje mu psali na účet. Vypili několik skleniček, pak měl Kirk přestávku. Když se vrátil, bylo světlo u bazénu zhasnuté a pomocný číšník uklízel stoly. To on si všiml, že něco plave ve vodě. Běžel do baru. Hlavní barman zavolal bezpečnostní službu. Přijela policie a po ní sanitka. A to bylo všechno!“

„Vyšetřovala to policie?“ vyptával se Qwilleran.

„Chvíli se tam zdrželi a vyptávali se, ale šéf všem řekl, že o tom nemají mluvit s nikým, kdo přijde do hotelu — ani s ostatními zaměstnanci - pod pohrůžkou ztráty zaměstnání. S Kirkem jsme šli na pláž, abychom byli sami. Byl rád, že se z toho může vyzpovídat. Víte, to utajování mu bylo podezřelé.“

„Na co dalšího si ještě vzpomíná v souvislosti s tím párem, který popíjel u bazénu?“

„Jen na to, že vypadali inteligentně — mladí, ale ne moc mladí - a že mluvili nějakou cizí řečí.“

„To mi moc pomůže,“ řekl Qwilleran. „Když jsem to naposledy počítal, bylo cizích řečí tak pět tisíc.“

Derek se ještě napil piva a vzal si sekanou, než vyšli ven, on s finančním příspěvkem v kapse. Z Pětky se ozývala hudba a bylo slyšet hlasy, mužský a ženský.

„Vypadá to, že má pohovor ještě s někým jiným,“ poznamenal Qwilleran.

Derek se vydal s kapesní svítilnou po cestě do kopce a nesl si sáček hrušek pro své spolubydlící.

Qwilleran se vrátil do chaty a šlápl na něco malého a tvrdého. Současně přistihl Koka s tlapkou v míse s ořechy.

„Ne!“ vykřikl. „Ty darebáku!“ rozzlobil se na něho a posbíral ořechy, které spadly na zem. Nestala se žádná velká škoda, byly to jen lískové oříšky, a ty on stejně nemá rád. Vlašské ořechy, pekanové ořechy, mandle a oříšky kešu zůstaly na míse.

„Chytrý kocour!“ řekl Qwilleran změněným tónem. Koko se napřímil jako klokan a olizoval si jedno místo na břiše.

Kapitola čtrnáctá

Když v pondělí ráno odešel Qwilleran na snídani, vzal to oklikou přes kancelář. Lori byla zaměstnaná v kuchyni, Nicka slyšel někde zatloukat hřebíky a Jason a Lovey si hráli s dětskými telefony. Seděli asi metr od sebe na podlaze a držely si na uchu růžová plastová sluchátka.

Tříletá holčička řekla: Jsi tam?"

„Musíš počkat, až zazvoní telefon a já řeknu haló," poučoval ji bratříček.

„Kdo je tam?"

„Ještě nemáš spojení. Nevytočila jsi číslo."

„Jak se máš?"

„Ty to neděláš správně, Lovey," zlobil se šestiletý chlapec.

„Dneska ti to moc sluší," řekla roztomile do sluchátka.

Qwilleran je vyrušil. „Promiň, Jasone. Zavolal bys mi prosím tatínka?"

„Jasně!" Chlapec se posbíral ze země a zmizel v obytné části penzionu.

Zanedlouho přišel Nick ve stolařské zástěře. „Zdravím vás, Qwille! Co je nového?"

„Dostal jsem zprávy, ze kterých se dá mnohé vyvodit."

„Vážně? Posad'te se... Jasone, běžte si s Lovey hrát jinam."

„Jasně!"

„Děkuji vám, Nicku, ale zůstanu jen na minutku. Chci se dostat na snídani, než zavřou jídelnu. Včera večer jsem se dověděl toto: hosté, kteří dostali otravu jídlem, nejedli cajunské kuře, ani kuře étouffé, ani kreolské kuře. Byli to ti, kteří si objednali gumbo z kuřecího masa. A mně se zdá, že někdo přidal do hrnce - ať nedopatřením, nebo umyslně - ještě něco jiného."

„Vy si myslíte, že Don úmyslně překroutil pravdu, když svedl vinu na drůbeží farmu?"

„Nebo mu v kuchyni neřekli pravdu. Třeba ten šéfkuchřka Jean-Pierre Pamplemousse, nebo jak se jmenuje -nechtěl ztratit dobré jméno. Tak tedy vypadá aktuální situace." Qwilleran zamířil ke dveřím a ještě jednou se obrátil: „Víte něco o té Noisette, která má obchod se starožitnostmi?"

„Ne. Nebyla na žádné Donově poradě, ani na jiných setkáních."

, A ještě jeden dotaz: Co se stalo s Hardingovými? Už jsem je den neviděl."

„Starý pán se nachladil," řekl Nick. „Chtěli se vrátit na pevninu, tak jsem je tam včera odvezl a posadil do letadla."

Škoda, pomyslel si Qwilleran. Jistě by si rádi poslechli, že byl na návštěvě v Buckinghamském paláci, o excentrickém chování královské rodiny, o Williamových starých kočárech a o osudu pávů. Pastor by si jistě neodpustil své ironické komentáře a jeho žena by ho za to jemně napomínala.

Ke snídani si dal omeletu s pekanovými ořechy a domácí párky v lístkovém těstě, pak briošky s náplní z mletého hovězího. Párky byly velmi chutné a on byl přesvědčený o tom, že tu výjimečnou výraznou chuť získaly zásluhou bylin z Elizabethiny zahrádky.

Toho dne měl Qwilleran v plánu mnoho věcí. Chtěl ještě jednou zajít do starožitnictví, promluvit si s Dwigthem Somersem a zeptat se na pošť, jestli nepřišla pohlednice od Polly - samé věci, které raději vyřizoval odpoledne. Než odešel, vzal si z penzionu několikérý nedělní noviny z jihu, aby si je v klidu přečetl na verandě obehnané sítí proti hmyzu.

Na verandě bylo teplo a vlhko a kočky si našly na betonové podlaze chladné místo. Yum Yum ležela jako Sfinga s předními nohama nataženými a tlapkami půvabně položenými přes sebe. Koko měl ocas položený na zemi a přední část těla vztyčenou. Jelikož siamky jsou dlouhé, vypadal jako dvě různé kočky s jednou páteří. Byl pozorný a bdělý. Čekal, že se něco stane. Najednou našpicoval uši, vousy se mu zkroutily a čumáček se rozechvěl, jak věřil. Za chvíli ucítil Qwilleran kouř z cigarety, otočil se a uviděl June Halliburtonovou, která vyšla z houští.

„Nemusíte mě zvát dál. Šla jsem si jen zákonem povoleným způsobem vykourit cigaretu," řekla mu. Elegantně ji držela v jedné ruce, ve druhé měla podšálek. Jako obyčejně měla na

hlavě zplihlý panama klobouk, který chránil její rudé vlasy a bílou pleť před sluncem. „Velevážené vedení penzionu mě totiž nechá odstřelit, jestli si zapálím v chatě nebo oklepu popel někde venku.“

„Já jsem s veleváženým vedením penzionu zajedno,“ řekl Qwilleran. „Dnes je velké teplo na něco tak nepříjemného jako lesní požár.“

Nahlédla přes síť na verandu a s šelmovským úsměvem řekla: „Jak dojemná domácí scénka! Předpokládám, že vás při sčítání lidu zapsali jako netradiční rodinu: jeden muž a dvě kočky.“

„Jeden muž, dva zvířecí společníci,“ opravil ji.

„A jak se vám líbí vaše chata?“

„Nemá děravou střechu a lednička funguje,“ odpověděl. „Co by člověk mohl chtít víc?“

„Já mám v ledničce kostky ledu. Přijďte se ke mně něčeho napít, kdykoliv budete chtít.“

„Jau!“ prohlásil Koko netrpělivě a zacukal čumáčkem.

„Tebe nikdo nezve,“ řekla. Zamáčkla cigaretu na podšálku a odcházela šikmo od chaty. Koko se tak prudce ořepal, až mu uši létaly jako vrtule a znělo to, jako když chřestýš zachřestí ocasem. Pak odběhl do chaty a mňoukal nad krabicí s dominem.

„No tak dobře,“ řekl Qwilleran, „ale teď si zahrajeme něco jiného. Nebudeme body sčítat, ale budeme hláskovat slova.“

Krátkozraký Koko okouzleně sledoval, jak Qwilleran rozprostírá kostky po stole. Místo, aby se postavil na židli a opřel předními tlapkami o stůl, rozhodl se tentokrát, že si sedne na kostky jako kvočna na vajíčka.

„Co to děláš?“ podivil se Qwilleran. „To je chceš vybírat zpod břicha?“

Ale zdálo se, že kocour ví, co dělá. Najednou vstal, zabrumlal a shodil několik kostek na zem. Qwilleran je rychle a zvědavě zvedl. Bylo na nich: 0-2, 1-3, 3-4, 2-6 a 5-6. Když sečetl oka na jednotlivých kostkách, dostal 2,4,7, 8 a 11, což odpovídalo písmenům B, D, G, H a K. „Tak takhle to nefunguje,“ řekl zklamaně. „Potřebujeme samohlásky jako tenkrát, když jsme hráli scrabble.“ V duchu si položil otázku: Co může kocour vědět o samohláskách? Ale Koko mu dokázal číst myšlenky a nerozumět tomu, co říká.

Bud' mu Koko rozuměl, nebo to, co se stalo potom, byla nominální náhoda. Vybral kostky: 0-1, 0-5, 1-4, 2-3, 4-5 a 3-6, které všechny odpovídaly písmenům A, E a I.

Qwilleran si s povzdechem bouchl pěstí do čela. Nechápal to, ale naštěstí se naučil Kokovy akce přijímat s důvěrou, a hrát dál. Kdo by věřil, ptal se v duchu, že dospělý člověk při smyslech spoluúčinkuje v takové frašce? Pro jistotu zatáhl žaluzie.

Potom už se Koko choval cílevědoměji. Několikrát shodil kostky ze stolu prudkým švihnutím ocasu, a z těch několika kostek složil Qwilleran slova: lila, cihla, lak, díla. Bohužel to bylo omezeno na prvních dvanáct písmen abecedy. Ale Qwilleranovi se Kokova výzva líbila a slova si zapisoval: bajka, kebab, kláda, kdáká. Koko shazoval ze stolu dominové kostky a Qwilleran je překládal do slov. Yum Yum seděla a pozorovala je.

Nakonec hra přestala kočky zajímat, protože se nedokázal dlouho soustředit na jednu věc, a Qwilleran usoudil, že je čas, aby se vypravil ven. Nejdřív zašel do starožitnictví. Noisette seděla za prodejním pultem - vypadala neodolatelně - a četla jiný časopis, nebo možná tentýž.

„Dobrý den, slečno,“ pozdravil ji přátelsky.

Zvedla k němu oči a usmála se, když ho poznala. A on si všiml, že má oči hnědé jako lískové oříšky. „Ach, vy jste přišel znovu? Co vás zajímá dnes?“ zeptala se ho.

„Ten servis ze zeleného skla,“ řekl. „Byl by to dobrý dárek pro mou sestru z Floridy, ale nejsem si tak úplně jistý tou barvou.“

„Zelené sklo se hodí k růžovému, žlutému, nebo bílému ubrusu,“ řekla. Je to veselá barevná kombinace.“

„Rozumím... Sestra bydlí nedaleko Palm Beach. Takový obchod, jako je ten váš, by se jí líbil. Jste ve Worth Avenue?“

Noisette omluvně pokrčila rameny. „Omlouvám se, ale v této chvíli svou adresu neznám. Stěhuji se, protože mi končí nájemní smlouva.“

Qwilleran zamumlal něco o jídelním servisu a sestře a vyšel z obchodu. Byl přesvědčený o tom, že je to žena, kterou viděl a slyšel v Pirátské jeskyni. Vibrace v kníru mu napověděly, že to ona pila víno s mužem, který se utopil.

Potom šel Qwilleran na poštu. Věděl jistě, že Polly odeslala v den svého příjezdu pohlednici. Cynicky uvažoval o tom, že pohlednice šla z místa bydliště její přítelkyně na venkově na hlavní poštu do Portlandu, potom putovala přes celý stát na hlavní poštu do Minneapolisu, odkud ji poslali do Pickaxu, a odtud dál na ostrov - přes hlavní poštu v Milwaukee, kde neměli název „Hruškový ostrov“ v počítači, a tak zaslali Pollyinu pohlednici do kanceláře pro nedoručitelné zásilky do Chicaga. Tak to alespoň funguje, říkal si. Jisté bylo jen jedno: Na Hruškový ostrov nedošla.

V hotelu zašel do kanceláře Dwighta Somerse a požádal ho o rozhovor mezi čtyřma očima. Šli spolu ven a pomalým krokem kráčeli na druhý konec bazénu. „Oč jde?“ zeptal se Dwight. „Chtěl bych vás požádat o laskavost, Dwighte,“ řekl Qwilleran. „Potřebuji vědět, jak se Noisette jmenuje příjmením. Je to majitelka zdejšího obchodu starožitnostmi. Musela podepsat s hotelem nájemní smlouvu, nebo nějakou jinou. Bude to v hotelové dokumentaci?“

„Pravděpodobně, ale já k ní bohužel nemám přístup.“

„Třeba byste mohl nějak získat přístup k místnostem, kde je uložena.“

„To je to tak důležité? No dobře, zkusím to.“

„Jestli to uděláte, máte to u mě,“ řekl Qwilleran. „Mimochodem, zítra přivedu vílu na oběd do Korzárského sálu, pokud byste ji chtěl vidět.“

Dwight se ho zeptal: „Jak vycházíte se svou sousedkou?“

„Vyhýbám se jí, ale zjistil jsem, proč pracuje čtyři sta mil na sever od ostatního světa. Přestěhovala se do Lockmasteru, protože tam chovají koně, a ona ráda jezdí.“

„Víte to jistě?“ zeptal se Dwight. „Když jsem s ní večeřel v Palomino Paddocku a byli jsme obklopeni balíky slámy, sedly a fotografiemi slavných koní, neřekla ani slovo o tom, že by jezdila na koni. Kromě toho, žena, která se často pohybuje na čerstvém vzduchu, by neměla mít tak bledou pleť.“

„Něco tady nehraje,“ připustil Qwilleran. Jak je v poslední době naladěn váš šéf?“

„Dneska to v něm vře hněvem. Byl tu fotografa novinář z vašich novin a vyptával se hotelových hostů na jejich mínění na toulavé kočky na ostrově. Don ho nechal vyhodit i a odmítl poskytnout novinám komentář.“

Když Qwilleran odcházel z hotelu, uviděl na jedné z houpacích židlí na verandě sedět mohutnou postavu a prudce se houpat. Musel se podívat dvakrát. Nikdy předtím neviděl policejního šéfa z Pickaxu v ničem jiném než v oficiální uniformě, nebo ve skotském kroji. Sedl si do houpací židle vedle Brodieho a řekl: „Andy! Co tady děláte?“

„Mám dnes volno, tak jsme si se ženou udělali výlet na trajektu. Ona šla nakoupit trička pro vnoučata a já jsem si zatím šel zchladit rozpálené nohy.“

„Co říká na zdejší letovisko?“

„Totéž, co všichni: příliš drahé a z architektonického hlediska se sem nehodí,“ řekl Brodie.

„Na pevnině se nikomu nelíbí, co udělali s naším Snídaňovým ostrovem. Když byla naše tři děvčata ještě malá, jezdili jsme sem s nimi na pikniky. Tenkrát tu byla opuštěná přírodní pláž.“

„Vadila vaše přítomnost ostrovanům?“

„Ne, neobtěžovali jsme je. Chovali jsme se slušně a nic jsme neničili.“

Qwilleran si během jejich rozhovoru všiml, že je v sousedních houpacích židlích poslouchají.

„Pojďme se projít k přístavišti, Andy,“ navrhl.

Jedno molo, poškozené při výbuchu na Člunu, se opravovalo a bylo uzavřené. Šli na konec nejdelšího mola a zadívali se nazpět k hotelu s plochou střechou, obchodními ulicemi po obou

stranách a hustým lesem za sebou. Prastaré, stále zelené stromy byly tak vysoké, že v porovnání s nimi vypadalo lidské dílo nepatrné.

Brodie řekl: „Copak se asi stane, až na tu střechu v zimě napadnou tuny sněhu? Víte, proč postavili plochou střechu? Exbridge chtěl, aby na ní mohl přistávat vrtulník, ale pak se ukázalo, že by na to bylo zapotřebí speciální střešní konstrukce, a jeho partneři z XYZ to nechtěli financovat. Proto je teď za záchranou stanicí startovací a přistávací plocha, odkud může vrtulník přepravovat v nutných případech lidi na pevninu. Poslední dobou jich bylo dost. Řeknu vám, že bych v tom hotelu nechtěl být, až bude nějaká silná bouřka. Podívejte se na ty vysoké stromy. Jejich kořeny postupně vyschnou, protože stavba sníží hladinu podzemní vody. Hotel, dvanáct obchodů, velký bazén a restaurace spotřebují velké množství vody. Vysoký strom se suchými kořeny se při silném větru vyvrátí jako nic. Ó ne! Nechtěl bych to zažít. A vy, Qwille?“

„Ani já ne.“

„O tomto víkendu se zase něco stalo,“ řekl Brodie. „Za sestřelili tu nějakého muže. Jestli vás zajímá můj názor, je to divné.“

„Celkem už je to pět případů,“ řekl Qwiileran. „A pro všech pět existuje logické vysvětlení.“ „Máte už nějakou teorii?“

„Ne definitivní, ale mám několik záchytných bodů a navázal jsem pár dobrých známostí. Až budete zase doma, mohl byste pro mě něco udělat, Andy. Zjistěte mi jméno toho hotelového hosta, který se utopil v bazénu, a odkud byl. Tady se o tom mlčí.“

Andy řekl: „Najdete-li nějaké důkazy, nemarněte čas tím, že byste s nimi šel do šerifovy kanceláře. Jděte rovnou za státním zástupcem. Šerif nemá žádné zkušenosti s bojem proti zločinu. Je dobrý úředník, ale nic víc. Podle mého názoru byl zvolen jen proto, že ho podpořila XYZ. Jak dlouho tady zůstanete?“

„Ještě týden.“

„Jak se líbí Polly na dovolené? Kam jste říkal, že odcestovala?“

„Do Oregonu. Líbí se jí tam.“

„Kdy se vy dva konečně...“

„My se nevezmeme, Andy, tak nepočítejte s tím, že nám zahrajete na dudy, jedině, že by některý z nás natáhl bačkory.“

„Pojďme se vrátit do hotelu,“ řekl policejní šéf. „Žena mě asi bude hledat, protože už jistě utratila všechny peníze. Kromě toho se musíme řídit jízdním řádem trajektu. Snížili počet jízd. Nejezdí sem tolik lidí, kolik čekali. Podívejte se! Polovina houpacích židlí je prázdná! Koluje fáma, že hotel možná zbankrotuje. Už jste to slyšel?“

„Moje databanka fám zřejmě nezachytila aktuální stav,“ omluvil se ironicky Qwiileran.

„Koluje taky fáma, že bankrot hotelu byl od samého počátku naplánován. Neptejte se mě, jak to funguje. Říká se, že XYZ je příliš úspěšná na to, aby byla zdravá. Vysvětlete si to po svém.“

Qwiileran se rozloučil s Brodiem a vydal se na cestu do chaty. Byl zamyšlený a najednou se na dřevěném chodníku ocitl tváří v tvář sestrám Moseleyovým. Vystupovaly právě z drožky a chystaly se jít do čajovny.

„Ó, pane Qwiilerane! Zrovna jsme o vás mluvily. Slyšel jste něco nového o naší milé Elizabeth?“

„Má se dobře. Už je zase na ostrově. Včera jsem byl na návštěvě u její rodiny.“

„Musíte nám o ní vyprávět. Nechcete jít s námi na čaj? Zítra odjíždíme.“ Byly to sympatické ženy a upíraly na něho prosebné pohledy.

„Velmi rád,“ řekl, přestože se obvykle čajovnám vyhýbal. Zdejší působila velmi útulně. Na zdech visely plakáty skotských hradů a jako dekorace tu byly rozestavěné čajové konvice. Veselá servírka ve skotsky kárované zástěře jim přinesla na podnosu máslové sušenky a nabídla jim pět druhů čaje. Sestry Moseleyovy mu doporučily tisane, směs z lístků, kořínků, kvítků a tráv.

Qwilleran jim podal nejnovější zprávy o jejich bývalé studentce a ony mu zase vyprávěly o své dovolené. Líbili se jim lidé v penzionu, západy slunce, vyjížděky v kočárech a přednášky v hotelu.

„Jeden úředník z ochrany životního prostředí nám řekl, že tento ostrov byl před tisíci lety celý pod vodou s výjimkou ostrohu, na kterém stojí maják," řekla ta, která učila přírodopis. „Teď už z vody zbylo jen rašeliníště uprostřed ostrova. Já jen doufám, že se ten postřík proti komárům neuskuteční. Hmyz, ptáci, žáby, hadi, želvy a všechna zvířata jsou nutná k zachování rašeliníště a to zase udržuje kvalitu zdejší vody a vzduchu na stálé úrovni."

„Rašeliníště je záhadný div přírody," řekla druhá sestra.

„Víte o tom, že když se člověk utopí v rašeliníšti, jeho tělo zůstane navždy dokonale konzervováno?"

Jejich rozhovor byl rozhodně lepší než čaj, ačkoliv ho Qwilleran vypil tři šálky - ne, že by mu chutnal, ale pil ho proto, aby neměl dlouhou chvíli. Když šel potom domů, napadla ho nová teorie o tom, kde mohli tenkrát zmizet strážci majáku. Nejdřív ho napadlo, že je ostrované omámili místní kávou, a pak je hodili do rašeliníště. Ale k tomu by ostrované museli mít nějaký důvod, a právě to byl chybějící článek v celé skládance.

Potom ale dospěl k závěru, že strážci majáku zabloudili do rašeliníště sami. Ale proč všichni tři? A co dělali v lese?

Pod vlivem čajové směsi z lístků, kořínků, kvítků a tráv vykonstruoval Qwilleran následující scénář: Ostrované bavili strážce majáku fantastickými příběhy o truhlicích zlata, které piráti zakopali někde u rašeliníště dlouho předtím, než na pobřeží ztroskotali Beadleové, Kaleové a Lawsonové. Strážci jejich báchorkám uvěřili. Možná se jen nudili, možná zatoužili po penězích, nebo také mohli vypít moc piva. Ať již bylo příčinou cokoliv, za jedné jasné měsíčné noci poslal první strážce majáku jednoho ze svých lidí na průzkum. Muž odešel s lucernou a lopatou, ale už se nikdy nevrátil. Strážce za ním poslal druhého, aby hledal. Nakonec se sám první strážce vydal hledat své dva muže a výsledkem bylo, že dnes visí na majáku bronzová pamětní deska Trevelyana, Schmidta a Mayfuse.

Toho večera hráli obyvatelé Čtyřky domino. Qwilleran už mezitím přišel na to, jak odstraní potíže s písmeny v abecedě, která mají pořadové číslo větší než dvanáct. Sestavil si užitečnou tabulku,

I	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L
M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	X	Y
Z											

pomocí které hravě - s jistou mírou nejednoznačnosti - převáděl číselné kombinace na slova. Hra vyvrcholila tím, že se Koko rozmáchl ocasem k mohutnému úderu, kterým shodil ze stolu tučnou kostku, kterých Qwilleran složil slovo únos. Jinak skládal jen zcela obyčejná slova jako: ideál, lípa, kolo, lak (znovu), kali, pole, vede, voda a dej. Když už to Qwillerana začínalo nudit, shodil Koko kostky, z jejichž číslic skoro vyšlo jméno Beadle, což Qwillerana přivedlo na nápad. Rozhodl se zajít do Harrietiny kavárny na čokoládový pohár a po cestě vymýšlel scénář osudu strážců majáku.

Bylo pozdě a v kavárně už nikdo nebyl. Jeden čokoládový pohár," řekl ostrovance, která tu dělala servírku, pokladní a uklízečku v jedné osobě.

Když vyřídila jeho objednávku v kuchyni, prošla lítačkami Harriet. Já jsem věděla, že jste to vy, pane Q. Nechtěl byste raději horký fondán? Vím, že ho máte rád a můžu vám nějaký ohrát, kdyby vám nevadilo chvíli počkat."

„Vážím si toho, ale vypadáte unaveně," řekl. „Sedněte si ke mně a vypijte si šálek kávy."

Její plná tvář vypadala ztrhaně a ramena měla svěšená. „Ano, dneska večer toho mám dost... Hettie, udělej čokoládový pohár a přines nám dvě kávy. Pak můžeš jít domů. Já uklidím. A děkuji, že tu zůstala déle.“

„Ta práce vás zmáhá,“ řekl jí Qwilleran..

„Není to tak zlé,“ řekla a padla na židli. „Dělám si starost o obchod. To, co se tu děje, zahání turisty, a v rádiu předpovídají špatné léto - déšť, bouřky a nízké teploty. Penziony nemají žádné rezervace na prázdninové víkendy - přinejmenším ne tolik, jak očekávaly. A hotely redukují stavy pomocného personálu. Několik lidí, kteří u mě bydlí, dostalo prozatím výpověď, a vracejí se na pevninu. A pak... odmlčela se a dlouze a unaveně si povzdechla.

„Včera jsem slyšela něco, co mě velmi zneklidnilo.“

„Je to něco, co mi můžete říct?“ zeptal se.

„Já nevím. Slyšela jsem to včera u matky a nevím, co mám dělat. Vždycky jsem si myslela, že ostrované jsou dobří lidé, kteří by neublížili ani mouše, ale teď...“ Smutně kroutila hlavou.

„Třeba vám pomůže, když o tom budete mluvit,“ řekl nepředstíranou účastí, za níž ovšem byla velká zvědavost.

„Možná máte pravdu. Slíbíte mi, že to nikomu dalšímu neřeknete?“

„Jestli chcete.“

„Tak tedy... jeden z našich lidí je zapletený do těch nešťastných událostí.“

„Víte kdo?“

Přikývla.

„Jde o těžké zločiny, Harriet. Tomu člověku se to musí zarazit.“

„Ale jak bych mohla prozradit našeho člověka, pane Qwillerane?“ zeptala se zoufale. „My tady na ostrově jsme odjakživa drželi při sobě, ale poslední dobou si čím dál připadám jako cizí. Asi jsem moc dlouho žila na pevnině.“

„Tady nejde o ostrovany proti těm, kdo žijí na pevnině,“ řekl. „Jde o to, co je správné a co nesprávné. Vy jste dobrý člověk Harrieto. Nečekejte, až bude zabit nebo těžce zraněn někdo další. Jestli k tomu dojde, tak si to nikdy neodpustíte. Budete cítit vinu do konce svého života.“

„Kéž bych se byla nevrátila na ostrov,“ řekla. „Nemusela bych se teď rozhodovat.“

„Já vás chápu, ale to problém neřeší. Jste tady a dozvěděla se o tom. Je vaší povinností to oznámit.“

„Matka mi říkala, abych držela pusu. Bojí se, že by se mi mohlo něco stát.“

„Nehrozí vám nebezpečí. Já sám jsem se tu trochu porozhlížel, a jestli mi řeknete, co víte, tak celou věc zveřejním.“

„Musím si to rozmyslet,“ řekla a křečovitě proplétala prsty.

Qwilleranovi se naježil knír jako vždycky, když měl nějaké podezření, nebo něco odhalil. Ted' mělo dojít k odhalení a situace byla napjatá. S ostrovany se musí jednat opatrně. Musí projevovat co největší účast.

„Ještě kávu?“ zeptala se.

„Ne, děkuji.“ V uších mu už dunělo, jako by měl v hlavě horlivého bubeníka. Kdo ví, jaké listy, kořeny, květy či stonky divokých bylin ostrované dávají do své kávy. „Myslím, že byste měla zavřít a odpočinout si. Zítra ráno budete zase schopná jasně myslet, a pak se budete umět správně rozhodnout.“

„Ano,“ souhlasila a povzdechla si úlevou. Jenom tu musím ještě trochu uklidit, potom půjdu nahoru.“

„Co musíte udělat?“

„Zamést podlahu, přisunout židle ke stolům a uklidit kuchyň.“

„Já vám pomůžu,“ řekl. „Kde máte koště?“ Qwilleran byl tak zaujat novou situací, že jí úplně zapomněl říct o své teorii s rašeliništěm.

Kapitola patnáctá

V úterý se Qwilleran probudil s pocitem, že to bude významný den, což se vyplnilo, i když ne tak, jak očekával. Představoval si, že mu Harriet řekne, co ji tak vyděsilo, že na něho na poště bude čekat pohlednice a že mu Koko poskytne fenomenální indicii. Už snídane začala slibně: francouzský toast s jablečným máslem a plátky šunky, potom sekaná s vejcem na měkko. Po snídani měly kočky náladu na domino. Koko jako hráč, Yum Yum jako oddaný divák.

Koko začal konzervativně a každým úderem ocasu shodil nanejvýš pět kostek. Pokaždé z toho vyšla jen krátká slova: kec, klec, cajn, hák, rez (nebo řez), lez, a nejasné hreb. Slova měla většinou negativní význam a to Qwillerana přimělo k zamyšlení. Řekl Kokovi: „Kamaráde, odvaž se trochu a dej do toho větší elán.“

Potom přišla slova či náznaky se zvláštním významem, jako: malá (jako Čtyřka), hladká (jako Exbridgeova hlava), faleš (falešný jako starožitnosti). Některá slova tvořila slovní spojení: černá a vlajka, a pak bolí a hlava. Pokud Koko skutečně věděl, co dělá, poslední slovní spojení znamenalo, že už toho má dost.

Qwilleran jim dal před odchodem na oběd se slečnou Aperlhardtovou něco dobrého na zub. Když přijel do Sosen v najatém kočáře, čekala na něho na verandě hlavní budovy, a když jí pomohl nastoupit, uvědomil si, že se chvěje stejně jako v neděli, když vzdorovala matce. Z toho usoudil, že mezi nimi došlo k další výměně názorů. Paní Appelhardtová byla velmi milá hostitelka, než její dcera projevila první známky vzpoury. Nepochyboval o tom, že ho teď považuje za člověka, který má na její dceru špatný vliv. Pozor na novináře!

Když odjížděli od Sosen, řekl Elizabeth: „Ta barva vás moc sluší.“

„Děkuji. Mám ráda všechny odstíny fialové, ale matka si myslí, že fialová není společensky přijatelná, i když nevím, jak to myslí.“

„Vidíte, a já jsem zjistil, že duchaplné ženy a silné osobnosti fialová a purpurová barva přitahuje,“ odpověděl. Myslel na Euphonii Gageovou, jednu z neoriginálnějších a nejsvobodomyslnějších obyvatelek Pickaxu.

Elizabeth na sobě měla levandulově fialové šaty s pleteným páskem. Dlouhé vílí vlasy měla zastrčené pod jižanským slamákem, který vypadal jako by zmokl a pak ho pošlapal kůň. „Ten klobouk nosil tatínek,“ řekla hrdě. „Říkal mu Gauguinův klobouk.“

„Máte zajímavý vkus v oblékání,“ řekl jí. „Ty dlouhé šaty, které nosíte...“ Došla mu slova. Co o tom má říct?

„Líbí se vám? Jsou z Indie, Afriky a Javy — ručně tkaná a batikovaná bavlna. Mám moc ráda exotické látky. Mamka říká, že vypadám jako hippie. Ale to je jediný způsob, jak se mohu projevit.“

Blížili se k Dominu a on poznamenal: „Dvě dámy, které tu bydlí, si přečetly v novinách o vaší nehodě a zmínily se, že jste bývala jejich studentkou. Jmenují se Edith a Edna Moseleyovy.“

„To je fantastické! Ráda bych je viděla.“

„Bohužel, ráno odjely. Vracejí se domů - do Bostonu, myslím.“

„Proč mi nedaly vědět, že jsou tady?“ zeptala se. „Když mě matka zapsala na Akademii, byla jsem ve velmi špatném psychickém stavu, a ony ke mně byly velmi milé. Vy jste také velmi milý člověk, pane Qwillerane. Domnívám se, že nejste ženatý. Mám pravdu?“

„Teď nejsem ženatý...ale mám vážnou známost,“ dodal rychle.

„Jaká je?“ zeptala se zvědavě.

„Inteligentní, sympatická, hezká, a má melodický hlas. Je vedoucí veřejné knihovny v Pickaxu...“

„Já bych také chtěla být knihovnicí,“ řekla smutně, „ale nemám k tomu patřičné vzdělání. Matka mě přesvědčila, že nemám ani dost silnou osobnost, ani potřebnou vytrvalost, abych šla na vysokou školu.“

Když přijeli do letoviska, byla zděšená. Jak mohli ten nádherný ostrov tak zničit? Ty strašné obchody! A ty vulgární houpací židle!“

Aby trochu zmírnil její zděšení, řekl: Já v duchu vidím všech padesát houpacích židlí obsazených lidmi, kteří se hupají ve stejném taktu jako balet, a tím vytvářejí elektromagnetické vlny, které zboří celé letovisko."

Elizabeth se tomu skutečně zasmála.

„To nejhorší ještě přijde," pokračoval. „V hale visí černé pirátské vlajky a my budeme obědvat v Korzářském sále, u jehož vchodu stojí pirát."

U rezervačního stolu se nejdříve Derek podíval na Elizabeth, potom upřel pohled na Qwillerana, pak zase na ženu s podivným kloboukem. „Zdravím, pane Q! Chcete svůj obvyklý stůl v rohu?" zeptal se a tiše dodal: „Páni! To je kus!"

Když se usadili, řekla Elizabeth: „Ten muž v hale je tak vysoký!"

„To je Derek Cuttlebrink. V Pickaxu velmi známá osoba člen divadelního klubu... Dáte si koktejl, slečno Appelhardtová? Nebo aperitiv?"

„Prosím, říkejte mi Elizabeth," požádala ho.

„Když vy mi budete říkat Qwille..."

Okamžik váhala, potom si vybrala koktejl chardonnay a on řekl, že si objedná totéž bez vína.

„A teď bych se chtěla něco dovědět o vašem jménu — James Mackintosh Qwilleran, psáno s Qw. Máte to jméno od narození?"

„Vlastně ne. Než jsem se narodil, četla moje matka Spenserovu Královnu vil a dala mi jméno Merlin James. Jistě si umíte představit, jak asi pokřikovali spolužáci ze střední školy na hráče, který se jmenoval Merlin! Proto jsem si změnil jméno, když jsem začal studovat na vysoké škole, Matka byla Mackintoshová."

„To je velký rozdíl," řekla. „Když jsem zpracovávala jméno James Mackintosh Qwilleran, věděla jsem, že něco neladí. Ale nejdříve vám musím vysvětlit, jak to funguje s numerologií. Každému písmenu abecedy je přiřazena číslice, počínaje 1 písmenu A. U desítky J vynecháte nulu a začnete znovu u jedné. Když chcete zpracovat své jméno numerologicky, přiřadíte ke každému písmenu číslici, sečtete je a sčítáním je redukuje tak dlouho, až dostanete jednu cifru. Je to jasné?"

„Myslím, že ano," zamumlal, i když se v myšlenkách vrátil o čtyřicet let zpátky ke slečně Hubbyové - učitelce, která při úsměvu odhalovala zuby. Taky mu to připomnělo způsob, jak hrají s Kokem domino. Prostě opačný postup!

„Když jsem zpracovala jména, která jste mi dal, dospěla jsem k číslici dvě a cit mi napovídal, že nejste dvojkový typ člověka! Měla jsem pocit, že jste pětka!... Když mi dáte chvíli času, zpracuji vaše původní jméno." Psala do poznámkového bloku a mumlala si přitom pro sebe: „Merlin se dá zredukovat na osm... plus tři, které vycházejí u Jamese a tři u Merlina... dostaneme po sečtení čtrnáct... a jedna a čtyři je pět...Věděla jsem to! Jste pětka!" zvolala triumfálně.

„A to je dobré, nebo špatné?"

Vzrušeně odpověděla: „To znamená, že jste člověk, který miluje volnost, dobrodružství a změnu. Pravděpodobně jste hodně cestoval, protože jste přizpůsobivý a živě se zajímáte o nová místa a nové lidi. A máte plno nápadů, což by vám mělo být při vašem povolání užitečné."

„Při vší skromnosti musím přiznat, že máte pravdu," řekl Qwilleran. „Ale jak jste mohla vědět, že ta předchozí číslice byla nesprávná? Vždyť mě tak dobře neznáte."

„To vaše aura," řekla vážně. „Vyzařuje z vás aura pětky."

„A jaké číslo máte vy?"

„Já jsem sedmička, náhodou mám stejné číslo jako váš kocour. Když jsem zpracovávala jména vašich koček, narazila jsem na něco překvapivého. Kao Ko'Kung má číslo sedm a Koko rovněž. Také obě jména Yum Yum nebo Freya dávají stejnou číslici: jedničku. To znamená, že je trpělivá a nezávislá a že má silnou vůli. Koko je aristokrat, má přísně logické myšlení a bystrý rozum, ale chová se velice tajemně."

„Podivuhodné!" řekl Qwilleran. Zamyšleně pozřel talíř gumba, zatímco jeho společnice uždibovala z kuřecího sendviče bez majonézy. Qwilleran nenápadně stočil téma hovoru na byliny, které se přidávají do vaření, potom na léčivé a nakonec na jedovaté.

„Ostrované se pravděpodobně v bylinách vyznají," řekla. „Vyrábějí si vlastní léky. Už jste byl v Dark Village?"

„V té, co jí ostrované nazývají Providence?"

„Ano, je to úchvatné místo. Otec nás přes tu vesnici vozíval. Kdybyste chtěl najmout po obědě kočár, řídila bych."

„Je pravda, že nemají rádi cizince?"

„Obyčejně ano, ale my jsme se chovali tiše a respektovali jsme jejich soukromí. Ostrované měli mého otce rádi. Mluvíval s rybáři na plážích a kupoval si u nich ryby."

Chvilí zamyšleně zmlkla a on ji nechal jejím vzpomínkám. Nečekaně řekla: „Qwille, nechtěl byste mi říkat Liz? Kromě tatínka mi tak nikdy nikdo neříkal. Byl to můj nejlepší přítel a jediný člověk, který mi doopravdy naslouchal."

„Byl bych poctěn... Liz," řekl. „Kdy váš otec zemřel?"

„Před šesti lety a já si od té doby připadám osamělá. K matce nemám žádný vztah. William a Ricky jsou dobří bratři, ale mají vlastní rodiny a vlastní život."

„A co Jack?"

„Nerozumíme si," opáčila ostře. „Když jsme byli děti, trápil mě - maloval knír mým panenkám a slepoval stránky v mých nejoblíbenějších knihách lepidlem."

„Vaši rodiče mu to nechávali projít?"

„Matka ho omlouvala. Říkala, že je od přírody hravý a že mi nechce ublížit, a otec... ten neměl odvahu se s ní hádat. Víte, Qwille, Jack byl tak krásný chlapec, že mu prošlo všechno! Teď už o svou krásu přišel, protože moc flámuje."

„Má Jack nějaké povolání?"

„Manželství!" řekla kysele. „Už má za sebou tři rozvody a je mu šestadvacet. Matka říká, že je jí jedno, kolik má žen, ale proč si musí každou hned vzít? Je to jako závislost. Slyšel jste někdy něco takového? O takových věcech v rodinách neradi mluví, ale já jsem si jistá, že už je zase ženatý a chce se z toho dostat. Pokaždé, když Jack přijede na několik týdnů domů, má k tomu důvod. Byl ženatý s rockovou zpěvačkou, krasobruslařkou (ta byla moc hezká) a s italskou herečkou."

„Jednoho dne se ožení knihovnicí a bude žít šťastně až do smrti," řekl Qwilleran, aby ji rozveselil.

Liz se tiše zasmála. „Stále mluvím jen já, Qwille. Povězte mi něco o sobě. Kde bydlíte?"

„Já bydlím v přestavěné stodole, kde dřív skladovali jablka, v Pickaxu, což je městečko se třemi tisíci obyvateli. Dříve jsem psával po velké metropolitní noviny, ale teď můj přítel vydává malé místní noviny. Píši pro ně a v jistém smyslu se podílím na životě našeho malého města."

„Působíte jako šťastný člověk," řekla Liz s trochou závisi.

„Myslím, že jsem teď spokojený. Mám přátele a píši knihu."

„Já nejsem šťastná," řekla trpce. „Měl jste pravdu, když jste říkal, že potřebuji místo, které bude jenom moje. Doma ztrácím náladu, ambice i chuť dělat cokoliv."

„Jak si to vysvětlujete?" zeptal se nevtravě, i když se nemohl dočkat, až mu řekne podrobnosti. Jednou doopravdy začne psát knihu a zajímavý materiál by se mu hodil.

„Matka mi chce řídit život, vybírat přátele a rozhodovat za mě. Člověk to nějakou dobu vydrží, ale... pak to prostě vzdá! Tak to je a víc vám o tom neřeknu."

„Jeďme do Dark Village," řekl Qwilleran.

Najal dvoukolovou bryčku a jeli na východní pláž. Liz i řídila. Byla to dlouhá oblázková pláž s piknikovými stoly a nádobami na odpadky v pravidelných vzdálenostech od sebe. Na slunci leželo několik turistů na osuškách, jiní hledali acháty, nebo se dělili o oběd s toulavými kočkami. Qwilleran řekl: „Všude vidím toulavé kočky, jen v Sosnách jsem žádnou neviděl."

„Ne," řekla smutně. „Ony vědí, že tam nejsou vítány."

Po chvíli zahýbala vyježděná cesta doleva a mizela v lese. Bylo tam tísnivé ticho.

„Dark Village," zašeptala Liz. „Cítíte už její kouzlo?"

Větve prastarých stromů tvořily hustou střechu nad cestou. Byly tu větrem ošlehané cedry, zprohýbané do groteskních tvarů, a sukovité duby s lišejníkem obrostlými kmeny, které mohly mít pět stop v průměru. Když kůň vjel do vyježděných kolejí, kola povážlivě vrzala, jinak bylo ticho. V lese bylo občas vidět zřícenou střechu, nebo rozpadlou chatrč, ale nikde živou duši. Hlouběji v lese kopírovala cesta serpentinovitou pěšinu mezi obrovskými stromy. Qwilleran si musel vědomě připomínat, že se má občas nadechnout.

Když zajeli ještě dál, začala se objevovat lidská obydlí — ubohé chatrče, postavené z toho, co zbylo z lodí, které se rozbily o útesy, nebo z trosek, které jezero naplavilo ke břehu. Některé měly malé dvorky s ploty sbitými z naplaveného dřeva různých velikostí a tvarů a na nich dva nebo 3 náhrobky s nahrubo tesaného kamene. Zde se již objevovaly známky života. Na šňůře viselo pár osamělých kousků prádla, před jedněmi dveřmi spal starý pes. Na ulici zobaly slepice a v jedné předzahrádce se pásala koza. Jednou přeběhla přes cestu kočka a hbitě se vyhnula koňským kopytům. Když se bryčka blížila, několik dětí, které si hrály na dvorku, se rozuteklo. Občas bylo vidět pohyb i oknem, jak někdo z obyvatel pozoroval cizí vůz. Někde kdákala slepice.

V jednom místě se cesta rozšířila a u ní stála malá, ale solidně postavená škola s venkovními toaletami, zvláště pro chlapce a zvláště pro dívky. Zdi byly pobité hliníkem, který poskytl stát. Vedle stála ošumělá budova, která vypadala jako duch starého obchodu se smíšeným zbožím. Na lavičce seděli dva starci a dívali se za jejich bryčkou. Další budova byla natřená nabílo, ale jen zepředu a nade dveřmi byl kříž.

Pak následovalo několik obydlí a volný prostor, kam svítilo slunce. Cesta končila u vysoké písečné duny. Zde se rozdvojovala. Doprava vedla k oblázkové pláži a vlevo se ztrácela v hustém porostu a křoví.

Liz přikázala koni, aby zastavil. „V těch vyježděných kolejích se dost nadřel. Necháme ho odpočinout."

Co bude teď? napadlo Qwillerana. Vypadalo to, že má Liz v plánu něco víc než jen to, aby si ta stará herka odpočinula. Byla zamyšlená. „To byl úžasný zážitek," řekl. „Těžko uvěřit, že ti lidé tak žijí. Kam vede ta zarostlá odbočka doleva?"

„Kdysi to byla zkratka, kterou chodívali vesničané na západní pobřeží," odpověděla. „Ale když dostavěli Grand Island Club, tak ji uzavřeli."

Qwilleran přemýšlel o tématu, které by ji zaujalo. „To musí být ta písečná duna, nad kterou byl minulý týden sestřelen ten rogalista." Potom si řekl, že asi ani nečetla noviny a že o tom neví.

Liz se k němu prudce obrátila. „Qwille, myslím, že mi toho hada poslal do cesty můj anděl strážný, abych vás potkala."

„To je lichotivé," odpověděl prkenně, „ale za tak pochybnou čest jste zaplatila příliš vysokou cenu." Doufal, že ji jeho otevřenost neuvede do rozpaků.

„Od tatínkovy smrti jsem neměla nikoho, komu bych se svěřila," řekla vážným hlasem.

„Trápí vás něco?" zeptal se opatrně.

„Přesně na tomto místě se mi stala hrozná věc. Bylo to před několika lety, a já jsem nebyla schopná o tom někomu říct."

„Kolik vám bylo?"

„Šestnáct."

Qwilleranova zvědavost dosáhla vrcholu, ale ovládl se. Jestli vám to pomůže, rád vás vyslechnu."

Několik minut se rozmýšlela a v otcově starém klobouku vypadala tragicky. „Trávila jsem tu léto s matkou. Bylo to hned po tatínkově smrti a já se cítila hrozně sama! Potom na několik týdnů přijel Jack. Matka vyplatila jeho první ženě velké odstupné, aby souhlasila s rozvodem. A on se hned oženil znovu. Matka se zlobila, ale Jack je její miláček a dokáže ji přimět k čemukoliv." Její mysl zalétla do vzpomínek na rodinné intriky.

Qwilleran ji vrátil k tématu otázkou: „Tak on přijel na několik týdnů do Sosen?”

„Ano, přijel se kát. Byl milý k matce a dokonce i ke mně. Hráli jsme kriket a plachtili na jezeře. Jednou mě vzal na vyjížďku do Dark Village, jak to dělával tatínek. Zapřáli jsme do mé oblíbené bryčky mého nejoblíbenějšího koně a vzali si košík s obědem na jižní pláž. Byla jsem šťastná! Věřila jsem, že jsem konečně našla velkého bratra, kterému se budu moci svěřovat.”

Najatý kůň zaržal a zadupal kopyty, ale Liz byla v zajetí vzpomínek.

„Jeli jsme přes Dark Village, a když jsme přijeli na tohle rozcestí, odbočil doleva do křoví. „Kam jedeš?” zeptala jsem se ho. „Ta cesta je zavřená!” Zkroutil koutky dolů do odporné grimasy a nemohu vám opakovat, co mi řekl. Ani vám nemohu říct, co chtěl udělat. Seskočila jsem z bryčky, rozkřičela se a utíkala k cestě, která vede po pláži. Byli tam rybáři a vytahovali lodky na mělčinu. Řekla jsem jim, že jsem ze Sosen a že mě tu bratr nechal samotnou a ujel. Vzpomněli si na otce a odvezli mě domů na člunu. Byl plný mokrých, kluzkých a mrskajících se ryb, ale to mi bylo jedno. Byla jsem jim vděčná.”

„Co jste řekla matce?” zeptal se jí Qwilleran.

„Nemohla jsem jí říct, co se stalo. Nevěřila by mi. Řekla jsem jí, že se mi najednou zatmělo v hlavě. Jack jí řekl, že jsem začala bláznit. Ricky to přičítal tomu, že truchlím po tatínkovi a že mě jízda do Dark Village rozrušila. Celé léto jsem pak musela snášet přítomnost chůvy a matka poslala Jacka do Evropy, když vyplatila jeho druhou ženu. Ale vrátilo se jí to jako bumerang, protože tam potkal tu italskou herečku a oženil se potřetí.”

V dálce se ozvalo temné zahřmění a Qwilleran se zeptá jestli hřmí, nebo jestli je to raketový útok na Kanadu.

„Je to daleko,” řekla Liz. „Někdy slyšíme vzdálené hřmění dva dny a dvě noci, než přijde bouřka až k nám. Je to vzrušující.”

„Přesto bychom měli otočit toho unaveného koně a odvést ho do stáje, aby si mohl odpoledne zdřímnout,” řekl Qwilleran.

Ve městě šel znovu na poštu, ale od Polly tam nic neměl, Liz najal kočár, aby ji odvezl domů.

„Je mi, jako by mi někdo sňal z duše i ze srdce velkou tíhu,” řekla. „Mohla bych vás někdy pozvat na oběd do klubu?”

Souhlasil, doufaje, že pozvání přijde, až bude bezpečně zpátky v Pickaxu. Udělal dobrý skutek, přesněji řečeno dva. Pozorně a soucitně ji vyslechl a dovolil, aby si z něho udělala něco jako hodného strýčka. Z praktického hlediska pro něho nebylo setkání s královskou rodinou přínosem, protože mu neposkytlo materiál pro jeho sloupek, ani ho neposunulo dál v jeho pátrání. A navíc, jestli někdy začne psát knihu, rozhodně nebude o lidech, jako jsou Appelhardtovi. Toto nespolečenské myšlení zavinil Lyle Compton svou poznámkou o tom, že by se Polly mohla rozhodnout zůstat v Oregonu. Nervozita rostla v Qwilleranovi s každým novým dnem, kdy od ní nedostal pohlednici.

Kapitola šestnáctá

Když vysadil svou společnici u Sosen a vrátil se k penzionu, vešel Qwilleran do haly Domina půjčit si nějaké noviny. Bylo tu jen málo hostů, což bylo pochopitelné. Byl všední den a předpověď počasí na příštích pět dní byla nejistá. Stále ještě bylo občas slyšet hřmění. Ale neblížilo se. Zřejmě to mělo být jen varování před něčím, co nikdy nepříjde.

U mísy s ovocem opět zjistil, že jablka byla nahrazena hruškami. Vzal si jednu červenou a jednu zelenou, když k němu přiběhl zástupce vedoucího pro styk se zákazníky a doručovatel v jedné osobě, Mitchell. Držel dva lístky a krabici velikosti cihly a vzrušeně si něco brumlal ve své řeči, které už Qwilleran začínal trošičku rozumět. Dokázal si to však ještě přeložit velmi nepřesně a teď mu z toho vyšly tři možnosti: buď se už Sherman narodila koťátka, nebo se Šeba bojí hřmění, nebo Šu-šu vydává chomáč chlupů. Přikývl, poděkoval Mitchellovi a přečetl si obě zprávy o tom, kdo mu volal:

Volaný: pan Qwilleran

Volající: Andrew Brodie

Datum a čas hovoru: úterý, 13,15 hod.

Obsah zprávy: George Dulac, Lake Wortli, Florida.

Qwilleranovi to jméno znělo slovansky. Byl to ten utonulý host, který se bavil s nějakou ženou v cizí řeči. Další zpráva byla od Dwighta Somerse: „Odjíždím z ostrova. Informace, které jste chtěl, přijdou poštou.“ Z těch několika slov si Qwilleran vydedukoval, že vedoucího pro styk s veřejností vyhodili, možná proto, že čmúchal v tajné hotelové dokumentaci. Je-li to pravda, pak je lepší, že odjel, uvažoval Qwilleran. Pro XYZ je příliš dobrý. Zaslouží si civilizovanější pracovní podmínky, může si otevřít vlastní firmu.

Když se Qwilleran vrátil do své Čtyřky, našel tam dvě neklidné kočky. Slyšely vzdálené hřmění a instinktivně věděly, co se chystá. Mohly toho vědět mnohem víc než meteorologové. Koko se jen tak poflakoval a přemýšlel, co by provedl za lumpárnu. Yum Yum si broukala sama pro sebe a pokoušela se dostat do zásuvky u psacího stolu. Když ji Qwilleran otevřel, aby jí ukázal, že je prázdná, bylo to pro její citlivou povahu velké zklamání. Četl kočkám z redakční stránky Všechno, ale ony se nudily. Všichni tři byli podráždění.

On byl v myšlenkách u Polly a u možnosti, že by se mohla rozhodnout zůstat v Oregonu. Její bývalá spolužačka na ni možná naléhá, aby se k ní přestěhovala. Nebo Polly nedokázala odolat tamním možnostem pozorování ptáků. Nebo tamější veřejná knihovna potřebuje knihovnici s Pollyinými zkušenostmi a nabídla jí dobré platové podmínky. Dostala se do věku, kdy člověk začíná toužit po změně a je připraven přijmout novou výzvu. I když se snažil mít pro všechny zmíněné možnosti pochopení, těžko si uměl představit život bez Polly. Je pravda, že má dost přátel a dva čtyřnohé společníky, záviděníhodné bydlení a svůj vlastní sloupek v novinách, spoustu oddaných čtenářů a hodně peněz. Polly mu však vyplnila v životě mezeru, kterou dlouhá léta cítil.

„Dost sentimentality!“ řekl siamkám a šel si udělat sendvič se sekanou. A tak všichni tři ubíjeli čas a slyšeli, že v sousední chatě je zase někdo na „předběžném pohovoru“. Bylo dusno a neustálé hřmění jako by znělo ze všech stran. Před půlnocí dal kočkám hrst křupinek na dobrou noc a šel do ložnice. Pečlivě za sebou zavřel dveře. Když měla přijít bouřka, obyčejně se mu nastěhovaly do poste. Myslel si, že nebude moci usnout, ale...

Tvrdě spal, když ho probudil hluk za dveřmi. Nejdřív mňoukání, potom neodbytné škrábání. Posadil se na posteli a podíval se na hodinky. Byly skoro dvě. Pak ucítil kouř. Tentokrát ne tabákový, něco hořelo. Nejdřív se šel podívat do kuchyňského kouta na sporák, pak vyšel ven se svítilnou.

Ze sousední chaty stoupal černý dým. Bez váhání se tam rozběhl a bouchal na dveře: June! June! Hoří!“ Ale dveře byly zamčené. Zkoušel je vykopnout, ale měl na nohou jen lehké pantofle. Bouchal do nich, ale dveře pevně držely. Rozbil přední okno baterkou a rozběhl se k

požárnímu zvonu. Zvonil a zvonil. Postupně se v chatkách rozsvěcovala okna, a potom se rozlehl Nickův hlas: „Kde hoří?”

„V poslední chatě!”

„Všichni ven! Všichni ven!” volal Nick.

Qwilleran běžel nazpět do své chaty, aby si oblékl kalhoty, protože byl v pyžamu a v pantoflích. Také chtěl dát kočky do přenosky. Zdálo se, že slyšel motory těžkých aut a poplašnou sirénu. Když vyběhl z chaty s přenoskou, běžel Nick v hasičské výstroji po cestě.

„Odveďte všechny do penzionu!” zavolal na něho.

Tichou nocí se rozléhal hluk motorů těžkých aut. Rodina z první chaty se dvěma dětmi stála venku vyděšená zmatená.

Ve vstupní hale penzionu stáli hosté v pyžamech a nočních košilích a Bambovy kočky syčely na siamky uvězněné v přenosce, protože jim vnikly do jejich teritoria.

„Vezměte je nahoru a zamkněte je do některého volného pokoje,” řekla Lori Qwilleranovi. Sama ujišťovala hosty o tom, že je všechno pod kontrolou. „Nebojte se... hasičské vozy už jsou na cestě... V jezeře je spousta vody... Venku nefouká vítr, takže se požár nerozšíří.”

Z jednoho okna v patře viděl Qwilleran policejní auto, které osvětlovalo hořící chatu. Z oken unikalo černý dým. Po tom přijela cisterna na vodu a čerpadlo a hasiči natáhli hadici k jezeru. Za chvíli už zalévaly přívaly vody i jeho chatu. Na scénu přijela ambulance a z ní vyběhli sanitáři s nosítky. Pak uviděl dalšího hasiče s helmou v ruce a poznal v něm Harriet Beadleovou, která se postavila k hadici. Siamky, které cítily, že se něco děje, tiše vyšly z přenosky, když je vypustil. Nechal je v pokoji a vrátil se do přízemí.

Lori řekla, že uvaří kávu pro hasiče. „Nechce mi někdo pomoci připravit sendviče?” zeptala se.

„Já je udělám,” nabídl se Qwilleran. Ona krájela lunchmeat a oddělovala plátky sýra a on zatím mazal chléb majonézou. „Viděl jsem, jak ji nakládají do sanitky,” řekl drsným hlasem.

„Obávali jsme se, že se jí to jednoho dne stane,” řekla Lori tichým hlasem. „Byla tak umíněná.”

„Dneska chodila po lese se zapálenou cigaretou a popelníkem a řekla mi, že dodržuje vaše nařízení. Myslel jsem si, že si konečně dala říct, ale večer měla návštěvu a možná byli neopatrní.”

Lori vyhlédla z okna a řekla: „Nevidím oheň. Museli ho už uhasit. Díkybohu, že nefouká vítr. Vy už se nemůžete vrátit do chaty, Qwille. Připravíme vám apartmá a do konce týdne můžete bydlet tam... Poslouchejte! Slyším vrtulník. Přepravují ji na pevninu.”

Ostatní hosty poslala spát, ale Qwilleran zůstal a pomáhal jí roznášet kávu a sendviče dobrovolným hasičům se začerněnými tvářemi, kteří přicházeli do penzionu střídavě, aby si vydechli. Někteří měli zůstat u chaty celou noc a hlídat spáleniště, aby se horká místa znovu nevzňala. Mluvil s jejich velitelem, a hned potom zavolal novináři, který měl noční službu ve Věšhochuti.

„Oznamuji požár na Hruškovém ostrově. Objeven v jednu padesát pět ráno. Vypukl v jedné z chat patřících k penzionu Domino na West Beach Road. Ženu, která v chatce bydlela, přepravili dobrovolní zdravotníci vrtulníkem na pevninu. Zajděte se zeptat do pickaxské nemocnice, jak to s ní vypadá. Máte to?... Požár hasilo deset dobrovolných hasičů, jedna cisterna a jedno čerpadlo. Nikdo z nich neutrpěl zranění. Vodu čerpali z jezera. Bezvětří zabránilo rozšíření ohně do lesa a na okolní budovy. Pravděpodobná příčina požáru: podle velitele hasičů bylo kouření v posteli. Máte?... Dobrá, a teď mě poslouchejte: Jestli oběť zemře, policie bude nějakou dobu tajit její jméno, ale já vám je mohu říct. Je to doktorka June Halliburtonová, učitelka hudby na školách v Moose County. Na její životopis se zeptejte Lyla Comptona. Tady byla zaměstnaná jako vedoucí zábavního programu pro rekreanty v hotelu. Kontaktujte Dona Exbridge z XYZ a vyžádejte si od něho komentář... Máte?”

Když zavěsil, pomyslel si, že Lyle z toho bude v šoku. A stejně tak Dwight. I Riker. A tím padá i Derekovo místo asistenta vedoucího zábavního programu, pokud to místo skutečně mělo být vytvořeno.

Lori se konečně dala přesvědčit, aby si trochu odpočinula. Qwilleran stál ještě v šest ráno u automatu na kávu, když pickaxské rádio přineslo tuto zprávu:

„Požár v jedné z chat na Hruškovém ostrově si dnes ráno vyžádal lidský život. Dobrovolným hasičům, kteří přijeli na zvonění požárního zvonu, se podařilo uhasit oheň, který se rozšířil z doutnajících matrace. Oběť se však udusila kouřovými plyny. Jde o dospělou ženu z Pickaxu, která byla přepravena na pevninu šerifovým vrtulníkem, ale při příjezdu do nemocnice v Pickaxu již byla mrtvá. Její jméno bude zveřejněno poté, co bude o této tragické události uvědomena její rodina.“

Po několika hodinách spánku Qwillerana vzbudilo mňoukání siamek. Požár sem, požár tam - ony chtěly snídat. Zašel do Čtyřky pro konzervu s lososem. Rodina ze Dvojky si balila věci a většina hostů z penzionu také chtěla odcestovat. Říkali, že je znervózňuje to neustálé hřmění. Podle předpovědi počasí měla bouřka do čtyřadvaceti hodin dorazit nad Moose County a okolí.

Bledá a unavená Lori podávala ke snídani míchaná vejce s toasty a nic víc. Když se Qwilleran zeptal na Nicka, odpověděla mu: „Manžel v osm ráno odvezl děti a kočky na pevninu. Vezl je ke své matce - devět koček včetně koťat. Potom se hned vrátí sem. Je tu spousta uklízení a musíme zabezpečit všechny objekty proti bouřce. Hlásili silnou bouřku a vítr. Budeme muset zatlouct okna a uklidit dovnitř všechno, co by mohl odnést.“

„Já vám pomůžu, když mi někdo řekne, co mám dělat.“

„Nejdřív byste si měl přenést věci ze Čtyřky sem,“ řekla mu. „Teď, když jsou naše kočky pryč, mohou si penzion přivlastnit ty vaše.“

„Ale až je budu mít pod dohledem,“ řekl Qwilleran.

V jeho chatě nezpůsobil oheň žádné škody, ale všechno bylo načichlé kouřem a zatuchlým pachem vlhkosti, jak hasiči stříkali na střechu, včetně jeho oblečení. A tak znovu naházet ponožky, košile a kalhoty do povlaků na polštáře a odnesl to do Služeb pro rekreanty.

Beze slova položil uzly na pult.

„Ach ne! Už zase!“ divila se Shelley.

Jak rychle to zvládnete?”

„Do dvou hodin. Načichlo to kouřem? Slyšela jsem o tom požáru. To je hrozné, že ta žena zemřela. Znal jste ji? Byla mladá?“ Shelley byla nervózní z blížící se bouřky a mluvila rychle a bez přestávek. Kladla otázky a nečekala na odpovědi. „Slyšel jste varování v rádiu před bouřkou? Viděl jste žebřík u domu? Někteří z našich podnájemníků zatloukají okna. Pan Exbridge chtěl, aby všichni zaměstnanci hotelu opustili ostrov, ale někteří z nás se rozhodli, že tu zůstanou. Máme tu dost piva a sekané, tak si uděláme volno! Předpovídají silnou bouřku a mnohem horší věci, ale tenhle dům je dobře a pevně postavený. Jestli dojde k záplavě, nebude na tom hotel dobře. My jsme výš, proto si nedělám žádné starosti. A vy? Už jste někdy zažil hurikán?”

Na odchodu potkal Qwilleran Dereka Cuttlebrinka, který vycházel z domu s námořnickým pytle. „Vy patříte ke krysám, které opouštějí potápějící se loď?“ zeptal se ho Qwilleran.

„Ano... tedy... jsem dočasně propuštěný a nevím, na jak dlouho. Tak můžu klidně odjet domů a navštívit přítelkyni. Co říkáte na to hřmění? Od včerejšího poledne neustalo. Případá mi to tajemné.“

„Staří bohové ostrova hrají kuželky,“ řekl Qwilleran a tiše dodal: „Získal jste od Merrio ještě nějaké další informace? Pojdme dolů na pláž.“

Sedli si na schody vedoucí dolů na opuštěnou pláž a Derek začal: „Nevím, jestli to nějak souvisí s tím smradlavým kuřecím - v kuchyni tak za zády šéfkuchaře říkají té otravě,“ vysvětloval s úšklebkem. „Ale něco jsem se dověděl: hotel nenakupuje potraviny na pevnině. Někteří ostrované přinášejí šéfkuchaři čerstvé ryby, kozí sýr, králíky, ale žádná kuřata.“

„Oni jednoduše chodí do kuchyně a prodávají své zboží?“ divil se Qwilleran.

„Předtím to tak dělali, ale teď jsou zadní dveře zamčené a obchodníci se musí zapsat do seznamu pro šéfkuchaře. Ale Merrio si pamatuje na jednoho ostrovana, který prodával

čerstvou zeleninu, když hotel otevřeli. Šéfkuchař byl rád, že ji měl. Je Francouz, víte, a ti s čerstvou zeleninou hrozně nadělají. Já nepoznám rozdíl mezi čerstvou a sušenou."

„Qwilleranovi proběhlo hlavou: Jestlipak se šéfkuchař zná s Noisette? Že by tu byla kvůli němu? Proto si našla pokoj ve vzdáleném penzionu? Že by jí ho platil šéfkuchař? Byl to on, kdo s ní popíjel v neděli v Pirátské jeskyni?"

„Tak co, jak to zvládám?" zeptal se Derek.

„Mise úspěšně dokončena. Další cíl: Kamčatka." Dal Derkovi několik složených bankovek.

„A teď byste měl jít, abyste stihl trajekt."

Qwilleran pomáhal Nickovi vynášet ze sklepa okenice ze sklepa a zatloukat jimi okna proti hurikánu. Potom uklidili z verandy veškerý nábytek dovnitř. Potom zašel do Služeb. Shelley už měla nachystané dva balíky se složeným šatstvem a něco ve tvaru cihly zabalené do fólie, co už dobře znal.

„To je sekaná na čtvrtek, přímo vytažená z trouby. Chcete si ji vzít hned? Možná nebude tak dobrá jako předtím, protože je jen z hovězího. Vadí vám to? Podle Midgeina receptu se dělá ze dvou třetin z hovězího masa a k němu se přidává jedna třetina králíčího, ale dneska králík nedostala."

„To přežiju," řekl jí Qwilleran přátelsky.

V duchu pojal mlhavé podezření, které se ukázalo být správné. Hned, jak vešel do apartmá, dal kočkám ochutnat sekané bez králíčího masa. Rychle ji spolykaly a požadovaly další.

„Ach ty kočky!" řekl užasle. „Kdo jim kdy porozumí?"

Siamky si bez problémů zvykly na nové prostředí. Bydleli teď ve svatebním apartmá. Byl tu nový nábytek, křesla s měkkým čalouněním příjemných nevtíravých barev. Ani stopy po levné látce s pestrým vzorem, která tvořila dekoraci v jiných částech penzionu. Na Qwilleranův vkus bylo však i tady zbytečně moc tretek. Sundal dva romantické obrazy ve viktoriánském stylu, které visely nad gaučem, a na jejich místo pověsil kožené masky. Kromě toho přinesl z chaty sametovou krabici s dominem.

„Co říkáte vy dva, zahrajeme si zase s čísly?" zeptal se siamek.

Koko byl ve formě. Z prvních dominových kostek, které shodil ze stolu, vzniklo slovo víchr. Potom přišlo jedno z jeho nejoblíbenějších: lak nebo taky kal. A voda.

Qwilleran mu řekl: „Jestli se předpověď počasí vyplní, tak zítra praskne na Olympu vodovodní potrubí." Pak přišla obyčejná slova jako: lebka, lín, vede, hluk a vést. Pak skončilo na zemi pět z Kokových nejoblíbenějších kostek: 6-6,4-5, 2-2,1-0. Jak obyčejně z toho Qwilleranovi vyšlo slovo lípa. Na tom slově nebylo nic zvláštního, dokud v dalším tahu nevyšlo: 2-2, 4-5, 6-6 a 1-0. I když složení číslic bylo jiné, vyšlo z nich stejné slovo: pila. To slovo Kokovi vycházelo od samého začátku nejčastěji. Qwilleran se začal chvět horní ret. Poprvé ho napadlo, že slovo lípa lze přehozením písmen změnit na pila. Vyběhl z pokoje a běžel ze schodů, aby se podíval na verandu. Prostor pod ní byl uzavřený dřevěnou mříží, aby tam mohl vzduch. Našel Nicka, který zatloukal okna na jižní straně penzionu. Jak se dostanu pod verandu?" zeptal se ho. „Chtěl bych vzít Koka na vodítko, aby se podíval pod schody."

„Boční díly mříže se dají po obou stranách odmontovat. Ale budete potřebovat silnou svítilnu, možná dvě. Půjdu s vámi."

Qwilleran nikdy nevzal Koka ven bez postrojku a vodítka. Yum Yum se do toho odmítala nechat navléknout, ale Koko rád chodil na výlety.

Nick odstranil jeden díl mříže a přinesl dvě silné svítilny.

Qwilleran mu řekl: Jde o čirou spekulaci, ale možná najdeme důkaz, že ty schody někdo úmyslně poškodil." Nejdřív nechal Koka prozkoumat verandu, která už byla prázdná. Kocour ji bez zájmu na několika místech očichal, a pak si to namířil přímo ke třetímu schodu shora. Qwilleran řekl tlumeným hlasem: „On ví, kde je to poškozené místo. Pojďme se tam podívat." Nejdřív vpustil pod schody Koka, kterého držel na vodítku, Nick šel za nimi s oběma svítilnami. Dost dlouho se museli plazit po vlhkém písku se zbytky koster malých živočichů a kamínky. Postupovali jen pomalu, jelikož Koka rozptylovalo mnoho věcí, jako každou kočku.

Když se doplazili pod třetí schod, Nick na něj zespodu posvítíl oběma svítilnami. Horní schody byly nově udělané, pořádně stlučené dohromady hřebíky a zpevněné svorkami. Koka však zajímal jen písek pod nimi. Ležely tam odřezané zbytky dřeva a galvanizované hřebíky, které spadly tesaři dolů. Ale ležely tam i staré rezivé hřebíky a ještě něco, zpola zasypaného pískem. Koko to vyhrabal - list od staré rámové pilky na kov. Qwilleranovi začal svědět knír, když si vzpomněl na dominové kostky: pila, rez nebo řež, hřeb. Myslel si tehdy, že to má být hrob, ale mohl to být i hřeb.

„Vidíte totéž, co já?“ zeptal se Nicka.

„Stačilo párkrát říznout a starými hřebíky to projelo jako máslem.“

„Nedotýkejte se toho. Je to náš důkaz,“ řekl Qwilleran. „Víte, Nicku, když jsem si nechal přestavět tu stodolu, bylo ve stoletém dřevě spousta rezavých hřebíků, které tesař obrušoval kovovým pilníkem. A ty hřebíky odletovaly jako párátko.“

„Naskytá se otázka, kdo ty hřebíky pod našimi schody odřezal.“

„Pojďme odtud.“

Lezli ven, ale Kokovi se nechtělo a Qwilleran ho musel táhnout na vodítku. Nick chtěl připevnit zbytek okenic. Qwilleran měl v úmyslu si ještě jednou prohlédnout seznam slov, která sestavil z dominových kostek. Kromě toho se chtěl dostat na poštu, než zavře.

V apartmá uvítala Yum Yum navrátilivšího se hrdinu se smíšenými pocity, protože přinesl do pokoje spoustu neznámých pachů. Když ho Qwilleran vysvobodil z postrojku, potřeboval celou půlhodinu k tomu, aby si důkladně olízal srst. Qwilleran si prohlížel seznam v naději, že najde slova, nebo číslice které by nasměrovaly jeho myšlenky. Slovo vede ve spojení s předchozími slovy pila, řež a hřeb ho mohlo navést k tomu, aby zavedl Koka pod schody. Slova s K a L a J byla důkazem toho, že Koko má rád vysoká čísla: 5-6, 6-6 a 5-5. Vůbec měl v oblibě dvojice jako 1-1, 2-2, 3-3 a 4-4, které prokazovaly jeho smysl pro pořádek či rovnováhu.

Potom se Qwilleran zamyslel nad dalšími možnými! Kombinacemi písmen: lípa-pila, voda-ová, lak-kal. Tato slova se na seznamu objevovala každý den. Proč? Poslední kombinace nápadně připomíná jméno místní rodiny. Někdo mu řekl, že na ostrově se to hemží Kaleovými, Beadleovými a Lawsonovými. A lez může být i lež.

„Jau!“ pronesl Koko tónem, při němž Qwilleran znovu pocítil svědění v kníru. Podíval se na hodinky. Už nesměl ztrácet čas. „Hned jsem zpátky,“ řekl siamkám, které na něho upíraly pohledy říkající: „Kam zase jdeš?“

Úřednice na poště, za kterou už tolikrát byl pro zásilku poste restante a která ho musela pokaždé zklamat, se tentokrát usmívala a podávala mu hned dvě zásilky. Pohledníci si přečetl hned. Byla psaná telegraficky, což bylo pro Polly typické.

Překrásná země, zajímaví ptáci. Se Sárou se dobře bavíme.

Pomohla mi s důležitým rozhodnutím.

Podrobnosti později. Přiletím v pátek v 19.35. S láskou Polly.

Qwilleranovy obavy se potvrdily. Tak se odstěhuje. Rezignovaně vyfoukl vzduch do kníru. To od základů změní jeho život. Bez Polly to už nikdy nebude takové.

Druhou zásilkou byl dopis v obálce hotelu z Hruškové-ho ostrova, na níž byly jako adresa odesilatele iniciály DS. Zastrčil ji do kapsy. Proč by ho za daných okolností mělo zajímat Noisettino příjmení?

Kapitola sedmnáctá

Když pomáhal Nickovi přitloukat okenice na okna v penzionu, měl Qwilleran špatnou náladu. Nick řekl: „Úplně zatemní pokoje, proto necháme v každém jedno okno nezakryté až do poslední chvíle. Potom už budeme mít jen elektrické osvětlení jako vězni, pokud ovšem nevypadne elektrika. To by znamenalo, že zůstaneme bez světla, bez vody a bez ledniček. Napustíme plnou vanu vody a tak pět galonů vody na pití. Lori má kempinkový vaříč, na kterém se dá ohřívat jídlo z konzerv a vařit káva, ale to je tak asi všechno. Rádia fungují na baterie a máme tu dost petrolejek a baterek, ale nebude to legrace. Jestli tu nezůstanete, Qwille, pochopím to. Odvezu vás na pevninu, dokud je jezero klidné."

„Zůstanu," řekl Qwilleran.

„Dobrá, ale nevyčítejte mi potom, že jsem vás nevaroval. Jestli chcete zavolat někomu na pevnině, řeknete jim, že bydlíme vysoko a že budova je solidní, postavená z velkých kmenů a silných fošen. Na ničem se tady nešetřilo, nic se nenahrazovalo ani neimitovalo."

Qwilleran využil jeho zmínky o telefonu a zavolal do novin. Nechal vzkaz u sekretářky. Ulevilo se mu, když se dověděl, že je Riker mimo budovu. Přemlouval by ho, aby změnil své rozhodnutí a vrátil se. Cokoliv Qwilleran navrhl, bylo pro Rikera buď moc nerozumné, nepraktické, příliš frivolní, nebo moc drahé.

Ted' byl nevyspalý a unavený od lezení po žebříku nahoru a dolů. Navíc ho Pollyina pohlednice uvedla do stavu otupělé lhostejnosti. Padl na postel, přičemž o vlasek minul dvě chlupatá těla, a spal, dokud ho neprobudily dvě neklidné kočky, které pro změnu vzbudil hluk na chodbě. Zněly odtud hlasy, tahání zavazadel, otevírání a zavírání dveří. Někdo se stěhuje do penzionu?! Rozespálý Qwilleran se v duchu divil, proč se někdo stěhuje do Domina v době, kdy všichni ostatní utíkají.

Vstal, učešal se, omyl si tvář a sešel dolů, kde ho uvítala Lori s velkýma očima. „Nebudete tomu věřit!" řekla. „Přijel k nám nový host! Má krásná zavazadla a přivezl ji sem překrásný kočár. A říká, že vás zná!"

„Jak se jmenuje?" zeptal se opatrně.

„Elizabeth Cageová. Chtěla jsem se jí zeptat, proč se chce ubytovat v penzionu se zatlučenými okny, ale pak..." Lori upřela na Qwillerana potutelný pohled. „Řekla jsem si, že by mezi vámi dvěma mohlo být něco soukromého."

„Kde je teď?"

„V pokoji. Vybaluje. Je v apartmánu s výhledem na jezero, naproti vám."

„Tak tomu říkám překvapení. Zbyly nějaké sendviče od toho požáru?"

„To je jediné, co nám zůstalo, včetně vašeho velkého bochníku sekané. Nejsem dneska večer připravená chystat večeři pro hosty."

„Ona toho moc nesní, tak si s tím nelámejte hlavu a neomlouvejte se. Půjdu se podívat nahoru a zeptat se, co se děje," řekl nervózně.

Otevřela mu mladá žena v županu a tvářila se, že je šťastná, že ho vidí.

„Liz! Co tu k čertu děláte?" zeptal se jí bez pozdravu.

„Moje rodina dnes odjela. Vzali si oba čluny. Já jsem řekla matce, že nikam nepojedu. Řekla jsem jí, že se přestěhuji do Pickaxu."

„Jste velmi impulzivní mladá žena. O Pickaxu nic nevíte."

V duchu si říkal, že má Arch pravdu, když mu říká, aby nestrkal nos do cizích věcí.

„Půjdete dál? Nabídla bych vám čaj, ale myslím, že už tu dnes nemají obsluhu."

„Ani dnes, ani jindy. A přijde-li skutečně silná bouře, může se stát, že tu nebude ani světlo, ani voda a nebude jezdit trajekt na pevninu. Jediný člun, který zůstal v přístavišti, patří Dominu, a ten může rozbouřená voda rozbít na třísky. Z Grand Island Clubu odjely všechny čluny?"

„Ano, ale... kdybych si mohla zavolat, myslím, že bych mohla něco zařídit."

„Sejděte dolů a řekněte paní domu, ona vás nechá zavolat z kanceláře. A teď mne prosím omluvte, mám nějaké pochůzky."

Chtěl uniknout téhle situaci a přemýšlel o tom, jaké potíže by mu způsobilo, kdyby se nastěhovala do Pickaxu. Dokáže bydlet sama, převzít za sebe odpovědnost a rozhodovat se správně? Nebo bude potřebovat a očekávat, že jí bude dělat poradce na plný úvazek? Tuto roli nebyl ochoten přijmout. Přijel na ostrov, aby pomohl Nickovi, a místo toho šlápl do... rašeliniště.

Vydal se do Harrietiny kavárny. Nečekal, že bude otevřená, ale doufal, že budou pokračovat v načatém rozhovoru. Dva muži, jak se ukázalo její bratranci z vesnice, zatloukali okna a ona je s velkou autoritou dirigovala. Když uviděla Qwillerana, vyšla mu naproti odměřeným krokem a s utrápeným výrazem ve tváři.

„To je hrůza, ten požár, že?“ řekla tiše. „Musíme to ohlásit požárnímu inspektorovi. Pokaždé, když někdo uhoří, přijede sem z jihu. Nebo když má velitel hasičů podezření na žhářství.“

„Ale vy s ostatními dobrovolníky jste odvedli heroickou práci, Harriet. Mohlo to být mnohem horší.“

„Já vím, ale je mi z toho nanic, protože jsem ji znala. Znala jsem June Kaleovou od malička a znám i jejího otce.“

June Kaleovou? Já myslel, že se jmenovala Halliburtonová.“

„Byla vdaná. Dlouho to ale nevydrželo. Vyrostla na ostrově a chodila na střední školu na pevnině jako já, ale ona byla doopravdy chytrá. Nikdy nechodila na hodiny klavíru, až do deváté třídy, a pak jsme se najednou doslechli, že učí hudbu a hraje ve velkých koncertních sálech. Tenkrát si o sobě začala dost myslet a nechtěla, aby se někdo dověděl, že pochází z ostrova Providence, ale často jezdila za rodiči a toho si na ní cením!... Bože! Byli na svou dceru tak hrdí! Maminka už je po smrti, ale jejího otce to muselo úplně zlomit. Je mi ho hrozně líto. Dělá správce v Sosnách.“

„Bydlí ve vrátnici?“

„Ano, co mi paměť sahá. June tam vyrostla. Měli tam elektriku, koupelnu, telefon a všechny moderní vymoženosti.“

Qwilleran si kladl otázky a hned si na ně odpovídal. Chtěla žít tady na severu, aby byla blíž svým rodičům? Na tak sentimentální způsob myšlení byla příliš strohá a světaznalá. Ubytovala se v Pětce Domina proto, aby nerušila své sousedy? Nebo proto, aby se k ní otec mohl nepozorovaně vlíznout po lesní cestě? Ani jedno. Hlasy, které zaznívaly z její chaty, nepatřily otcí a dceři. Byly to mladé hlasy, flirtovaly spolu, škádlily se a smály. Ale neznělo to ani jako pohovory s adepty na místo jejího asistenta.

„Chcete kávu, nebo zmrzlinový pohár?“ zeptala se Harriet.

„Ne, děkuji. Přišel jsem, abych se podíval, jak jste na tom. Musíte být vyčerpaná po probdělé noci. Zůstanete tady, když má přijít bouře?“

„Ne. Půjdu za maminkou do vsi. Bude to asi zlé. Bratranci dávají na okna okenice, aby zachránili skla.“

Qwilleran se obrátil k odchodu, ale ohlédl se a řekl, jako by ho to napadlo až teď: „Ten požár byl šestým incidentem za méně než tři týdny. A čtvrtým, který skončil smrtí.“

Jestli tušíte, kdo to dělá, pak je ta pravá chvíle vyjít s tím na světlo!“

Harriet se začervenala a zatínala a otevírala pěsti. „Ten požár byla nehoda! Jak by to mohlo být něco jiného? Kouřila v posteli. Ona vždycky moc kouřila. Její rodiče si přáli, aby toho nechala, ale ona to nedokázala.“

„Dobrá, tak vynechme požár,“ řekl Qwilleran. „Ale řekla jste mi, že o těch událostech něco víte. Že znáte někoho, kdo je způsobuje.“

„Zmýlila jsem se. Bylo to nedorozumění. Jen fámy, které kolovaly po vesnici,“ vylouvala se. Otočila se k odchodu a volala přitom něco na bratrance.

Qwilleran rovněž odcházel a říkal si: Ostrovan zůstane navždy ostrovanem. Harriet se rozhodla zachovat loajalitu. Ale ve skutečnosti ho její očividné zapírání jen utvrdilo v jeho podezření.

V pickaxském rádiu hlásili: „Ve všech obcích kolem pobřeží je vyhlášen bouřkový poplach. Řídící středisko pro přírodní katastrofy vydalo pokyny pro evakuaci pro všechny obyvatele obydlí na březích. Blíží se dvě fronty rychlostí pěti mil za hodinu, které se podle předpokladu meteorologů srazí nad severní částí Moose County a jezerní oblastí kolem půlnoci. Očekává se, že přijde silná bouře, vítr o síle sedmdesát až sto mil za hodinu, který nebezpečně zvedne hladinu jezera.

Když ale čtyři lidé v Dominu usedali ke kuchyňskému stolu, blížila se bouře ze všech stran. Nick zatloukl poslední okenice a přitloukl prkna i přes přední a zadní vchod, aby je zabezpečil před vyražením. Kromě toho přibil na prahy desky obalené ručníky, aby dovnitř nevnikla voda.

Lori dala na čtvercový stůl s odřenou deskou a ohýbanýma nohama večeri typu „co dům dal“, aby se každý mohl obsloužit sám. Byly sendviče se sekanou a domácí polévka, hustá, šedivé barvy, ale chutná. Jediné, co se v ní dalo poznat, byly písmenkové těstoviny. „Ta polévka je slepičí bujón se zeleninou, ale já je mixuji, aby děti nevěděly, co jedí, a písmenka upoutají jejich pozornost, takže nad tím tak nepřemýšlejí.“

Jelikož těstoviny obsahovaly všech dvacet pět písmen abecedy, Qwilleran vytvářel slova rychle a obratně, ne náhodou vyhrál svého času soutěž v hláskování, což mu vyneslo výlet do Washingtonu. Liz byla tak dobře vychovaná, že se smála písmenkové polévce a tolerovala sendviče.

Lori řekla: „Slečna Cageová zařídila, abychom mohli zakotvit Dvojitou šestku v krytém molu Grand Island Clubu.“

„Ano, proběhlo to naprosto hladce,“ řekl Nick. „Přijel jsem tam se člunem a oni ho na podvozku převezli do betonové kůlny. Pak mě jeden z těch chlapů odvezl domů malou bryčkou. Říkal, že už dávno chce vidět ty čtyři kmeny v naší vstupní hale.“

Liz jim vyprávěla, že na západním pobřeží letní bouře nikdy nenadělaly velké škody. „Ulámaly třeba pár větví, nebo odnesly pár tašek ze střechy, ale nikdy jsme netrpěli výpadkem elektrického proudu, protože máme generátory. Proto mě překvapilo, že matka chtěla tentokrát odjet.“

Qwillerana to nepřekvapilo. Královna matka ji pravděpodobně chtěla odvézt co nejdál od jeho radikálního vlivu. Jelikož se domníval, že si Bambovi si zaslouží vysvětlení, řekl: „Slečna Cageová se chce přestěhovat do Pickaxu a domnívá se, že teď je k tomu vhodná chvíle, bouřka nebouřka.“

Lori vyjádřila překvapení a radost. „V Pickaxu se vám bude líbit,“ řekla. „Žije tam jen tři tisíce lidí, ale ve městě je několik zajímavých věcí, jako třeba velmi dobrý divadelní klub. A také se tam zakládá městská univerzita.“ Obrátila se s významným pohledem ke Qwilleranovi, který přiměl Klingenschoenovu nadaci, aby novou instituci financovala. Ale on to přešel a neřekl ani slovo o univerzitě, divadelním klubu ani o ničem jiném v Pickaxu. Nemínil tu impulzivní, netrpělivou a tak trochu praštěnou mladou ženu povzbuzovat, aby se přestěhovala do jeho blízkosti. Místo toho jí řekl: „Možná by se vám víc líbilo v Lockmasteru v sousedním okrese. Mají tam koňskou farmu a sbírku kočárů a kluby, kde se lidé mohou učit kočáry řídit.“ „Já jsem nikdy do žádného klubu nechodila a neláká mě to,“ řekla. „Ale ráda se projíždím po krajině. Nechám si převézt do Pickaxu svého oblíbeného koně. Předpokládám, že se tam pro něj najde stáj. A bratr William mi přenechá lékařský faeton.“

Jestli se ráda projíždíte po opuštěných venkovských cestách, tak se vám bude v Moose County líbit,“ řekla Lori. Je to velice malebná krajina.“

Mlčte, Lori, prosil ji v duchu Qwilleran. Nahlas řekl: „Nevím, jestli je malebná ten pravý výraz. Krajina vypadá poničeně, protože jsou tam opuštěné doly, a zčásti je odlesněná, protože se tam na počátku století těžilo hodně dřeva. Opuštěné doly a kamenolomy jsou všude. Není to zrovna hezký pohled.“

„Ano, ale opuštěné důlní boudy v sobě mají romantickou upomínku na minulost,“ oponovala mu Lori a oči se jí leskly. Qwilleran by ji byl nejraději kopl pod stolem, ale nedosáhl na ni ani svýma dlouhýma nohama.

Nick, který si všiml jeho rozladěnosti a pochopil, kam míří, řekl: „V Pickaxu bude zanedlouho dost průmyslu - chemická továrna, továrna na výrobu autodílů a elektronický průmysl, ale největším průmyslem je federální věznice, která zabírá stovky akrů a vězní tisíce odsouzených zločinců.“

„Ano, ale věznice je známá svými květinovými zahradami, o které se vězni starají,“ oponovala Lori. Jezdí tam lidé z celého okolí, aby si je vyfotografovali.“

Ach Bože! úpěl v duchu Qwilieran. Nahlas řekl: „Hraje někdo z vás domino? Můžeme si zahrát, než ta bouře skončí.“

Hřmění se blížilo a blesky působily jako elektrické šoky. Ani okenice z masivního dřeva nemohly zabránit tomu, aby při každém zablesknutí nezářily obrysy oken jako modré neony.

Po moučníku - balené zmrzlině — se Qwilieran omluvil a vyšel po schodech nahoru do svatebního apartmánu s úmyslem setrvat tam, dokud nezačne pršet. Potom sejde dolů a nabídne pomoc a morální podporu majitelům domu i nezvanému hostu. Pokoušel se číst, ale nemohl se soustředit kvůli svému současnému dilematu. Měl pocit, že tentokrát totálně selhal. Záchytné body a důkazy nepřinesly nic víc než jeho vnitřní pocit, domněnky a list z pilky na kov.

Vzduch byl nabit špatnými znameními a kočky, které se k němu tiskly, se upřeně dívaly do stropu. Najednou jim zahřmělo přímo nad hlavami. Znělo to jako začátek posledního soudu a Koko vyskočil půl metru do výšky a začal běhat po pokoji jako šílenec v kruzích, shodil lampu, shazoval tretky, až létaly vzduchem, vylekal Yum Yum a srazil ocasem jednu masku nad gaučem, která zůstala viset nakřivo.

„A dost!“ zvolal Qwilieran a schoval drahý umělecký předmět do bezpečí - byla to maska tragédie — ale Koko byl tak rozrušený, že řádl dál, dokud mu nedošla energie. Potom si začal klidně olizovat srst, jako by se nic nestalo. Pak najednou přestal s jazykem vypláznutým a jednou zadní nohou zvednutou a zahleděl se Qwilieranovi na čelo.

„Pojďme si zahrát domino,“ řekl Qwilieran a přihladil si knír.

V té chvíli opět silně zahřmělo. Do domu začal bušit déšť a elektrické osvětlení zablikalo. Přesto začali hrát. Kokova záliba v bílých okách vyústila ve slova jako: bliká, trám, páka, papír, cajk (znovu) a obligátní lak a voda. Právě, když Qwilieran skládal slovo z číslic 4-4, 5-6, 3-5, 0-1, 5-5, 3-6, 6-6 a 2-3, ozvalo se tiché zaklepání na dveře.

Když otevřel, stála před ním Liz v županu s petrolejkou v ruce. „Omlouvám se, že vás obtěžuji, ale ukázal byste mi, jak zapálit tu lampu pro případ, že by vypadl proud?“ požádala ho. Podala mu krabičku zápalek. „Byly u lampy.“

„Pojďte dál,“ řekl stroze. „A zavřete dveře, aby neutekly kočky. V tomhle počasí jsou nervózní.“ Sundal skleněný kryt, povytáhl knot a pokoušel se škrtnout. „Ty zápalky jsou vlhké. Vyzkoušíme moje. Na ostrově bývá vždycky vlhko. Boty plesnivé, hřebíky rezivějí, keksy měknou a zápalky nehoří. Vy byste to měla vědět, protože jste tu prožila mnoho letních sezón.“

„My jsme nikdy žádné problémy neměli,“ řekla. „Vlhkost vzduchu kontrolovala klimatizace.“ Zápalky ve svatebním apartmá byly stejně vlhké. „Tak to bude doopravdy zábava, jestli je tu třicet petrolejek a žádné zápalky, kterými by se daly rozsvítit,“ řekl Qwilieran.

„Nemá tu někdo zapalovač?“

„V Dominu ne! Žádné zapalovače, automatické zbraně, ani nelegální drogy. Slyšela jste o tom včerejším požáru?“

Liz smutně pokývla hlavou. „Ta žena, která zemřela, byla dcera našeho správce. Chudák, málem se z toho zbláznil. Když jsme vyrůstaly, byla jako moje starší sestra, a ráno jsem zaslechla něco, co mě velmi rozrušilo.“ Olízla si rty a sklopila oči.

„Posaďte se, prosím,“ nabídl jí Qwilleran. „Nechtěla byste sklenici vody? To je vše, co vám mohu nabídnout.“

Usedla na kraj židle a upila trochu vody.

„Kde jste zaslechla tu věc, která vás tak rozrušila?“

„Ve stáji, když jsem se byla pomazlit se Skipem jako každý den. Je to takový oddaný kůň! Slyšela jsem ze sedlářny dva muže, kteří se hádali. Poznala jsem hlasy. Jeden byl můj bratr a druhý náš správce. Byli vždycky přátelé, proto mě ohromilo, když na sebe tak křičeli. Víím, že není slušné poslouchat, ale Jack mě nikdy nerespektoval, proto jsem necítila žádné výčitky svědomí, že je poslouchám.“

„Pochopila jste, oč šlo?“

Než stačila odpovědět, rozlehlo se jim nad hlavami další dunivé zahřmění. Následoval oslnivý blesk a světla zhasla. Liz bezděky vykřikla.

„No, myslím, že už je to tady,“ řekl Qwilleran. „Pojďme raději dolů. Mám baterku. Zajdeme do vašeho pokoje pro druhou a musíme doufat, že Lori má suché zápalky.“

Nick na ně čekal u paty schodiště. „Pojďte k nám do pokoje. Právě zapalujeme petrolejky. Omlouvám se, měli bychom tu mít generátory, ale museli jsme zařizovat a nakoupit tolik jiných věcí.“

„Qwille,“ volala Lori z kanceláře, „proč nevezmete Koka a Yum Yum dolů?“

Po celých dlouhých pět hodin seděli čtyři dospělí lidé a dvě kočky v pokojí, zatímco penzion zalévaly proudy vody a vítr hvízdal korunami stromů jako stovky harmonik. Na konci bouřkového mračka, když se turbulence ocitla přímo nad ostrovem, se hřmění změnilo v řadu výbuchů, z nichž každý byl o něco silnější než ta předchozí a země se chvěla. Budova se chvílemi tak silně otřásala, že poskakovaly sklenice a obrazy se vychylovaly. V takových chvílích seděla Lori tiše se zavřenýma očima, neslyšně pohybovala rty a chlácholivě hladila Koka. Qwilleran držel na klíně Yum Yum a vemlouvavým hlasem ji uklidňoval. Obě kočky měly strachem zvětšené oči a cukaly ušima.

Nick přinesl džbán červeného vína se slovy: „Měli bychom se pořádně opít, ve střízlivém stavu se to těžko snáší.“

Qwilleran potřeboval veškerou vůli, aby odolal pokušení. Jak dlouho to může trvat?“ snažil se překřičet hluk zvenku.

„Už to přechází.“

Ted' už mezi jednotlivými úderý hromu bylo několik vteřin, někdy i celá minuta ticha a blesky postupně slábly. Déšť však bušil do budovy se stále stejnou silou. Občas zapraskala větev, která se lámala od stromu, a hned potom následoval zvuk pádu na střechu. Nikdo to neřekl nahlas, ale všichni přemýšleli stejně: Co když na střechu spadne strom a prorazí ji? Co když do domu proniknou tuny vody?

Ted' už spolu mohli alespoň mluvit a slyšet se, i když jen nahlas vyslovovali něco ze svých myšlenek.

„Pořád to zní, jako by se kolem nás hnala lokomotiva.“

„Bohové ostrova hněvivě vrčí a skřípají zuby.“

„Bohudíky, že jsme odvezli děti na pevninu.“

„Tam to jistě přijde také.“

„Už jste někdy zažili tak silnou bouřku?“

„Kočky jsou moc hodné. I když Koko je napjatý.“

„Yum Yum se bez přestání třese.“

„Díval ses na rychlost větru, Nicku?“

„Měřák to nevydržel. Muselo to být přes stovku.“

„Ráda bych věděla, jak vysoké jsou vlny na jezeře.“

Jestli voda vystoupila na úroveň cesty, mohlo by nás to spláchnout.“

„Četl někdo z vás Bouři nad Jamajkou?“

Někdy vítr na kratičký okamžik ztichl a pak s plnou silou zaútočil z jiné strany. Když k ránu řev ustal, v pokoji nastalo udivené ticho a všichni prohlásili, že jsou úplně vyčerpaní.

„Má někdo hlad?“ zeptala se Lori.

Ale všichni potřebovali nejvíc ze všeho spánek. Zhasli petrolejky a svítili si na cestu tmou baterkami.

Kapitola osmnáctá

Den po bouři neproniklo přes okenice do pokojů žádné světlo a dokonce ani siamky nepoznaly, že je čas snít. Jen rotor šerifova vrtulníku, který se vydal odhadovat způsobené škody, a hluk způsobený Nickem, který sundával okenice, byly znamením, že je čas vstávat.

Lori nabídla Qwilleranovi horkou kávu, studené ovesné vločky a pomeranč z košíku. „Běžte se podívat ven," řekla mu. „Nebudete tomu věřit."

Sluníčko svítilo, hladina vody rychle klesala a vítr přesně vypočtené síly vysoušel promáčené budovy a půdu.

„Měli jsme štěstí," řekla Lori. „Počkejte, až uslyšíte zprávy o jedenácté!" Hlasatel pickaxské stanice oznamoval:

Moose County postihla nejhorší bouře za posledních čtyřicet let. Domy na pláži a rybářské chaty zaznamenaly nejmenší škody, s největší zuřivostí se bouře vyřádila nad jižním cípem Hruškového ostrova, obecně zvaného Snídaňový. Hotel Hruška byl po pěti hodinách prudkého deště a větru, který byl oficiálně nazván „severní hurikán", prakticky srovnán se zemí. Vítr dosahující rychlosti přes sto mil za hodinu a voda z jezera úplně zničily budovu postavenou před necelými dvěma měsíci. Na plochu střechu hotelu spadlo několik vysokých starých stromů a stejný osud potkal i přilehlé obchody. Části zničených dřevěných chodníků a mol naplavil nápor vody či větru do zbořené budovy hotelu. Z komplexu byl naštěstí evakuován všechen personál a nebyly hlášeny žádné oběti na životech ani zranění. Dosud se nám nepodařilo zastihnout nikoho ze stavební firmy XYZ, proto vám nemůžeme tlumočit jejich vyjádření, ale pozorovatelé odhadují, že škody dosáhnou milionových částek. Na zbývajících částech ostrova přečkaly staré budovy, které zažívaly podobné bouře po stovky let, i tentokrát nápor přírodních sil bez větších škod.

„Byla už slečna Cageová dole?" obrátil se Qwilleran na Lori.

„Ne, ale nesla jsem jí Čaj do pokoje. Bála jsem se o ni. Je taková křehká a hubená! Já nosím velikost čtyřicet, ale proti ní si připadám tlustá. Je v pořádku, ale unavená a trochu konsternovaná. Ale to my všichni, ne? Můžete se jít oholit, Qwille, ale musíte si vzít na pokoj kbelík s vodou na umytí. Slyším mňoukat kočky. Chcete je pustit?"

„Jen je tam nechte. Když otevřu dveře, tak vystrčí na chvíli hlavy, pět minut se budou rozmýšlet a pak se stejně vrátí dovnitř."

„Já jim budu dělat společnost," ozval se tichý hlas od schodiště. „Zahrajeme si domino." Byla to Liz v jiném županu.

Qwilleran pomohl Nickovi sundat okenice a odnést nábytek na verandu, Lori uklízela uvnitř to, co bez vody a bez elektřiny mohla. Neviditelnými škvírami nafoukal vítr dovnitř vodu a písek a černou kaši ze sazí ze spáleniště Pětky.

„Slyšel jste, jak to dopadlo s hotelem?" zeptal se Nick. „To by vás mělo poučit o kvalitě moderních technologií. Smáli se našim čtyřem silným kmenům v hale a březové kůře, ale náš penzion to nespláchno! Omlouvám se, že jste tu bez elektřiny a bez telefonu. Jestli chcete zpátky na pevninu, stačí říct, kdy. Odvezu vás tam kdykoliv."

„No..." začal Qwilleran a rychle přemýšlel, „máte tu spousty práce a já bych vám s ní mohl pomoci... a Pollyino letadlo nepřistane dřív než zítra večer... tak, proč bych tu do té doby nezůstal? Ale dneska byste mohl odvézt slečnu Cageovou. Myslím, že bude ráda. Není zvyklá na nepohodlí a nedostatek čehokoliv."

„Rád, odvezu ji na letiště, jestli chce pokračovat dál."

„No, ještě není definitivně rozhodnutá. Odvezte ji k hotelu do Mooseville. Může tam několik dní zůstat, dokud se nerozhodne."

„Jistě. Vyřídíte jí, aby mi dala vědět, až bude připravená k odjezdu. Víím, že Lori bude milejší, když se o ni nebude muset starat, když je tu teď takový nepořádek."

Qwilleran našel Liz na verandě. Četla si knihu o záchraně mokřadů a on jí s radostí vyřídil Nickův vzkaz.

„Kdy odjíždíte vy, Qwille?" zeptala se.

„Zítra večer."

„Ani já nespěchám," řekla. „Je to vzrušující, být tady po takovém hurikánu. Zůstanu do zítřejšího večera a ušetřím panu Bambovi cestu. A jelikož mířím do Pickaxu a vy tam bydlíte, možná mi dovolíte, abych jela do města s vámi."

„No... ano... zajisté," vykoktal Qwilleran, „ale je tu ještě jiná věc. Paní Bambové je trapné, že vám nemůže nabídnout pořádné jídlo."

„To nemusí! Já nejsem vybíravá. Ona je moc milá a mně se tu líbí. Koko a Yum Yum jsou zábavná dvojice a já je zabavím, zatímco vy budete pomáhat panu Bambovi," ujistila ho Liz.

A tak zůstala. Qwilleran uklízel trosky po bouři. Lori jim uvařila zelené fazole z konzervy a k nim hovězí sekanou z konzervy. V pátek, což byl den odjezdu, doprovodil Qwilleran Liz pěšky do Grand Island Gubu a vrátili se ve dvoukolovém kočáře. Zavazadla naložili do boxu pro psy a Nick s Qwilleranem a kočkami seděli na vysoké lavici, zatímco Liz v cestovních šatech s Gauguinovým slamákem na hlavě si sedla dopředu a převzala otěže. Na poslední chvíli vyběhla z penzionu Lori s hnědou sametovou krabicí. „Upomínka na vaši dovolenou, Qwille," řekla mu.

Na palubě Dvojité šestky pluli po klidné hladině jezera, která byla ještě včera v noci rozbouraná. Když přirazili k městskému molu v Mooseville, Nick pomohl Qwilleranovi naložit zavazadla do jeho malého čtyřdveřového auta. Byly to dva kufrý, psací stroj, pár krabic, přenoska s kočkami a pekáč na krůtu. Dalších pět zavazadel patřilo Liz. Nezvaný host fotografoval Dvojitou šestku a racky na břehu jezera.

„Kočky a jejich pekáč přijdou na zadní sedadlo," řekl Qwilleran Nickovi. Naložit všechno do malého kufru u auta vyžadovalo velké organizační schopnosti. Shodli se na tom, že Pollyina zavazadla budou muset naložit dovnitř.

„Qwille, nevím, jak vám poděkovat," řekl Nick na rozloučenou. „A omlouvám se za to počasí."

„Přál bych si, abych byl zjistil víc, Nicku, ale ještě v tom nemám úplně jasno. Až se vrátím do Pickaxu, chci to probrat s Brodiem. Víím, že vy podezříváte provokatéry z Lockmasteru, ale já bych řekl, že škůdce je blíž vašemu domu. Jak domorodci, tak letní hosté jsou proti letovisku a něco mi říká, že ty zločiny páchali spojenými silami. Ostří hoši z jihu umějí zorganizovat protestní kampaně a ostrované zase mají lidi, kteří se umějí nepozorovaně vplížit a otrávit gumbo, nebo někam umístit bombu. Jsou po celém ostrově, pracují na těch nejpodřadnějších místech, kde jsou prakticky neviditelní."

„Hrome, vy jste o tom doopravdy přemýšlel, Qwille."

„Řeknu vám, proč si myslím, že se do toho zapojili i letní hosté. Jsou dost rozčilení na to, aby zažalovali společnost, která vybudovala letovisko, ale je jim jasné, že by soud nemohli vyhrát. A když to nejde legálně, tak se do toho pustili nelegálně. Umějí prosadit svou a nemají rádi, když jim někdo kříží plány." Qwilleran ztlumil hlas. „Ale můj momentální problém je, co dělat s tou ženou?"

„Mě se neptejte. Je to vaše žena!" odpověděl Nick s klukovským úšklebkem.

„Houby! Vletěla do penzionu spolu s hurikánem a já nevím, co ode mě čeká... No, nevádí, na něco přijdu."

Dvojitá šestka se vracela na ostrov a Qwilleran se zeptal Liz přímo: „Víte jistě, že chcete jet do Pickaxu? Nechcete zůstat v tomhle pěkném městě s jeho luxusním hotelem, který se jmenuje Polární zář? Mají tu muzeum námořnictví, nákupní středisko v bývalé továrně na zpracování ryb a malou dobrou restauraci, které říkají Nasty Pasty."

„Ne, Pickax mě láká víc," odpověděla.

Qwilleran nenápadně odkoukl do kníru a otevřel jí dveře auta. „Musíme se zastavit na letišti pro mou přítelkyni, která přiletí letadlem v sedm třicet pět. Když tedy chcete do Pickaxu, Liz, co máte v plánu?"

„Vzdám se jména Appelhardtová. Cageová se mi líbí víc. Tak se jmenovala za svobodna babička z tatínkovy strany.“

„Já jsem ale myslel, kde chcete bydlet? S jakými lidmi se chcete vídat? Jak dlouho miníte zůstat? A co během svého pobytu chcete dělat?“

„To nevím. Máte nějaký návrh?“

Qwilleran v duchu zaklel. Neměl chodit na čaj do Sosen. „Mohla byste si koupit byt v Indián Village. Mají tam klubovnu a golfové hřiště. A bydlí tam hodně mladých lidí.“

„Já mám raději starší lidi,“ řekla a výmluvně na něho pohlédla.

„Bydlí tam i dost starších lidí. Hrajete bridž?“

„Ne, karty mi nic neříkají.“

„Ať už budete bydlet kdekoliv, budete potřebovat auto. V Moose County je to nutnost. Nejsou tam taxíky.“

„Budou mít námitky proti kočáru taženému koněm? Mohla bych si tam nechat dopravit Skipa lodí a William by mi dal lékařský faeton.“

„Kdybyste chtěla mít koně, musela byste žít na venkově. A stejně byste potřebovala auto. Doufám, že máte řidičák.“

„Obávám se, že už propadl. Matka nechtěla, abych řídila auto.“

„No, tak si ho budete muset obnovit.“

„Prodává někdo v Pickaxu zahraniční auta? Chtěla bych bentleye. William má bentleye.“

Když přijeli k letišti, byli stále na začátku. Qwilleran zaparkoval a řekl Liz, aby počkala v autě, než si zatelefonuje a vyzvedne zavazadla své přítelkyně. Z terminálu zavolal bytové architektce Fran Brodiové. „Fran! Mám pro vás klientku! Sedí v autě! Je mladá a chce bydlet v Pickaxu! Na nic se mě nevyptávejte a poslouchajte. Za půl hodiny se nastěhuje do hotelu v Pickaxu. Chtěl bych, abyste ji vzala pod svá mladá křídla a zařídila, aby dostala pěkný byt, zařízení, auto, vidličku a nůž, prostě všecko! Jmenuje se Elizabeth Cageová. Zavolejte jí zítra brzy ráno, nebo ještě dneska večer, než vyvede něco nepromyšleného. Musím končit. Jsem na letišti a čekám na přílet letadla.“

Když letadlo dorolovalo k terminálu, vystoupilo z něj osm cestujících a Qwilleran, kterého v duchu zaměstnávaly jeho vlastní problémy, uvítal Polly s menším nadšením, než asi čekala. Vzal jí příruční zavazadlo a dlouhou roli papíru a zeptal se jí: „Máš ještě jiná zavazadla, ne?“

„Jen toto a dvě krabice. Koupila jsem si tam pár věcí.“

Když zamířili s vozíkem na zavazadla k jeho autu, řekl jen tak mimochodem: „Mám v autě stopačku, která chce do hotelu v Pickaxu.“

„Vážně? Myslela jsem, že stopačky zásadně nebereš, Qwille.“

„Toto je jiný případ. Vysvětlím později.“ . Představil slečnu Cageovou slečně Duncanové. Polly upřela pohled na Gauguinův klobouk a prkenně řekla: „Těší mě. „Automaticky žárlila na každou mladší a štíhlejší ženu než byla sama. Ke Qwilleranově úlevě byla ta mladší natolik vychovaná, že Polly přenechala svoje místo. „Půjdu si sednout za kočkami,“ řekla.

„Až budeš dávat moje zavazadla do kufru od auta, Qwille, dávej prosím pozor na tu roli.“ Vypadalo to, že je v ní nástěnná mapa Spojených států.

„Lituji, ale musíme všechna tvá zavazadla naložit na zadní sedadlo,“ odpověděl. „Kufr už je po vrch plný.“

Když vyjžděli z letiště, Polly se napůl otočila dozadu a zdvořile se zeptala mladší spolujezdkyně: „Vy jste také přicestovala letadlem?“

„Ne,“ odpověděla Liz svým upřímným způsobem. „Přijeli jsme sem s Qwillem z Grand Islandu na člunu. Během té bouře jsme zůstali uvěznění v takovém divném penzionu bez oken, elektřiny a vody. Bylo to skutečné dobrodružství!“

„Opravdu?“ Polly upřela tázavý pohled na Qwillerana.

„Já žádný ostrov toho jména neznám.“

„Jaký byl let?“ vyhnul se odpovědi.

„Ušlo to. Napsal jsi o té bouři do novin?“

„Oficiálně ne. Vidělas v Oregonu nějaké papuchalky?“

Po celou cestu do města jejich hovor klopýtal bažinou zmatku, vyhýbavých a nelogických odpovědí a nedorozumění. Pak konečně došli ke Goodwinterovu bulváru a Qwilleran řekl: „Jestli ti to nevadí, Polly, vysadím nejdřív tebe. Z kufru by se mi těžko vytahovala Lizina zavazadla a také vím, že jsi po cestě unavená a chceš být co nejdřív doma.“

Polly bydlela v prvním poschodí nad bývalou kočárův rovnou za starým panským domem. Vyběhla po schodech nahoru, aby se přivítala se svým kočičím kamarádem Bootsiem. Qwilleran za ní nesl zavazadla. Potom se k němu obrátila a otevřeně a stručně se zeptala: „Kdo je to?“

„To je na dlouhé vysvětlování, ale já to zkrátím,“ odpověděl. Mluvil rychle a říkal polopravdy. „Když jsi odcestovala, poslal mě Riker na Snídaňový nebo chceš-li Hruškový ostrov. Bydlel jsem v penzionu u Bambových a náhodou jsem poznal jednu bohatou rodinu z Chicaga. Jejich dcera se teď stěhuje do Pickaxu. Je to přítelkyně Fran Brodiové. Myslím, že se zajímá o tu novou vysokou školu.“

„Dobře!“ řekla Polly nepřesvědčivě.

„A smím se já zeptat, co to bylo za důležité rozhodnutí, o kterém ses zmínila na pohlednici?“

„To je také na dlouhé vysvětlování. Můžeme si o tom promluvit někdy jindy.“

Když sešel dolů, Liz už opět seděla vpředu a nadšeně pěla chválu na místní krajinu. „Budu tady moc spokojená,“ řekla.

„Všechny tyto budovy patří nové univerzitě,“ vysvětloval jí, když se vracel na Hlavní ulici. Na Okružní třídě jí ukázal soudní budovu, veřejnou knihovnu a Klingenschoenovo divadlo, které bylo původně panským domem, který padl za oběť požáru. Požáru! To ho v myšlenkách zavedlo zpět na Snídaňový ostrov. Myslel na požár v Pětce, na smrt June Halliburtonové a na odhalení, že byla dcerou správce... že znala Liz... že Liz slyšela něco podezřelého v souvislosti s tím požárem a že mu to chtěla říct těsně předtím, než vypadla elektřina.

Rychle zatočil volantem a zastavil na parkovišti. „Těsně předtím, než na ostrově vypadla elektřina, jste mi chtěla něco říct, Liz. Něco, co jste vyslechla ve stáji.“

„Ano... ano...“ řekla sklesle. „Musím na to stále myslet, ale nejsem si jistá, jestli o tom mám doopravdy mluvit.“

„Řekněte mi to. Uleví se vám.“

„Bojím se, že tím někomu uškodím.“

„Jestli je to pravda, pak byste to měla říct.“

V té chvíli byl jejich rozhovor znovu přerušen. Někdo zaklepal na přední okénko. „Zdravím, pane Qwillerane! Už jste zpátky doma?“

Qwilleran stáhl okénko a s nucenou zdvořilostí odpověděl: „Ano, už jsem zase doma.“

Neuvěřitelně vysoký mladík nahlédl okénkem do auta a se zájmem se zahleděl na Liz. „Já už jsem zase zpátky na svém starém místě ve Starém mlýně.“

„To mě těší,“ řekl Qwilleran.

Mladý Derek si prohlížel Liz, naklonil se dovnitř a usmál se na ni. To Qwilleraria přivedlo na brilantní nápad: „Liz, to je Derek Cuttlebrink. Už jste ho viděla v Korzářském sále. Je to ten prominentní člověk z Pickaxu, který nade všemi vyčnívá. Dereku, to je Elizabeth Cageová. Přijela k nám až z Chicaga.“

„Vítám vás! Ten váš legrační klobouk se mi líbí,“ řekl s odzbrojující upřímností.

Qwilleran stejně přátelským tónem dodal: „Budeme muset vzbudit její zájem o náš divadelní klub, co říkáte, Dereku?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Derek nadšeně.

Qwilleranovi se v duchu odvíjela jejich budoucnost jako film: Ekologická aktivistka na odchodu i se svou výstrojí na kempování. Amatérská botanička přichází s celým svým jméním. Botanička a bývalý pirát se zapisují na vysokou školu.

Derek se vzdálil a Liz opakovala to, co už řekla v hotelové hale: „Ten je vysoký!“ Oči jí ožily obdivem.

„Je to hezký a milý mladík," řekl jí Qwilleran. „Má dobrý charakter. A je mnohostranně talentovaný... Ale, kde jsme to přestali? Vyslechla jste hádku mezi svým bratrem a vaším správcem."

„Ano, byla jsem ve stáji u Skipa a oni byli v sedlárně a neviděli mě. Nevěřila jsem svým uším! Správce obvinil Jacka, že založil požár, při kterém zahynula jeho dcera! Elijah mu řekl: „Byl jsi ženatý se dvěma ženami a jedné ses musel zbavit! Jsi vrah! Půjdu za šerifem!" A Jack na něho křičel: „Ty hloupý venkovský burane! Nikdo ti neuvěří! A nezapomínej, že toho na tebe hodně vím... dost na to, abys strávil zbytek života ve vězení. Řekni jediné slovo a já jim řeknu o tom výbuchu... a o tom zastřeleném chlápkovi... a o té otravě jídlem! To bude stačit, aby tě oběsili dvakrát!" Na to zase křičel Elijah: „To tys mi řekl, abych to udělal! Ty vrahu!" Mezitím si nadávali tak hrubě, že to nemohu opakovat. A potom Skip zařičel. Najednou oba ztichli. Skoro jsem umřela strachy."

Odmělčela se a vzpomínala na tu hroznou chvíli, ale Qwilleran naléhal, aby pokračovala.

„Přestali se hádat a já jsem slyšela Jacka vycházet ze stáje a náš starý správce, který byl pro něho od malička jako strýček, ho stále zasypával hrubými nadávkami. Potom ještě nějakou dobu zuřivě házel věcmi v sedlárně, a nakonec odešel i on. Když byl vzduch čistý, vyklouzla jsem zadními dveřmi a vrátila se do hlavního domu kolem lázně a kriketového hřiště. A tam jsem zjistila, že matka vydává pokyny k evakuaci. Říkala, že se blíží stoletá bouřka. Ale já si myslím, že to byl Jackův nápad..."

„Odjet z místa činu?" dokončil Qwilleran.

„Jestli je pravda, co říkal Elijah."

„Elijah Kale? Jmenuje se tak?" Qwilleran v duchu hláskoval jména: 5-12-9-10-1-8 a pak 11-1-12-5. „Věděla jste, že se Jack oženil s jeho dcerou?"

„Když jsme byli malí, trávili jsme léto společně v Sosnách a ona měla vždycky pro Jacka slabost. Matka nerada viděla, když jezdil na jachtě se správcovou dcerou, ale on si odjakživa dělal, co chtěl. Potom June odjela na školu a tím to skončilo - až do loňského léta. Strávila celou sezonu na ostrově, hrála na klavír v klubu a Jack byl pořád u ní. Matka přiměla Williama, aby zjistil, jak to s nimi je. A byla to pravda: June byla jeho čtvrtou ženou! Řekl mi to William. Matka mi neříká nikdy nic."

„Měla jste tušení o existenci páté ženy?"

„William říkal, že Jack poznal nějakou Francouzku na Floridě a chtěl po matce, aby se vypořádala s June, ale správcova dcera nechtěla peníze, ona chtěla Jacka Appelhardta." Liz to řekla pohrdavě.

Když se Liz ubytovala v pickaxském hotelu, Qwilleran to vzal zkratkou do své stodoly přes parkoviště a přes lesík, který odděloval jeho jabloňový sad od města. Vynesl siamky z auta, dal jim do misky čistou vodu a vybaloval jen tak dlouho, dokud nenašel záznamy dominových výsledků.

Poslední záznam obsahoval: 4-4, 5-6, 6-6, 2-3, 3-6, 5-5, 0-1 a 3-5, které převedl na písmena H, K, L, E, I, J, A a další H. Pokoušel se z nich složit slova, když na dveře zaklepala Liz v županu a v ruce držela petrolejku jako vestálka z římské báje a on musel odložit luštění na jindy.

Teď už písmena přesně odpovídala číslicím. Když odstranil K a jedno H, vyšlo mu Elijah. Při stejné hře shodil Koko kostky, z jejichž čísel vyšla jména Jack a Kale (původně si Qwilleran myslel, že jde o slovo lak nebo lék). Při revizi poslední hry se uhodil pěstí do čela a mumlal: „Hlupáku! Hlupáku!"

Znovu musel uznat Kokovy fenomenální schopnosti. Neumí přece hláskovat, ani počítat, ani odčítat, všechno uhodl svým instinktem. Má nadpřirozené schopnosti. Prostě je genius a Qwilleran se často ptal sám sebe, jak je možné, že právě on adoptoval jediného kocoura s takovými schopnostmi? Nikdy ho nenapadlo, že to mohl zařídit sám Koko a zajistit, aby byl Qwilleran v kritickém období jeho života po ruce.

Qwilleran šel hned zavolat policejnímu šéfovi domů. „Andy, dostal jsem vás vzkaz a teď pro vás mám nějaké informace."

„Kde jste?"

„Ve stodole, ale byl jsem na ostrově během té bouřky."

„Jaké to bylo?"

„Něco mezi rozklepaností a nudou. Nechcete se zastavit na důvěrný rozhovor a něčeho dobrého se napít?" „Za tři minuty jsem u vás."

Kočky dusaly tlapkami po rampách, obíhaly je dokola sbíhaly po trámech zpátky dolů do mezaninu, odkud skočily na měkce vypoštářované křeslo v přízemí. Po dvou týdnech ve stísněné chatě a penzionu znovu objevily PROSTOR. Qwilleran jim řekl: „Přisahám, že už vás nikdy nevystavím takovému mučení!"

Během čekání na Brodieho se znovu podíval na zprávu od Dwighta Somerse:

Nechci o tom s vámi mluvit po telefonu (použil jsem triků z aféry Watergate, abych tu infonnaci získal), a příštím trajektem odjízďím z ostrova. Odcházím z toho proklatého místa! Mám dohodnutý pohovor u jedné firmy v Lockmasteru, která mi připadá solidní. Noisettino příjmení je Dulacová. Adresa: Lake Worth, Florida. Doufám, že vám to pomůže."

Pak uviděl na vyježděné šterkované lesní cestě poskakovat auto. Pro Koka byly příjezdy návštěv stále stejně vzrušující. „Přijíždí k nám zástupce zákona!" varoval ho Qwilleran. „Prosím tě, ne abys vyváděl ty své kočičiny!"

Andy zaparkoval u zadního vchodu a energicky vrazil do kuchyně. „Tentokrát jsem doopravdy zvědavý! Vytáhl jste mě od dokumentárního filmu o Edinburghu."

„Jestli to, co vám řeknu, nebude stačit na to, abyste navštívil státního zástupce, pozvu vás i vaši ženu na večeři do Starého mlýna."

Andyho skotská už stála na stole - s trochou vody a bez ledu - a oba muži se chopili sklenic a odnesli si je do obývacího prostoru, kde policejní šéf padl do velkého měkkého křesla. „Slyšel jsem, že to hotel schytl, přesně jak jsem předpovídal."

„Staří bohové ostrova uvalili na letovisko na Hruškovém ostrově od samého počátku kletbu."

„S přírodou by si člověk neměl zahrávat... stejně jako si nemá zahrávat s radnicí. Tak, teď mi řekněte, co máte. Důkazy, nebo jen indicie?"

„Mám list od pilky na kov, několik indicií od Koka (který se nikdy nemýlí) a dost fakt, která když si člověk sečte dva a dva, vyústí v sabotáže, bigamii, zhářství, vraždu a několik pokusů o vraždu. Všichni se z toho snažili udělat nehody, ale já tvrdím, že to byl výsledek dvou zločinných plánů; oba pocházely z hlavy jedné černé ovce z chicagské bohaté rodiny. Tento výkvět společenské smetánky byl ženatý současně s June Halliburtonovou a s Noisette Dulacovou. Jedné se zbavil a té druhé pomohl, aby se zbavila manžela. Domnívám se, že oba omámili nějakou drogou, kterou jim přimíchali do nápoje. On zřejmě podpálil matraci pod June a George Dulac spadl do hotelového bazénu, pravděpodobně s její pomocí."

„Oba případy byly sice špatnou reklamou pro letovisko, ale ve skutečnosti neměly velký význam," vysvětloval Qwilleran dál. Hlavní válečný plán proti letovisku, při němž měl být zlikvidován celý turistický průmysl, vymyslel bigamista a provedl ho správce, který pracoval v jejich rodinném sídle na ostrově. Při rozhovoru se státním zástupcem uvedu jména."

„Kolik z toho je čirá spekulace?" zeptal se policejní šéf.

„Říkejte si tomu, jak chcete, ale jsou to závěry, k nimž jsem dospěl na základě pozorování, informací od svědků a Kokových náznaků." Qwilleran uvedl několik podrobností o jedu, kterým bylo otráveno gumbo, o tom, jak ob-jevil list pily a o hádce v koňské stáji. Považoval za moudřejší nezmiňovat se o tom, jak hrál s Kokem domino. Brodieho obdiv pro Kokovy nadpřirozené schopnosti měl své meze. Ještě jednu, Andy?" zeptal se.

„Ale jen malou."

V sobotu byli všichni tři — Qwilleran a obě siamky ve stavu letargie po přestálé dovolené a hurikánu. Kočky se stočily na svých oblíbených místech. Qwilleran chodil bezcílně po stodole a nebral telefon. Když později poslouchal záznamník, zjistil, že měl tři hovory:

Od Fran Brodiové: „Děkuji, že jste mi poslal slečnu Cageovou. Zařizuji pro ni byt v Indián Village.“

Od Polly Duncanové: „Omlouvám se za svou včerejší uštěpačnost. Byla jsem po cestě unavená. Nemůžu se dočkat, až ti řeknu o tom mém velikém rozhodnutí.“

Od Mildred Rikerové: Jestli nás pozveš na něco dobrého k pití, přinesu dušené maso se salátem. Chceme slyšet všechno o hurikánu a o Pollyině dovolené.“

V neděli večer přišli Rikerovi s jídlem a špatnými zprávami: bouřka poškodila nový přístavek u jejich domku na pláži. Polly přišla s papírovou rolí a dobrými zprávami: „Když jsem své kamarádce v Oregonu řekla, že bych chtěla zůstat bydlet ve staré kočárovně, i když bude stát v areálu vysoké školy, přesvědčila mě, že bych si měla pořídit vlastní domek. Ona je architektka, a tak jsme trávily celé dny tím, že jsme navrhovaly dům na poschodí, aby se Bootsie mohl prohánět po schodech. Ted' už potřebuji jen pozemek, který by nebyl daleko od města a nebyl drahý.“ Rozbalila architektčiny návrhy a rozprostřela je po stolku u gauče.

Riker jí zatleskal. Mildred byla nadšená. A Qwilleranovi spadl kámen ze srdce. Řekl jí: „Na konci jabloňového sadu je dvouakrový pozemek, kde stávala Trevelyanova farma. Prodám ti ho za jeden dolar.“ Ted' zatleskali všichni.

Když se ho zeptali na hurikán, odbyl je pokrčením ramen. „Když člověk zažije hurikán, zažil už všechno.“ Ale nalákal je na příběh o zmizení strážců majáku.

Mildred řekla: „Co je na tom tak divného? Je přece jasné, že ty muže unesl z ostrova UFO.“

Tomu nezatleskal nikdo, ale Koko řekl: „Jau-au-au,“ což jednoznačně znělo jako souhlas.

Qwilleran řekl na vysvětlenou: „On cítí to dušené maso na sporáku.“

„Tak, Qwille, a ted' nám řekni, co bylo skutečným důvodem tvého výletu na ten ostrov,“ vyzval ho Riker. Já jsem ti ani minutu nevěřil a za celých čtrnáct dní jsi poslal novinám jediný článek.“

„No, Nicku Bambovi dělala starosti ta řada podivných nehod na ostrově a požádal mě, abych tam s ním jel a pokusil se najít důkazy, že šlo o zločiny. Ale byli tam už vyšetřovatelé od státní policie v civilu, tak jsem si řekl, proč bych se jim do toho měl plést.“

„Pomalu začínáš moudřet,“ řekl vydavatel. Já ti odjakživa říkám, abys nestrkal nos do cizích věcí.“

Rikerovi odešli dost brzy. Qwilleran doprovodil Polly domů a vrátil se do stodoly pozdě. Kočkám dal křupinky na dobrou noc, a pak si půlhodinky užívali vzájemné společnosti. Qwilleran se pohodlně natáhl ve velkém křesle, Yum Yum se mu stočila na klíně a položila si hlavu na přední tlapky a Koko si lehl na opěrku od křesla a tvářil se zamyšleně. Spokojený po jídle a s vyhlídkou, že za chvíli půjde spát, vypadal Koko jako každý jiný rozmazlený domácí kocour. A přece...

Qwilleran si kladl otázky, na které zřejmě nikdy nenajde vyčerpávající odpovědi.

Když Koko utrl z kalendáře měsíc červen, věděl, že June Halliburtonová přijde v sousední chatě o život? (June = červen, pozn. překl.)

Když mi poničil nejlepší šaty a tím mi zabránil jít na návštěvu ke dvěma veselým vdovám, věděl, co mě čeká na lesní cestě? Jinak bych nikdy nepoznal královskou rodinu, neslyšel nic o její historii, a jejich dcera by mi nemohla vyprávět o intrikách v rodině. Nebo to byla pouhá náhoda?

Když Koko dostal záchvat a uhodil ocasem do masky tragédie, udělal to proto, že vypadala jako bezuzdný Jack Appelhardt?

A proč shodil misku s oříšky? Věděl, že francouzský výraz pro oříšek je noisette?

A co domino? „Naprosto upřímně, Koko,“ řekl ospalému kocourovi, který mu ležel u lokte. „Baví tě shazovat ocasem dominové kostky ze stolu, nebo víš, co děláš?“

Koko přimhouřil oči a pořádně zívá. Odhalil špičáky a růžový jícen a z jeho dechu byly cítit křupinky na dobrou noc.

KONEC

PŘIPRAVUJEME:

❖ Kočka,

která pískala na poplach

Zámožný majitel staré parní lokomotivy zmizel i s několika mi-liony dolarů, které nebyly jeho. Zatímco po něm policie pátrá, pokouší se Jim Qwilleran, novinář s detektivním smyslem v kní-ru, rozluštit v Pickaxu hádanku, kdo podvodníka varoval.

S mocnou podporou svých vysoce talentovaných soupeřů, siamského kocoura Koka a jeho družky Yum-Yum, brzy zjistí, že policie sleduje špatnou stopu.

Usilovně se snaží najít podvodníka, který ošidil Moose Coun-ty o miliony, vyskytnou se ovšem další komplikace - vražda a vy-kolejený vlak...

Neobyčejně schopní detektivové odvedou i tentokrát pořádný kus práce!

vázáno, 199 Kč • kód knihy 4048 • vyjde v lednu 2007